

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

PIK CVIII П'ЯТНИЦЯ, 16 ЛЮТОГО 2001 ЧИСЛО 7 VOL. CVIII FRIDAY, FEBRUARY 16, 2001 No. 7

Україна і Росія: підписано угоди про співпрацю в енергетиці і космосі

Володимир Путін (зліва) і Леонід Кучма під час зустрічі в Дніпропетровську.

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. - Президент України Леонід Кучма і президент Російської Федерації Володимир Путін обговорили 12 лютого питання економічної співпраці між двома державами.

Президент України Леонід Кучма оцінив зустріч з президентом Росії Володимиром Путіним як "дуже важливу, у перебігу якої досягнено великого прогресу і цей прогрес явний".

Виступаючи на спільній прес-конференції за результатами переговорів, глава української держави зазначив, що під час сьогоднішніх переговорів велику увагу було приділено співробітництву у сфері високих технологій і космосу, військово-промисловій співпраці, возз'єднано енергетичний простір .

Український керівник сказав, що Україна і Росія намітили "величезні плани у спільному освоєнні космосу",- проте не став їх деталізувати. Дуже важливо, продовжив Президент, те, що сьогодні підписано угоду про підключення української енергосистеми до російської, возз'єднання енергосистем двох держав. "Це величезний крок у нашому співробітництві після вирішення газових проблем між Україною та Росією".

Але низка українських політичних діячів 13 лютого засудила підписані у Дніпропетровську документи про співпрацю з Росією в галузі енергетики - як такі, що шкодять інтересам України. Представники опозиції стверджують, що Л. Кучма діє на користь Росії задля того, щоб заручитися російською підтримкою в теперішній політичній кризі.

Голова комітету Верховної Ради з паливно-енергетичного комплексу Олександер Гудима заявив, що рекомендуватиме Президенту Л. Кучмі звільнити з посади міністра палива та енергетики Сергія Єрмілова, вважаючи його дії антидержавними. Подібну заяву зробив і заступник голови бюджетного комітету ВР Євген Жовтяк.

Інші політичні оглядачі розцінюють нинішню візиту В. Путіна як акцію на підтримку Л. Кучми у світлі політичної кризи в Україні, пов'язаної зі зникненням журналіста Георгія Ґонґадзе, й так званого "касетного скандалу". Але заступник глави адміністрації президента Росії Сергій Приходько повідомив,

(Закінчення на стор. 2)

Арештована Ю. Тимошенко

КИЇВ. - Генеральна прокуратура України у вівторок, 13 лютого, о 15-ій годині, заарештувала колишнього віце-прем'єр-міністра з паливно-енергетичного комплексу Юлію Тимошенко, яка стала нещодавно одним з провідників опозиційного об'єднання "Форум національного порятунку" і є провідником партії „Батьківщина". Ю. Тимошенко була заарештована під час допиту в Генеральній прокуратурі. За словами Ю. Тимошенко, керовані нею реформи, коли вона була віце-прем'єром, були незручні олігархам, які контролюють більшість українських обласних енергетичних осередків.

Після звільнення в січні ц. р. з посади віце-прем'єра Ю. Тимошенко почала активну діяльність в опозиції до Президента Л. Кучми, ставши одним з провідників створеного 9 лютого "Форуму національного порятунку". У підписаній увечорі 12 лютого, заяві цього опозиційного об'єднання сказано, що основними вимогами маніфесту є покласти кінець карному режимові, затвердити повагу до права і закону, повернути Україну на европейський шлях розвитку. Головна мета об'єднання - відставка Л. Кучми. 67 народних депутатів і політичних діячів підписали заяву. О. Турчинов, керівник фракції "Батьківщина", обіцяє не змінювати пляни опозиції. "Цей арешт - сильний удар, але ми його витримаємо". Народний депутат Олег Білорус, міністер закордонних справ в тіньовому уряді "Громади" в 1998 році, пов'язує арешт Тимошенко з наслідками зустрічі Л. Кучми і В. Путіна в Дніпропетровську.

Як повідомили агентству Інтерфакс-Україна, представник Генеральної прокуратури в супроводі лікаря приїхали, у вівторок вдень, на дачу Ю. Тимошенко. Після огляду лікар зробив висновок, що вона може бути допитана. Зі слів прес-секретаря "Батьківщини" Петра Якобчука, о 14-ій год., Тимошенко поїхала в Генпрокуратуру, звідки не повернулася. Ю. Тимошенко арештовано за обвинуваченням у дачі повторного хабаря в розмірі майже 80 млн. дол. колишньому прем'єрові П. Лазаренку. 5 січня ц.р. Генеральна прокуратура повідомила про порушення двох карних справ за звинуваченням Ю. Тимошенко у контрабанді і фальсифікації документів та за фактом ухиляння від сплати податків в особливо великих розмірах.

Юлія Тимошенко на прес-конференції 22 січня.

Провідники держави звернулися до народу

КИЇВ. - "Проти нашої держави розгорнута безпрецедентна політична кампанія з усіма ознаками психологічної війни", - говориться у спільному зверненні до українського народу Президента України Леоніда Кучми, Голови Верховної Ради Івана Плюща і прем'єр-міністра Віктора Ющенка. У документах з 13 лютого зазначається, що "звернутися до українського народу змушують спроби поставити Україну перед великими випробуваннями, втягти її у вир нездорових пристрастей. Причому робиться це тоді, коли ми почали виходити з тривалої економічної кризи, коли у народу з'явилися реальні сподівання на краще", підкреслюють ініціятори звернення. Кучма, Ющенко і Плющ упевнені, що „Україна і світ ше довідаються про замовників, організаторів і виконавців, про рушійні сили цього провокаційного дійства, але всі ми вже зараз бачимо причетність до нього вітчизняних політиків і політичних сил, для яких не існує нічого, крім власних інтересів і амбіцій. Вони нагнітають атмосферу істерії і психозу, сподіваючись на цій хвилі розхитати законні державні установи і будь-якою ціною прорватися до влади. Цього разу як привід для суспільного збурювання використане зникнення журналіста Георгія Ґонґадзе і так званий „касетний скандал", за якими пішли широкомовні узагальнення щодо тиску преси в Україні.

Хоча не було чітко сказано, чому саме тепер вийшло таке звернення, але у зверненні також коментується створення опозиційного об'єднання - Форуму національного порятунку. Як вважають Кучма, Ющенко і Плющ, „лідери цього строкатого конґльомерату, ображені власними політичними поразками, дійсно шукають порятунку, але не для держави, а для самих себе".

На закінчення звернення говориться, що керівництво держави „залишається відкритим для політичного діялогу і постійно його веде, але з тими, хто такого діялогу справді хоче, хто на нього здатний і вбачає в ньому єдино правильний і єдино можливий шлях до врегулювання розбіжностей і незгод, зміцнення політичної стабільности, прискореного рішення економічних і соціяльних проблемшення життя народу".

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Л. Кучма відклав розгляд змін до Українського правопису

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма запропонував відкласти розгляд питання про внесення змін до Українського правопису до 2002 року. З огляду на неоднозначне ставлення в українському суспільстві до проєкту нової редакції Українського правопису та з метою прийняття виваженого, всебічно обґрунтованого рішення Л.Кучма дав доручення прем'єр-міністрові Вікторові Ющенку результати обговорення покласти в основу розгляду та оцінки проєкту Українського правопису. Л. Кучма запропонував також організувати обговорення проєкту правопису в засобах масової інформації, установах і закладах Національної академії наук, Академії педагогічних наук, Міністерстві освіти і науки, творчих спілках, громадських об'єднаннях тощо, з урахуванням необхідності збереження суспільної стабільності.

Віктор Ющенко в Ірані

КИЇВ. – У Теграні завершилася дводенна офіційна візита до Ірану української урядової делеґації на чолі з прем'єр-міністром Віктором Ющенком. Україна та Іран зобов'язалися поглибити співпрацю в низці галузей, зокрема підготувати умови для транспортування іранського газу в Европу через територію України. За повідомленням іранської інформаційної служби ІРНА, український прем'єр запросив віце-президента Ірану Гассана Габібі відвідати Київ, на що він погодився. Метою переговорів у Теграні було поглиблення двосторонньої співпраці, зокрема в енерґетичній галузі. Київ, який залишається майже цілковито залежним від російських енерґоносіїв, прагне знайти альтернативні джерела енерґії, і Тегран вже висловив готовність постачати Україні нафту. Віктор Ющенко також брав участь в урочистій церемонії першого випробування літака АН-140, побудованого в Ірані за технічною підтримкою України.

Патріярх Московський і всієї Русі Алексій II відвідає Крим

КИЇВ. – Патріярх Московський і всієї Русі Алексій II відвідає Крим в квітні 2001 року. Про це повідомила прес-секретар голови Верховної Ради АР Крим. Алексій II візьме участь у православному пасхальному міжнародному церковно-науковому симпозіюмі «По стопах святого апостола Андрія: Крим, Україна, Росія в історії і долі православ'я», присвяченому 2000-річчю Різдва Христова і Світлому Святові Великодня. Деталі візити були обговорені під час зустрічі Архиєпископа Симферопольського і Кримського Лазаря з головою ВР АРК Леонідом Грачем. Візита Алексія II до Криму відбудеться згідно з попередньою домовленістю з Кримською Епархією.

В Україні ґрипою хворіє 2.5 мільйона осіб

КИЇВ. – В Україні захворіло на ґрипу та гострі віддихові інфекції понад 2.5 мільйона осіб, з них 60 відсотків – діти. Зареєстровано три смертних випадки від ускладнень ґрипи. Як повідомили в Міністерстві з питань надзвичайних ситуацій, станом на 9 лютого епідемією охоплено 16 областей, міста Київ і Севастополь та 7 обласних центрів. За прогнозою Українського центру ґрипи, епідемія триватиме 6-8 тижнів.

Проведено акцію „Україна за правду"

КИЇВ. – Біля майдану Незалежности в центрі Києва 13 лютого Народний Рух України, партія „Реформи і Порядок" і Конґрес Українських Націоналістів провели спільну акцію „Україна за правду". Головною метою було привернути увагу до необхідности об'єктивно розслідити обставини загибелі Вячеслава Чорновола і журналіста Георгія Ґонґадзе. На паркані навколо території, де будується пам'ятник Незалежности, вивішено плякати з вимогою „Бандитам – тюрми"!

За матеріялами інформаційних аґентств

Головою СБУ призначено В. Радченка

Генерал-полковник Володимир Радченко.

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма 10 лютого під час засідання Ради національної безпеки та оборони прийняв рішення звільнити Леоніда Деркача з посади голови СБУ і призначити головою Служби безпеки України Володимира Радченка.

Радченко Володимир Іванович, 1948 року народження. Має вищу технічну та спеціяльну освіту. У 1994-1995 р.р. був міністром внутрішніх справ України, у 1995-1998 р.р. - головою СБУ. До нинішнього призначення працював на посаді першого заступника секретаря РНБО України.

Л. Кучма також звільнив Володимира Шепеля, шефа Миколи Мельниченка, колишнього охоронця Президента.

Укрінформ

Зустріч президентів...

(Закінчення зі стор. 1)

що російська сторона у перебігу зустрічі Путіна і Кучми не вважає необхідним обговорювати внутрішньополітичну ситуацію в Україні. "Це прерогатива президента, уряду і законодавчих зборів України",- сказав він. Після підписання договорів Президент Л. Кучма підкреслив, що "потенціял наших країн дуже великий і його неможливо розділити. Ракети, котрі ми випускаємо на „Південьмаші" спільно з Росією, неможливо розділити на російську та українську. Це наше спільне надбання". За словами Л. Кучми, під ча переговорів досягнуто домовлености про будівництво літаків Ан-70 і Ту-334.

У відновленні народно-господарських зв'язків кровно зацікавлені народи і України і Росії, заявив на прес-конференції на дніпропетровському заводі "Південьмаш" президент Росії В. Путін. Він повідомив, що тільки "Південьмаш" має 75 партнерів в Росії. Немало в Росії і Україні таких підприємств, котрі отримують від сусідньої держави до 80-ти відсотків комплектуючих частин". Водночас " ми не можемо сказати, що досягли всіх цілей",- продовжив В. Путін. – "Багато чого ще залишається зробити, проте здійснено важливий крок уперед. Зокрема, підписані угоди між міністерствами енерґетики України і Росії "створюють умови для просування спільного енерґетичного продукту до Молдови і в країни Европи".

Росія і Україна підписали пакет домовленостей, про котрі повідомив віце-прем'єр Росії Ілля Клебанов: "Ми готувалися сумлінно і в результаті до підписання підготовлено 13 документів – 4 міждержавні угоди і 9 міжвідомчих". Віце-прем'єр також повідомив, що п'ять оборонних російських аґентств підписали угоди зі своїми українськими партнерами "котрі дозволять охопити весь спектр оборонних питань". "Ключові п'ять домовленостей підписано також і в галузі космосу",- повідомив І. Клебанов. Це базові угоди, котрі охоплюють і економічну частину співробітництва у космосі.

Глава об'єднання енерґетичних систем „Росія" Анатолій Чубайс заявив, що підписана українсько-російська домовленість дозволить синхронізувати роботу енерґосистем двох країн.

"В результаті синхронізації негайно підніметься частота до рівня державного стандарту, а це означає якість електроенерґії,"- пояснив він, додавши, що лише "якісна електроенерґія" дозволить нормально працювати як побутовому обладнанні, так і обладнанню на промислових підприємствах.

А. Чубайс сказав журналістам, що після введення України до загальної енерґосистеми ця енерґосистема стане більшою, у порівнянні із тією, що була за радянських часів, оскільки тоді енерґосистеми республік працювали ізольовано.

Близько п'яти тисяч учасників акції протесту "Україна без Кучми" вийшли на вулиці Києва в неділю, 11 лютого. Приводом до початку акції, що зібрала учасників із усіх реґіонів України, послужило зникнення незалежного журналіста Георгія Ґонґадзе. 12 лютого було прийняте рішення суду про ліквідацію наметового містечка на головній вулиці столиці. У містечку було понад 30 наметів.

Фото УНІАН

За угодою, яку підписали Україна, США і Росія в 1994 р., продовжується знищення літаків-носіїв ядерної зброї, що базувалися на військовому летовищі в Прилуках. 3 лютого ц. р. був знищений останній літак Ту-160.

Фото Романа Вороновича (The Ukrainian Weekly).

Степан Хемич - In memoriam

(1928-2001)

Св. п. Степан Хемич

Смерть кожної близької та дорогої людини, а зокрема тої, яка постійно, віддано й наполегливо працювала для громадського добра, залишає нам великий смуток і велику порожнечу. І кожна смерть нагадує нам про нашу власну смертність, бо, як казав поет,

не питай, по кому подзвін –
він по тобі.

І перед цією таїною смерти ми усі остаточно беззахисні і німі. Залишається тільки відрух серця і відрада спільної підтримки, пам'яті та любови.

Але кожна смерть завершує індивідуальне життя і є його невід'ємною частиною. Бо хоч уся наша інтуїція й намагається їх протиставити, вони, життя і смерть, таки спаровані. Тільки зі смертю життя постає в його повноті, набирає остаточних контурів і остаточного значення.

Тепер, прощаючись з нашим другом Степаном Хемичем, припадає нам печальний і одвічний людський обов'язок поділитися смутком, передати його найближчим – дружині Марії, дочці Роксані і синові Аскольдові і цілій родині наші найщиріші співчуття. І також призадуматися над його життям, над пройденим шляхом.

Багатогранне це життя і всі ми – родина, дальші родичі, друзі, чисельні співробітники – будемо по-різному наголошувати і закарбовувати в пам'яті моменти, події, барви цього життя. Для нас, науковців, зокрема з Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету, і широкого кола україністів, які живилися тим науковим центром, його роля і значення назавжди будуть пов'язані з Фондом катедр українознавства, інституцією, яку він створив і до кінця своїх днів очолював, і яка набрала потужного значення не тільки в американському, західньому, але і у всеукраїнському, тобто в світовому маштабі. Бо справа, яку він почав і так довго розвивав і плекав, перетворилася на загально-громадське, національне, історичне осягнення, яким пишаються і пишатимуться покоління українців.

Наполегливою, винятково відданою, безкорисною, і не завжди до кінця доцінюваною працею Степан Хемич – і ті люди, яких він надихав стимулював, причаровував своєю силою волі і вірою у велике покликання цього подвигу – створили щось, що має і буде мати значення не тільки в чисто науковому, але й загально духовному житті нашого народу. Бо тоді, майже півстоліття тому, коли українське життя під совєтами було придушене і здавалося остаточно знівеченим, і коли на еміграції громадське життя аж надто часто зводилося до бутафорії та до ритуалу, студентський почин Фонду катедр українознавства, що його започаткував Степан Хемич, створив альтернативу, яка відродила не лишень наші інтелектуальні сили, ввела українську правду в загальне русло світової наукової правди, але й відродила нашу віру в самих себе, у нашу силу і життєздатність. З такою вірою можна перекидати гори – і насправді, поєднавши її з інтелектуальним капіталом, який також волею долі був нам доступний, постав на базі ФКУ цілий багатогранний гарвардський центр україністики і разом з ним програми, науковці-дослідники, студенти й докторанти, монографії, публікації, курси і все те, що необхідне для нормального інтелектуального розвитку нації, яка має воскреснути.

Роля Степана Хемича у цьому процесі була центральною і вирішальною. Кожний, хто мав з ним до діла, бачив і знав, як він надихає цю інституцію, передає їй свої кращі прикмети характеру, як завзято, одержимо, коштом вільного часу, спокою і здоров'я він її розвиває і зміцнює. І необхідно згадати, що йшлося тут не лишень про одержиму працю, але й про тонкість розуміння цієї справи, про належне поцінування наукової діяльности і глибоке переконання – яке за його прикладом ввійшло у саму структуру і практику ФКУ – що, піклуючись наукою, треба цінувати її автономію і довіряти науковцям, що справа маштабного академічного життя – це справа водночас загально-громадського, а ширше – національного – значення, але в своїй конкретиці, передусім, справа якости і довіри. І постійної, непохитної віри в майбутнє, в молодь, в життєздатність і перспективність нашої спадщини і культури.

Цю працю і віру, і скромність, з якою Степан Хемич їх втілював у життя, ми тепер вшановуємо як його великий спадок і заповіт. Його життя й труд стають нашими гордощами – і його пам'ять завжди буде з нами.

Григорій Грабович,
професор катедри української літератури
ім. Дмитра Чижевського
Гарвардського університету

Упокоївся у Бозі св. п. Степан Хемич

В четвер, 8 лютого ц. р., в Нью-Йорку раптово помер, проживши 72 роки, св. п. Степан Хемич, співзасновник і президент Фонду катедр українознавства, ініціятор програми українознавства в Гарвардському університеті.

Св. п. С. Хемич брав активну участь в громадсько-суспільному житті ще у рідному Дрогобичі, будучи гімназистом, і після війни у Німеччині. Важливіші осяги здобув він в Америці працюючи спочатку в українських студентських організаціях, а опісля в українському науковому житті, присвятивши себе організуванні і фінансуванні української науки. В 1957 році, будучи делеґатом Українського студентського гуртка Колюмбійського університету на третьому конґресі Союзу українських студентських товариств Америки (СУСТА), він подав пропозицію, яку конґрес затвердив одноголосно – заснувати окрему організацію (пізніше відому під назвою Фонд катедр українознавства), яка мала б за ціль створити катедру українознавства в одному з передових американських університетів. Св. п. С. Хемича і його ровесників не задовольняла поширена тоді у багатьох американських університетах практика трактування української історії та інших українознавчих дисциплін як частини російської науки. Тому на цьому конґресі вирішено заснувати катедру українознавства в одному з американських університетів, щоб сприяти збереженню і розвиткові української науки.

Під керівництвом св. п. С. Хемича протягом 1957-67 рр. велике число студентів-активістів і громадських діячів підтримали цю ідею і помогли в праці для Фонду катедр українознавства. Це уможливило переведення широкої збіркової акції фондів серед українських громад США та Канади, які були потрібні для заснування катедр українознавчих студій.

Св. п. С. Хемич провадив успішно працею Фонду катедр українознавства, разом із колом близьких співробітників, понад 44 роки. Фонд катедр українознавства під його проводом випрацював нові засоби і принципи програм, які прийняли інші організації для заснування нових академічних українознавчих центрів. Фонд катедр українознавства встановив першу українську катедру в 1968 році (в 1973 р. засновано ще дві інші) у відомому Гарвардському університеті. Це дозволило інтеґрувати українознавство з іншими галузями гуманістичних наук і користати з авторитетного академічного форуму для ширення знань про Україну в США і в світі. Катедри були засновані як постійно діючі частини університету і забезпечені зібраним капіталом ФКУ. Бюджет катедр поповнюється коштом відсотків, які щороку нараховуються з непорушного капіталу, складеного з датків жертводавців.

Завдяки багаторічній успішній акції ФКУ було можливо створити ще й додаткові структури в Гарварді: Літню школу українознавства (почавши з 1971 р. більше двох тисяч студентів, багато з них – нащадки українських еміґрантів, успішно закінчили Літні курси українознавства в Гарварді), Український науковий інститут Гарвардського університету в 1973 р., українознавчу бібліотеку при головній бібліотеці Гарвардського університету. Таким чином вдалося створити цілісний центр українознавства з широкою, постійно діючою педагогічною, науково-дослідною і видавничою програмами. Із додаткових проєктів, що їх ФКУ здійснив під проводом св. п. С. Хемича, є: „Проєкт дослідження Голоду в Україні 1932-33 років" (чим удокументовано Великий голод у західній науковій літературі) та „гарвардський Проєкт для відзначення Тисячоліття хрещення Руси-України", що у науковому світі пов'язав українське ім'я з ювілеєм Тисячоліття. До останнього проєкту входять міжнародний науковий конґрес, присвячений Українському тисячоліттю, який відбувся у Равенні, Італія в 1988 р. та корпус української писемної творчости від половини XI аж до кінця XVIII ст., над яким продовжується праця сьогодні.

Св. п. С. Хемич залишив дружину Марію (з дому Кузик), яка була його відданим близьким співробітником в усіх його починах, а особливо в ФКУ. П-во Хемичі виховали двоє дітей: дочку Роксану і сина Аскольда.

Св. п. С. Хемич закінчив студії в Орегонському університеті і здобув диплом маґістра з політичних наук в Колюмбійському університеті у 1963 році. Працюючи спочатку у федеральному уряді, св. п. С. Хемич опісля став керівником секції негайної допомоги в Адміністрації людських ресурсів Нью-Йорку, де працював продовж 1963-1993 років.

Св. п. С. Хемича похоронено на Українському католицькому цвинтарі Св. Духа в Гамптонбургу, Н. Й., 12 лютого ц. р. В особі св. п. Степана Хемича ФКУ, Гарвардський центр українознавства і вся українська громада втратила небуденну людину, яка причинилася до розбудови української науки та культури.

Вічна йому пам'ять!

Головна екзекутива
Фонду катедр українознавства,
Кембридж, Масс.

Передання капіталу для заснування трьох катедр українознавства в бюрі президента Гарвардського університету Дерека Бока 22 січня 1973 року. Зліва: д-р Дерек Бок, Степан Хемич, д-р Омелян Прицак, призначений першим професором катедри української історії, та президент СУСТА Ігор Макух.

АМЕРИКА І СВІТ

Підводний човен США зударився з японським риболовним човном

ВАШІНҐТОН. – У п'ятницю, 9 лютого, американський підводний човен "Ґрінвіл", виринаючи на поверхню, наштовхнувся на японський травлер "Ехіме-мару" біля Гавайських островів. З морських хвиль врятовано 26 членів залоги японського риболовного човна, все ж таки дев'ять членів залоги, в тому чотирьох учнів-середньошкільників, які проходили практику риболовства, пропало і 12 отримали поранення. Безуспішними були пошуки за ними відразу після зудару та впродовж доби в районі трагедії за 16 км. на південь від Перл-Гарбору, в яких взяли участь п'ять літаків і три кораблі ВМС і Берегової охорони США. Район операції був розширений до 1 тис. кв. км. Японія закликає США розглянути питання про можливість підіймання з дна Тихого океану японського судна "Ехіме-мару". Скотта Ведла, командира атомного човна, усунуто з посади. Його доля буде визначена після завершення розслідування причин випадку.

Прага дочекалася своїх героїв

ПРАГА, Чехія. – Двоє чеських громадян, яких на три тижні затримано на Кубі за підозрою у шпигунстві, повернулися до Праги. Затриманих – колишнього міністра фінансів Івана Пилипа та студентського лідера Яна Бубеніка – заарештовано за зустріч з кубинськими дисидентами. Їх звільнено після неабияких дипломатичних зусиль Праги і після того, як вони підписали заяву, в якій вибачилися за свої дії. Ян Бубенік сказав, що їх тримали у камері з вімкнутим цілодобово світлом, досвід, який, як сказав він, іще раз переконав його у тому, наскільки безцінною є свобода.

Американські астронавти успішно завершили завдання

НЬЮ-ЙОРК. – Екіпаж космічної ракети "Атлантіс" успішно справився зі своїм головним завданням – здійснив у суботу, 10 лютого, стикування модуля-ляборaторії "Дестіні" з Міжнародною космічною станцією (МКС). Для цього була використана 15-метрова "рука-маніпулятор", з допомогою якої астронавт Марша Айвінс акуратно витягнула 15-тонний модуль з вантажного відсіку "шатлу". М. Айвінс допомагали Том Джонс і Роберт Кербім, які вийшли у відкритий космос. Вони також з'єднали різноманітні кабелі між "Дестині" та МКС. Загалом Т. Джонс і Р. Кербім провели за бортом "шатлу" сім з половиною годин.

З невідомих причин гинуть кити

ТОКІО. – Майже 50 китів викинулися минулого тижня на берег Тихого океану у японській префектурі Ібаракі. Більше десяти з них загинули. Добровольці з числа місцевих жителів і любителів серфінгу намагаються допомогти китам, довжина яких сягає близько 2.5 м. і зсунути їх назад у море. Однак зробити це вкрай важко через високі хвилі. Деяких китів доставили в розташований поблизу океанаріюм. Експерти вважають, що кити могли втратити орієнтацію в погоні за косяками риби або, навпаки, опинилися на суші, рятуючись від китів-вбивць чи інших морських хижаків.

Домагаються суду над С. Мілошевичем

БЄЛҐРАД, Юґославія. – Керівництво Европейського Союзу продовжує наполягати на виданні колишнього президента Юґославії Слободана Мілошевіча Міжнародному військовому трибуналові. Питання про це було обговорено під час зустрічі у Бєлґраді прем'єр-міністра Швеції Горана Персона з теперішнім президентом Юґославії Воїславом Коштуніцею. Швеція тепер головує в Европейському Союзі. Головному прокуророві Міжнародного трибуналу Карлі дель Понте, яка відвідувала минулого тижня Бєлґрад, не вдалося домогтися від В. Коштуніци дозволу видати С. Мілошевіча на суд в Гаазі. Бєлґрадське керівництво заявляє, що колишнього президента притягнуть до суду у Юґославії.

Україна в Організації Об'єднаних Націй

Делеґація України в Раді Безпеки ООН, 5 лютого взяла участь в офіційному обговоренні діяльности ООН, спрямованої на відновлення миру в країнах, які зазнали збройних конфліктів. Виступаючи на засіданні, в.о. Постійного представника України при ООН посол Валерій Кучинський закликав до невідкладного здійснення ініціятиви Президента України Л. Кучми, висунутої на засіданні Ради Безпеки ООН у вересні 2000 року, щодо випрацювання всеохоплюючої стратегії запобігання конфліктам з використання усіх засобів превентивної дипломатії.

Посол України підтвердив намір держави, яка має значний досвід участи в миротворчих операціях ООН, брати практичну участь в цих зусиллях міжнародного співтовариства.

Постійне представництво

Смерть шістдесятників

Олесь Доній, 1969 року народження, належить до покоління наймолодших народних депутатів. Був одним з провідників студентських протестів-голодувань на Майдані незалежности Києва восени 1990 року, наслідком яких стало усунення прем'єра В. Масола. Один з засновників Українського союзу студентів, член президії Національної ради Конгресу української інтелігенції, член Центрального проводу Народного Руху.

Шкода. Завжди шкода прощатися з міфами. Нинішні події часто порівнюють зі студентським голодуванням 1990 року. Але тоді, окрім молодіжного – певною мірою навіть дещо божевільного – запалу, був старий, розбитий паралічем Олесь Гончар, який зважився кинути на знак підтримки студентів свій партійний квиток. Обтяжений минулим колабораціонізмом із режимом, він за один цей свій вчинок має більше право залишитися "світлою плямою" в українській історії, аніж за свій розрекламований "Собор".

Злам тисячоліть зруйнував міф про шістдесятництво. Це був міф про інтелектуалів, що не бояться засвідчити свою позицію. Їх не було багато. Їхньою зброєю була не агресія, а талант. А на вістрі їхньої зброї було Слово. І все, що їм треба було робити, – це лише те єдине, що вони вміли, – не мовчати. І ось, коли суспільство як ніколи потребує голосу моральних авторитетів, всі раптом оніміли. Це не щодо моральності діючих політиків і владоморжців. Зрозуміло, що ніхто не зможе нічого закинути щось особам на кшталт Кравчука. Колишній ідеолог зможе орально вивернутися з будь-якої ситуації. Треба було – захищав Союз, ситуація змінилася – обґрунтовував державність. Нема сумнівів, що за перемоги будь-якої зі сторін він опиниться тільки серед переможців. Ще кумедніше було б критикувати кого-небудь на зразок Потебенька, ані моральний, ані інтелектуальний рівень якого не викликає ніяких сумнівів. Не йде мова і про керівників націонал-демократичних партій. Хто знає, з чим пов'язана двоїста позиція Костенка, Стецько, Удовенка, Пинзеника?

Навіть не обов'язково, щоби на кожного з них в Адміністрації Президента і справді була своя папка компромату. Логіка політичної боротьби не завжди дозволяє радикальні кроки, хоча, безперечно, трохи прикро. Де-факто функцію політичної опозиції замість них на себе перебрала журналістика (покоління тридцятилітніх), хоча це й аномально для нормального суспільства. Але ж, окрім політиків, у суспільстві ще мають бути громадські діячі. Політик за своєю суттю хоче завжди подобатися. Тому він не може дозволити собі відриватися від загалу більше, аніж на півроку вперед. А громадський діяч може випереджати суспільство хоч і на два кроки, хоч на десять. Громадський діяч може дозволити собі піти проти більшості й бути закиданим камінням – якраз із боку цієї неосвіченої більшості.

І ось сьогодні, на жаль, умирають старі авторитети.

Що, хіба не розумів Микола Жулинський, що на партгоспактиві у Жовтневому палаці Пустовойтенко і Суркіс виглядатимуть природно, а особисто він – жалюгідно? А де ж Іван Драч? Окрім міністерського портфеля, здається, він обіймає ще й посаду голови Конгресу української інтелігенції... Чи, може, українська інтелігенція з усіх різновидів політичної кризи реагує лише на мовне питання, а решту часу займається відрощуванням бороди? Чорт візьми, а безпортфельні Іван Дзюба та Мирослав Попович чого бояться? Хто тут іще претендував бути моральним авторитетом? Агов!!!

Колись у давній Греції, здається, Солон, приймав такий закон, що за ситуації кардинального вибору заборонялося (мало не під страхом смертної кари) займати угодовську нейтральну позицію. Обов'язково треба було визначитися. А в подальшій історії всі найбільші злочини ставали можливі лише внаслідок загальної апатії. Апатія є співучасником злочину. Це позиція добровільного ґвалтування.

Шістдесятництво було міфом. Міфом про інтелігенцію. І деградація шістдесятництва сприяє остаточній деградації інтелігенції в старому розумінні. Кілька днів тому в Київському національному університеті імені Шевченка на одному з факультетів, де викладає моя дружина, декан зібрав викладачів – і намагався їх інструктувати, щоби слідкували за тим, аби студенти не брали участі в акціях – "самі знаєте яких". У Рівненському університеті взагалі вже повиключали студентів-"опозиціонерів" (авжеж, абсолютно безвідносно до їхньої політичної діяльності). По телебаченню постійно почали надходити повідомлення про звернення обласних рад, "громадськості, трудових колективів" проти різних рішень Верховної Ради (і, зокрема, проти неблагонадійного Закону про вибори). І вже для абсолютної аналогії з конвульсуючим СРСР по тому ж ТБ почали крутити інтерв'ю з перехожими, що, мовляв, треба не мітингувати, а більше працювати. Єдина відмінність полягає у тому, що тоді, в жовтні дев'яностого, ще й конкретизували: "студенти краще б картоплю збирали". Повторення ніколи не лякали. Прикро інше. Як же швидко система змогла асимілювати колишніх борців за незалежність! Так умерли шістдесятники. Умерли невчасно – і вмерли безславно. Це не протиставлення різних генерацій одна одній. У кожному поколінні вистачає своїх героїв і своїх Юд. Умерло шістдесятництво – як міф про покоління інтелігентів-борців за демократію. Вмирають старі міфи про те, що всі, хто боровся за незалежність України, і всі, хто розмовляє літературною українською, насправді є демократами.

Умирає авторитет тих, кому довіряли. Я не скажу, як Головатий, що я більше не хочу жити в цій країні. Я якраз хочу в ній жити. Але я хочу жити в країні та в суспільстві, де ще можна комусь довіряти.

Нинішні події дадуть нових героїв і нових лідерів. Але це абсолютно не гарантує того, що у своїй подальшій діяльності вони засвідчать свою відданість інтересам демократії і свободи. На жаль, існуюча радикальна опозиція також дуже неоднорідна і за складом учасників, і за їхнім рівнем. Але принаймні у них буде шанс стати новим міфом.

Нація потребує позитивних міфів. Але ще більше нація потребує позитивних вчинків.

Олесь Доній,
Київ
З газети „Пост-Поступ"

Упокоївся в Господі Єпископ Іван Прашко

МЕЛЬБУРН, Австралія. – У неділю, 28 січня, на 86-му році трудолюбного життя для добра Української Католицької Церкви і українського народу, Господь покликав до себе о. Івана Прашка – Єпископа українців- католиків Австралії, Нової Зеляндії та Океанії. З великим смутком відпровадила в останню дорогу свого Владику, українська спільнота в Австралії.

Іван Прашко народився напередодні Першої світової війни, 1 травня 1914 року, в історичному місті Збаражі, у батьків Василя і Марії Прашків. Початкову освіту здобув в Збаражі, і вже тоді відчув покликання до священства. Згодом вступив до Духовної семінарії у Львові, а після трьох літ навчання, в листопаді 1937 року, на доручення ректора о. Йосифа Сліпого, Митрополит А. Шептицький висилає його на продовження студій до Риму. У Римі 2 квітня 1939 року Владика Діонізій Няраді висвятив його на священика. В Римі, закінчивши студії, одержав звання магістра теології. Опісля, в часі війни, вступив до Папського Східнього Інституту (1940-45), який закінчив докторатом. Відтак чотири роки продовжує студії в Папському Орієнтальному Інституті (літургія, догматика, історія), пише працю на тему сумної історії нашої Церкви у 1648-1670 рр., захищає докторат з історії. В 1966 році Головна Рада НТШ обирає його дійсним членом Історичної секції. В Римі о. Іван Прашко був співпрацівником Архиєпископа Івана Бучка, котрого заслужено називали „Архипастирем скитальців", який в Італії, після закінчення війни в 1945 року, присвятив особливу увагу і допомогу полоненим Української Дивізії „Галичина" і втікачам.

Коли в лютому 1950 року, постала потреба душпастирської праці в Австралії, Архиєпископ Іван Бучко запропонував її д-рові о І. Прашкові, разом з оо. Миколою Коп'яківським і Францом Боскім. І звідси почався новий етап в житті священика, що позначився не тільки в розбудові та закріпленні церковного життя Української Католицької Церкви в Австралії, але і успіхами в громадському, культурному і політичному секторах української австралійської громади.

В 1958 році Митрополит Максим Германюк, на доручення Апостольської столиці, відвідав всі скупчення українців, що у висліді тієї візитації привело до двох важливих подій в житті нашої Церкви і в житті капеляна українців- католиків — д-ра о. І. Прашка.10 травня 1958 року Папа Пій XII створив Апостольський Екзархат для українців-католиків в Австралії, Новій Зеляндії та Океанії, а на першого Єпископа призначив д-ра о. І. Прашка. Папа писав:„...Ми уважали за відповідне покликати Тебе на Апостольського Екзарха, бо Ти дотепер ревно трудився на душпастирській ниві... та надаємо Тобі всі права, привілеї і почесті, а також обов'язки, які з цим урядом є зв'язані, а при цьому зберігаючи всі приписи та звичаї, які є властиві священним достойникам Східньої Церкви".

Таким чином свячення о. Івана Прашка відбулася 18 жовтня1958 року в катедрі св. Патрика, їх довершили Архиєпископ Іван Бучко, Митрополит Максим Германюк і Владика Ізидор Борецький. Почалася праця дальшого оформлення епархії. Вдосконалюється організація церковної структури, поширюється і активізується душпастирська праця. 29 березня 1964 року створюється Об'єднання Українських Католицьких Організацій Австралії (ОУКОА), з осідком в Сиднеї, яке репрезентує та координує працю всіх організацій мирян при парафіях. В квітні 1960 року почав виходити релігійний квартальник „Церква і Життя", який згодом перейшов на суспільно-громадський двотижневик, а від 1973 року стає тижневиком. Для посилення душпастирської праці до Австралії приїждають в 1967 році Сестри- Василіянки з Аргентини. Владика Кир Іван домагається досконалішого оформлення нашої Церкви і змагає до створення Епархії і остаточно 26 квітня1982 року піднесено Екзархат до гідности Епархії.

Запорукою успіху закріплення нашої Церкви в Австралії і Новій Зеляндії та Океанії були добрі священики і парафіяни. Першу церкву збудовано у 1959 році, а згодом збудовано церкви в інших місцевостях, де були українські громади. Крім того, у 1987-88 роках збудовано церкву-пам'ятник в Канбері з нагоди епохального ювілею 1000-ліття Хрещення України.

Преосвященний Владика Кир Іван Прашко належав до священиків, які були рівночасно і провідними громадянами, і допомагали творити моральні, культурні й духовні вартості. Ще з часів перебування в Римі, тодішній д-р о. І. Прашко був довіреним Архипастиря скитальців в Західній Европі, Архиєпископа І. Бучка, і виконував важливі завдання. Він був головою Допомогового комітету в Італії, відвідував полонених дивізійників у таборі в Ріміні, допомагав в організації матуральних курсів, не говорячи вже про душпастирську працю. В тому часі в Римі знаходили притулок і політичні діячі з України, які приносили інформації і шукали шляхів в дальшу політичну мандрівку. І не дивно, що Головна Управа Братства 1 Української дивізії УНА в Торонто нагородила Владику Івана Золотим Хрестом „За особливі заслуги для Церкви і народу". Владика був Почесним Членом Української Громади Вікторії за особливі заслуги для української громади в Австралії. В січні 1982 року Кир Іван одержав рідкісне відзначення від королеви — „Орден Британської Імперії в День Австралії за особливі заслуги для Української Церкви і спільноти в Австралії".

Особливу увагу присвячував Владика українському шкільництву. Він ініціює організацію суботніх шкіл українознавства, шкільних рад, що в дальшому привело до постання УЦШР. За заслуги в шкільництві УЦШР наділило його званням Почесного члена. Також присвячував Владика увагу ділянці української кооперації.

Єпископ Іван Прашко

Преосв. Кир Іван завжди був близьким до подій на рідних землях і не вагався бути діяльним під час свого перебування в Україні. Таких поїздок в Україну Владика відбув сім, і в 1967, 73, 79, 84, 88, 91 і 1992 роках. Незважаючи на стан здоров'я і проти лікарських рекомендацій, їде на перший історичний Синод УГКЦ на рідних землях у Львові. Він послідовно й відважно обстоює ідею Патріярхату, бере активну участь в усіх синодах УКЦ, стає секретарем Синоду, проповідує серед народу цю ідею, бореться зі своїми і чужими, що стояли цьому на перешкоді. Не дивно, що св. пам. Патріярх Йосип у своєму заповіті неначе пророчим голосом говорить про нашу Церкву в Австралії: „З вдячністю мислю про Церкву-дочку на землі антиподів і в молитві передаю їй Голос Господній: „Знаю діла твої і любов, і віру, і службу, і терпеливість твою...(одк. 2,19). Ти, хоч за морями така далека, та вузлами духа і серця така близька до Церкви-Матері! Благословляю Тебе і молю: Витривай у вірі батьків, в любові до братів своїх, у служінні Церкві-Матері своїй! І нагородою для тебе нехай буде „Зірка досвітня" (Одкров. 2,28), яку дасть тобі Господь".

Нехай завжди буде вічною пам'ять про Владику І. Прашка – великого сина Української Католицької Церкви і українського народу.

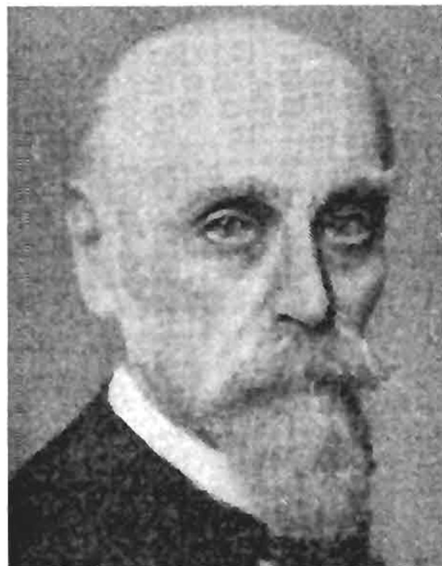
За матеріялами Української Католицької Церкви в Австралії

УКРАЇНЦІ У СВІТОВІЙ НАУЦІ

Міністер охорони здоров'я

Василь Шендеровський,
доктор фізико-математичних наук, професор, Київ

До славетних синів нашого народу, імена яких повертаються сьогодні в Україну, належить Іван Горбачевський – лікар, фізіолог, біохемік, біолог та громадський діяч.

Іван Горбачевський

Народився вчений 15 травня 1854 року у родині греко-католицького священика Якова Горбачевського, в селі Зарубинці Збаразького району Тернопільської области. Мати походила також зі священичого роду. Навчався в польсько-німецькій народній школі, потім – у Тернопільській гімназії. Його дуже цікавила медицина, заради неї він досконало опанував хемію. Був обдарований феноменальною пам'яттю. До улюблених предметів Горбачевського належала і ботаніка, а у вищих клясах захопився й філософією. Після смерти батька Іван вирішив навчатися на медичному факультеті, хоч мати благала його продовжувати науку з теології.

Отож, Іван Горбачевський подав заяву до Віденського університету. Прибувши у вересні 1873 року до Відня, відразу ж записався в члени студентської організації „Січ".

Але після першого ж літнього семестру Горбачевський попрощався з хемічним інститутом і перейшов до фізіологічного інституту професора Гіртля, і вже на четвертому семестрі працював у ляборатори професора Брюка. Саме тут він написав свою першу наукову працю „Про вестибулярні нерви", чим привернув до себе увагу наукового світу.

Під час літнього семестру 1876 року Іван Горбачевський працював у фізіологічному інституті знаменитого професора Людвіґа. Саме тут, коли Людвігові на початку 80-их років пощастило знайти порівняно нову методу виділення сечової кислоти з сечі, інтерес Горбачевського повернувся до інтенсивних студій цієї проблеми і до написання кількох фундаментальних праць.

У 1880 році Горбачевський завершив навчання з відзнакою і як доктор медицини поринув у наукову працю. Вже в 1882 році йому пощастило зробити відкриття великого значення: синтезу сечової кислоти шляхом розплавлення гліцину з сечовиною при температурі 200-230 градусів. Цим відкриттям він увійшов до числа найбільших хеміків світу. У серпні 1883 року ректорат Празького Німецького Карло-Фердинандового університету офіційно запросив Горбачевського очолити катедру фармакології. Тому у вересні 1883 року він переїхав до Праги. Тут приділив велику увагу проблемі чистої питної води. Водночас в інституті хемічної фізіології продовжує досліджувати сечовину і кров. Горбачевський належав до тих корифеїв, що не тільки формували хемію та біологію в Австро-Угорській імперії, а й сказали своє вагоме слово у цих науках.

Багато зробив він і для свого народу, зокрема для народних шкіл у Галичині, подавав рекомендації щодо здорового харчування людей.

Його ім'я ставало широко знане в Европі, його неодноразово обирають деканом медичного факультету, у 1902-1903 роках – був навіть ректором Празького університету, а також головою Ради здоров'я для Чехії, а з 1896 року – головою найвищої Ради здоров'я Австро-Угорської монархії. Він стає членом палати віденського сойму і радником австрійського двору. У 1896 році обраний у члени Королівського Чеського товариства наук, а в 1912 році – у члени Чеської Академії Наук та

(Закінчення на стор. 18)

Героїні минулого

З дивного бажання Всевишнього, в історії минулого нашого народу припадають на місяць лютий роковини аж двох трагічних, а при цьому героїчних смертей відомих і, маємо надію, незабутніх постатей українства – Ольги Басараб і Олени Теліги. Їхня трагічна смерть наступила в проміжку одного тижня, тільки одної в 1924 році, а другої – в 1942 році, та від рук різних ворогів. То ж кожного лютого, в якому обставини дозволяли на це, українська громада, а в першу чергу жіноцтво, відзначає у різні способи пам'ять цих двох героїнь, таких різних своїм життям та смертю жінок, але таких поєднаних ціллю та стремлінням до неї. Для них любов до батьківщини не була зовнішним виявом на свято, гарячою і діяльною була вона „на будень", на самозрозумілу ціль життя, ціль праці та усіх стремлінь.

Ольга Басараб – член І-ої чоти УСС у Львові, член Допомогових комітетів ранених і полонених та Допомоги цивільному населенню, увесь свій молодечий хист і запал зужила на службу Батьківщині в часі І-ої Світової війни, а відтак перелляла їх у працю громадську і політичну, передусім в Українській Військовій Організації. Саме її активність в цій нелегальній у новій Польщі організації була причиною арешту польською поліцією та загибелі у сумнозвісній львівській тюрмі, у віці 34 років. Чи можна дивуватися, що довгі роки польської окупації Західньої України Ольга Басараб була героїнею ч. 1 серед нашої молоді, а зокрема її жіночої частини? Рік-річно відбивалися Панахиди, тайні зібрання, голосні та тихі згадування нашої героїні, а передусім взорування на неї як на приклад, гідний наслідування. Ціле покоління дівчат Західньої України виховувалося на героїчному житті Ольги Басараб, хоч і ніколи не дізнаємося, скільки із нього в часі Другої світової війни та після неї, в часі совєтської окупації, мало її перед очами, переносячи терпіння, тюрми, заслання і смерть.

Доля Ольги Басараб була добре відома Олені Телізі, що захопилася українством вже дорослою щойно у середовищі українських студентів, але весь її темперамент та поетична настанова сповнилися любов'ю до батьківщини та служінням їй пером і чином. Чи світив їй взірець Ольги Басараб, коли ішла вона на розстріл з київської в'язниці в 1942 році, у тому ж віці 35 років, що її славна попередниця? Цього вже ніколи не дізнаємося, але одне певне, що старалася вона запалити любов'ю до батьківщини молоді покоління своїм палким словом, як Ольга Басараб своїми вчинками.

Так вони дві залишилися на довгі роки прикладом і дороговказом, який у післявоєнному часі ставили і ставлять на взір українському жіночому юнацтву.

Кожного року відбуваються святкування, поминальні Богослужби, академії, а все, щоб їх не забути – цих наших героїнь недавнього минулого. Але чи доволі чітко ми передаємо пам'ять про них молодшим поколінням, які мають інакші зацікавлення й інакші критерії думання? Чи можна їх – звеличників „і-мейлу" та Інтернету захопити поезією Олени Теліги, що пише про „гарячу смерть – не зимне умирання"? Чи може їх зворушити напис на стіні в'язничної келії, зроблений О. Басараб: „Вмираю за Україну"?

Можливо, що сьогоднішні обставини в нашій „визволеній" батьківщині ніяк не сприяють згадуванню героїв, а може просто нарід пересичений нещирим героїзмом, який впоювано в нього раніше у різних видах і способах – однак, кожна історія має таки своїх справжніх героїв, яких треба – і це святий обов'язок – згадати та ставити як приклад принаймні один день в році, як ось ці дві наші героїні, що їхню смерть згадуємо у лютому кожного року .

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку - $30.00. Для членів УНСоюзу $40.00 річно, на півроку - $25.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про свято серденька

Т. зв. „Свята серденька", тобто св. Валентина, 14 лютого, ніяк не дають нам забути. На моєму календарі пишається велика китиця квітів і, розуміється, лук зі стрілою, а усі крамниці повні подібних „приладів", що мають вказувати на романтичні думки, у зв'язку з тим святом. Коби тільки комерційна реклама не переважала у всіх тих живих доказах, що в США відзначають „день серденька". Для нас, українців, це свято – байдуже, з якою хвилею приїжджих ми опинилися в цій країні – зовсім невідоме, і ми прийняли його з недовір'ям та усміхом, не переконані у важливості його походження.

А тим часом історія Дня Валентина давня, зворушлива та має християнське коріння. Треба було тільки пошукати в енциклопедіях та довідниках джерела цього свята, яке почалося триста років після Ісуса Христа, коли священик на ім'я Валентин потрапив до в'язниці у Римі за свою віру у Христа. Йому приписують чудо оздоровлення сліпої дочки одного із в'язничих сторожів, до якої він в навечір'я своєї страти написав листа та підписав: „Від твого Валентина". В 496 році після Христа Папа Ґелазій I проголосив день 14 лютого „Днем Валентина". Ось так пишуть американські довідники, і це всі однаково, тільки з малими відхиленнями про початок свята св. Валентина, нав'язуючи ще його і до початку весни в природі та парування пташні у тому часі.

Як би воно не було, це свято – визнання любови, це шукання другої любої душі, свято радісне, тепле і повне несподіванок. Широко відзначають його не лише в США, але також в Англії та деяких західньоевропейських країнах. Ніде, однак, св. Валентин не має стільки уваги та визнання, як саме в країні, яку ми собі вибрали, або були змушені вибрати долею, на проживання. Отож не підсміхаймося з його відзначування, а писання відповідних карточок чи дарування квітів. Цей День Валентина також ніяк не мусить бути комерційним чи смішним. Так хочеться у сьогоднішньому тверезому та вирахованому світі відчути трішки тепла, сердечности чи дружнього наставлення, яке так добре можна показати саме у тому Дні Серденька!

Здається, що це кожному на потребу і кожний може тим радіти. Коли сьогодні вранці я ішла до паркової площі, де перебуває вночі моє авто, з не дуже радісним почуттям приготовляла себе на ще одне чищення зі снігу, що присипав усі авта. Яке було моє здивування, як побачила його чистеньким, із діючим мотором, прямо біля виїздної брами, а при керівниці – широко усміхненого чорного, одного із сторожів площі. На моє запитання, як це так сталося, що він все підготовив, відповів ламаною англійською мовою, що побачив мене здалеку на вулиці та мерщій кинувся за автом.

Чи не може врадувати такий доказ сердечности в навечір'я св. Валентина? Коли я розповідала, все ще зворушена уважливістю чорного робітника, про свою пригоду, мій сусід із праці дав відразу інший приклад. Його сусідка-американка шукала за ним, щоб подякувати за дрібничку, яку він зробив для неї, і вибачалась, що не зробила цього відразу. Кажіть, що хочете, але така увічливість таки зворушує – байдуже чи це в День Серденька, чи в інший. Але, може, пригадання усім про існування доброго серця в дні 14 лютого допомагає знаходити його в кожному дні року? Нам цього дуже бракує...

О–КА

Росія прагне панувати в Чорному морі

На тлі подальшого російщення суспільного життя, компрадорства в економіці і в духовній сфері, кризи в політиці відбулася візита до Києва міністра оборони Росії Ігоря Сергеєва, результатом якої стали домовлености про створення єдиного підрозділу з охорони водної території. Спільний командний пункт Чорноморської фльоти Росії і ВМС України, який плянується створити в результаті угод, без сумніву, порушує конституційні засади про позаблькованість України. При цьому були оминуті питання приналежности навіґаційного обладнання від Таранкуту до Алушти, яке й досі залишається російським, а відповідальність, за міжнародними законами, несе Україна. Не прийняті рішення щодо здійснення оперативної контролі за російськими авіяційними арсеналами. Питання закріплення за Росією прав більш як на 40 об'єктів загальною площею 70,000 кв. метрів російська сторона після відповідного тиску на Президента України (а можливо й без тиску) сподівається вирішити ближчим часом під час зустрічі президентів України і Росії.

Зближення позицій Москви та Києва не лише у політико-економічній діяльності, а й у військовій сфері (на 2001 рік запляновано 52 спільних заходів) та нестримне бажання орендаторів-окупантів інтеґруватись у військовому союзі свідчить про наступний крок Росії у намірі повернути імперські часи і кордони та відсікти Україну від світового співтовариства. Повне встановлення стратегічної контролі Чорноморської фльоти РФ над бухтами Севастополя і всією прибережною акваторією Чорного моря суперечить національній безпеці України і є початком поглинання російськими військовими ВМС України. Протестуємо проти будь-яких кроків як військових, так і цивільних чинників української влади у бік порушення незалежности й позаблоковости України і втягнення її у військовий союз з Росією.

Товариство „Просвіта" ім. Т.Шевченка, організації Народного Руху України, Українського Народного Руху, Всеукраїнського об'єднання ветеранів, Конґресу Українських Націоналістів, Союзу Українок, Всеукраїнського товариства ім. Олени Теліги.

м. Севастопіль

Цей лист надійшов до „Свободи" електронною поштою саме під час перебування у Києві президента Росії В. Путіна, що робить його особливо актуальним в світлі проблем, обговорюваних провідниками обох держав.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Треба зберегти хутір „Затишок" – садибу Марка Кропивницького

На Харківщині, на хуторі „Затишок", тривалий час жив засновник українського театру, клясик української літератури Марко Кропивницький. Невеликий хутір Сашине він купив у 1889 році і назвав його „Затишком". Переїхав у свою садибу Кропивницький весною 1890 року разом з дружиною – лікарем Надією, матір'ю Капітоліною та донькою Олександрою. Син Володимир та друга донька Ольга народились уже в „Затишку".

Садиба „батька українського театру", як сучасники шанобливо називали М. Кропивницького, наприкінці XIX і на початку XX століття була справжнім культурним осередком. Тут письменник заснував невеличку школу для дорослих і дітей (до речі, з українською мовою навчання), створив перший в Україні, і в усій Російській імперії, дитячий театр, на вистави якого приходили діти та їхні батьки з навколишніх сіл.

Побували у „Затишку" і багато відомих людей, у тому числі корифеї української сцени І. Карпенко-Карий та М. Садовський. Тривалий час у гостинному домі драматурга жили родичі Т. Шевченка та художник І. Бодянський.

У себе на хуторі Кропивницький написав майже всі твори цієї доби, переклади клясиків світової драматургії, мемуари. Тут він створив чудову бібліотеку, в котрій було багато зібрань українських, російських і закордонних клясиків, різноманітних журналів та газет. На жаль, усе це згоріло разом з будинком у дні жовтневого перевороту 1917 року. Дивом перестояв лихі часи старий дерев'яний двоповерховий будинок, у котрому Кропивницький влаштовував свої спектаклі. Це, звичайно, могло послужити непоганою основою для відродження садиби мистця. Але сталося протилежне.

За розпорядженням правління колгоспу із промовистою назвою „Заповіт Ілліча" пам'ятку української і світової культури наприкінці 1950-их років було зруйновано. Не зупинила варварів і меморіяльна дошка з написом: „В цій садибі довгі роки жив видатний український драматург Марко Кропивницький". Ні міністерство культури, ні Спілка письменників, ні представники влади – ніхто не вдарив на сполох. Протягом кількох десятиліть на місці української національної святині були загорода для овець та велика купа гною.

На початку 1990-их років садибу М. Кропивницького було відбудовано – на заощадження колишнього колгоспу „Дружба". Під керівництвом голови правління цього господарства Ю. Апазіді, крім будинку-музею та каплиці, земляки драматурга майже закінчили будівництво в „Затишку" оздоровчого комплексу з критим двадцятип'ятиметровим басейном. Проте економічна скрута не дозволила надалі виділяти гроші для музею-заповідника „Хутір Затишок", а держава, як завжди, „забула", що економічне відродження в будь-якій цивілізованій країні завжди розпочиналося з духовного.

У музеї сьогодні немає жодного працівника, будинок не опалюється, під впливом зовнішнього середовища все псується, розвалюється. Доля „Затишка" така ж багатостраждальна, як і доля всієї української культури.

Марко Кропивницький невтомно боровся за однакові права української мови з російською, за право українського народу мати свою національну школу, літературу, мистецтво. Все його життя – це духовний подвиг незвичайної сили. Тому буде ганьбою для всіх українців, якщо держава, громадські організації не візьмуть під свою опіку цю національну святиню тепер, коли Україна стала незалежною.

Анатолій Новиков,
доцент Харківського державного педагогічного університету імені Григорія Сковороди

Освячену церкву Київського Патріярхату

У селі Мартинівці на Полтавщині 20 серпня минулого року освячено церкву Преображення Київського Патріярхату.

Божослужения провів Патріярх Філарет у сослуженні о. Миколи Новицького, протодиякона Олега Гринюка і чотирьох іподияконів – студентів Київської духовної академії. Свято зібрало близько 500 полтавців.

Це вже четверта парафія Київського Патріярхату у Гадяцькому районі. Церкву в Мартинівці збудовано завдяки допомозі українців з Америки, зокрема Святотроїцької парафії УПЦ КП з Норт Роялтону, Огайо, катедри св. Володимира з Нью-Йорку, окремих осіб.

Свято-Преображенська церква в Мартинівці
Фото надіслав сільський голова **О. Козирко**

Після освячення церкви Патріярх Філарет узяв участь в сільських обжинках, де благословив учасників свята іменем Господа.

Іван Пономаренко, Клівленд, Огайо

Княжий дар на наукову бібліотеку

Подружжя Володимири (з Дорошенків) і Романа Василишина з Філядельфії пожертвувало через Українську Народну Фундацію при УНС 25,000 дол. на Львівську наукову бібліотеку ім. Стефаника. Ми отримали цей дар і подякували жертводавцям окремим листом. 30 грудня 2000 року міська Рада Львова надала бібліотеці ще один рік часу для завершення усіх реставраційних робіт. Тому „княжий дар" подружжя Василишинів дуже на часі.

Лариса Крушельницька,
директорка бібліотеки

Володимира Василишин як поетка під псевдом Міра Гармаш видала збірки поезій, віршовану казку, поему „Марія Люїза" та збірку сатиричних віршів під псевдом Євга Жак, була нагороджена на літературному конкурсі ім. І. Франка та на конкурсі СФУЖО. Дар на потреби бібліотеки ім. В. Стефаника від В. Василишин особливо зворушливий ще й тому, що вона – уродженка Львова. Маємо надію, що її вчинок спонукає інших львів'ян до допомоги в закінченні цього проєкту. Усі датки можна пересилати на адресу УНСоюзу з призначенням для Української Народної Фундації.

Провідна тема листів: Україна

Бурхливі події тривають в Україні і це передає редакційна пошта. З одного боку намітились численні позитивні зрушення в політиці та економіці, з другого – світ заклопотаний скандалом у вищих колах влади. Проте **Степан Новицький** з Онтаріо вважає, що "кістку незгоди" кинули в українську громаду її недоброзичливці, щоб пересварити людей на порозі добрих змін. Мета – скомпромітувати Президента і його уряд. Намір вдався – ще до закінчення юридичного розслідування обставин зникнення журналіста Ґ. Ґонґадзе „ліві", а з ними й деякі „загарячі" патріоти з УНСО почали кампанію проти Л. Кучми. В іншому листі Степан Новицький обстоює оприлюднену ним раніше тезу про те, що не всі комуністи в минулій Україні були комуністами з переконання, а стали ними, аби на керівні посади не прийшли справжні вороги народу, тому не варто докоряти нинішнім провідникам приналежністю до комуністичної партії. Вони не мали вибору. Він радить зважити й на такі слова Л. Кучми: „В Україні криміналітет успішно освоює леґальні методи впливу на соціяльно-політичні процеси. Зростанню цього впливу сприяє масове клонування політичних партій".

Яків Ємець з Арізони зібрав цитати зі статтей у пресі Ярослава Гайваса і Віктора Поліщука, які закликають Україну в зовнішній політиці відмежовуватись від Росії. Від можливих намірів провідників України мати стратегічне партнерство з Росією застерігає у листі до „Свободи" також **Степан Бойчук** з Вірджінії. **Ігор Грималюк** з Тернополя занепокоєний байдужістю владних структур до хабарництва і протекціонізму в українських школах усіх рівнів. Очистити школи від цього бруду він закликав у своїй промові на з'їзді Української світової спілки професійних учителів, але ні освітяни, ні міністерство освіти, ні комісія з питань освіти і науки Верховної Ради на ці застереження не зважили.

Дмитро Тригуб з Тенесі закликає „Свободу" розкрити очі діяспорі на те, що доки не зміниться повністю керівництво України, змін на краще не станеться. Він пропонує змінити гасло „Свободи" – „Пам'ятаймо про Україну!" на „Разом з Україною!". А **Богдан і Люба Пендзеї**, листа яких переслав до редакції **Адольф Гладилович** з Канади, пишуть, що під час візити в Україну побачили багато змін на краще.

Справами України, звісно, не обмежується тематика лютневої пошти. **Василь Фіняк** з Арізони надіслав докладну розповідь про великого українського письменника-філософа Григорія Сковороду. **Володимир Хома** з села Купчинців Тернопільської области присвятив свого листа творчості Богдана Когута, який саме видав свою трилогію „Під чорними вітрами".

Професор **Іван Телюк** з Кергонксону надіслав розповідь про піднесення українського прапора в Нью Гейвені, Конн, у січні 1955 року і урочисте передання цього прапора в Україну, до Львова, після проголошення незалежности.

С. Кравець з Огайо за матеріялами органу закордонної Російської Православної Церкви „Православная Русь" підготував огляд славослів'я від московського православ'я на адресу Сталіна з нагоди його 70-ліття, котре є прикладом неприхованого обожнювання „батька народів".

У листі **Л.Л.** з Йонкерсу, Н.Й., подано докладний звіт про загальні збори місцевого відділу ООЧСУ, які відбулися 16 грудня минулого року. Головою управи обраний Володимир Щур.

Андрій Балко надіслав спогад про бандуриста Василя Гляда, який сам зробив сто бандур. Автор листа працював з ним на фармі в Новій Англії і тепер надіслав вірш бандуриста, у якому Василь Гляд оспівує далеку Україну. **Любомира Бойко** з Нью-Джерзі надіслала світлину з недавнього сніговію, яку сама зробила в Юніоні.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Організаційні висліди УНСоюзу в 2000 році

Український Народний Союз є організацією, побудованою на членстві, й тому його існування та зростання залежить від членства. Головними організаторами у придбанні нових членів упродовж багатьох років були секретарі наших відділів, які й надальше залишаються аґентами-посередниками УНС і будівничими нашої організації. Їхня роля дещо змінилася в порівнянні до минулого сторіччя, бо з успіхами теперішньої технології та повсякчасною зміною української громади деякі модифікації були неминучими.

Коли у січні 2001 року УНС перейшов на пряму збірку вкладок, замість збирання вкладок окремими відділами, то ми цим тільки зареаґували на вимоги часу і обставин. Ця зміна звільнила секретарів відділів від обов'язку збирання вкладок для більш важливих завдань організування членів і пропаґування УНС в рамках братської діяльности окремих відділів.

Незважаючи на численні труднощі наших відділових секретарів і організаторів, УНС закінчив 2000 рік, здобувши 526 нових членів – на загальну суму забезпечення 7,903,549.00 долярів. Крім того, продано 13 пенсійних грамот на суму 778,479.00 дол. Участь в цих організаційних зусиллях брало 134 особи – відділові секретарі , організатори та фахові продавці забезпечень.

Десять відділів здобули по 10 або більше грамот забезпечень в 2000 році. Дев'ять із 27 Округ осягнули 50 відсотків призначеної їм річної квоти. Найвищі квоти округ здобули: різні відділи – 172 відсотки, Округа Вунсакет – 130 відсотків і Округи Бафало, Албані та Конектикат округи – по 95 відсотків. Більш як половина округ не виконали їм призначеної організаційної квоти.

Трьома найкращими організаторами 2000 року щодо кількости поліс і грошової вартости були: Мирон Пилипяк з 496-го Відділу – здобув 62 члени на суму 14,688.44 дол. річної вкладки. На другому місці Любов Стрілецька з 10-го Відділу, котра здобула 29 членів на суму 13,264.00 річної вкладки. На третьому місці – Осип Гаврилюк з 360-го Відділу – здобув 27 членів з 9,642.47 дол. річною вкладкою.

Це ті першуни серед наших секретарів, що є прикладом для всіх. Вони як, й інші секретарі відділів УНС мають ті самі труднощі, але зуміли їх перемогти та домогтися блискучих успіхів. Цих троє осіб впродовж кількох років були в перших рядах організаційної праці і УНС є їм вдячний. Сподіваємось, що інші підуть їхніми слідами.

Український Народний Союз іде назустріч новому століттю з багатьма викликами, але ні один з них не такий важливий, як зріст членства нашої організації. Чи маємо ми професійних продавців, секретарів відділів, чи платних організаторів, виклик залишається незмінним. За наші неспроможності ми можемо звинувачувати людей, економічні обставини, асимілювання, брак зацікавлень, але якби кожний з нас міг причинитися до загального успіху, здобуваючи тільки одного члена впродовж року, ми подвоїли б наше членство за один рік.

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ОГЛЯД ПРИЄДНАННЯ НОВИХ ЧЛЕНІВ ПО ОКРУГАХ ЗА 2000-ий РІК

ОКРУГА	Квота	Нові члени	Процентне виконання квоти	Сума забезпечення
1. Необ'єднані Відділи в Америці	50	86	172.00%	$ 1,315,999.00
2. Вунсокет	10	13	130.00%	393,000.00
3. Баффало	40	38	95.00%	802,000.00
4. Олбані	40	38	95.00%	309,900.00
5. Коннектикат	35	30	85.71%	355,000.00
6. Бостон	10	7	70.00%	40,000.00
7. Вілкс Беррі	20	13	65.00%	125,000.00
8. Сиракюзи	35	21	60.00%	315,000.00
9. Монтреаль	25	13	52.00%	155,000.00
10. Шамокін	45	21	46.67%	220,000.00
11. Піттсбург	70	32	45.71%	198,000.00
12. Філядельфія	135	54	40.00%	841,000.00
13. Північне Нью-Джерзі	165	64	38.79%	1,860,650.00
14. Ніягара	15	4	26.67%	18,000.00
15. Аллентавн	30	8	26.67%	100,000.00
16. Балтимор	20	5	25.00%	40,000.00
17. Нью-Йорк	95	21	22.11%	237,000.00
18. Центральне Нью-Джерзі	45	9	20.00%	118,000.00
19. Центральна	10	2	20.00%	10,000.00
20. Клівленд	60	11	18.33%	136,000.00
21. Дітройт	80	13	16.25%	93,000.00
22. Чікаго	95	15	15.79%	181,000.00
23. Янгставн	10	1	10.00%	3,000.00
24. Вінніпеґ	10	1	10.00%	5,000.00
25. Рочестер	40	4	10.00%	17,000.00
26. Торонто	50	2	4.00%	15,000.00
27. Міннеаполіс	10	0	0.00%	–
Всього	**1,250**	**526**	**42.08%**	**$ 7,903,549.00**

КЛЮБ „ПІВСОТНИКИ"

(за придбання 50-ти, або більше нових членів)

Відділ		Кількість членів	Сума забезпечення
496	Мирон Пилипяк	62	$ 526,000.00

КЛЮБ ЗАСЛУЖЕНИХ СОЮЗОВЦІВ

(за придбання від 25-ти до 49-ти членів)

Відділ		Кількість членів	Сума забезпечення
10	Любов Стрілецька	29	$ 502,000.00
360	Осип Гаврилюк	27	697,000.00

КЛЮБ БУДІВНИЧИХ СОЮЗУ

(за придбання від 10-ти до 24-ох членів)

Відділ		Кількість членів	Сума забезпечення
88	Стефанія Гаврилюк	24	$ 179,900.00
234	Євген Осціславський	15	391,650.00
242	Йосип Чабан	14	170,000.0
277	Мирон Кузьо	13	183,000.00
206	Леон Гардінк	12	390,000.00
127	Юрій Дармограй	10	95,000.00
25	Оксана Тритяк	10	205,000.00

НАЙКРАЩІ ОРГАНІЗАТОРИ ЗА 2000-й РІК

(ЗА КІЛЬКІСТЮ ЧЛЕНІВ)

Ім'я і прізвище організатора	Відділ	Число зорганізованих членів	Сума забезпечення
1. Мирон Пилипяк	496	62	$ 526,000.00
2. Любов Стрілецька	10	29	502,000.00
3. Осип Гаврилюк	360	27	697,000.00
4. Стефанія Гаврилюк	88	24	179,900.00
5. Євген Осціславський	234	15	391,650.00
6. Йосип Чабан	242	14	170,000.00
7. Мирон Кузьо	277	13	183,000.00
8. Леон Ґардінк	206	12	390,000.00
9. Юрій Дармограй	127	10	95,000.00
10. Оксана Тритяк	25	10	205,000.00
11. Микола Дяківський	161	9	53,000.00
12. Ілля Матіяш	120	9	45,000.00
13. Лон Старух	371	9	234,000.00
14. Дженет Боланд	409	8	100,000.00
15. Григорій Гавришків	283	8	65,000.00
16. Андрій Воробець	76	8	572,000.00
17. Джойс Ткач	39	7	120,000.00
18. Михайло С. Турко	63	7	50,000.00
19. Віра Баніт	473	6	30,000.00
20. Дмитро Ґалонжка	307	6	30,000.00
21. Анна Ґарас	47	6	40,000.00
22. Яцек Кочарський	777	6	120,000.00
23. Володимир Кривулич	266	6	75,000.00
24. Ляриса Пащук	325	6	60,000.00
25. Варка Бачинська	184	5	83,000.00
26. Михайло Феленчак	271	5	125,000.00
27. Микола Філь	13	5	40,000.00
28. Богдан Оджинський	216	5	25,000.00
29. Олена Татарська	94	5	35,000.00

НАЙКРАЩІ ВІДДІЛИ, ЯКІ ПРИЄДНАЛИ В 2000 РОЦІ ПО 10 ЧЛЕНІВ І БІЛЬШЕ

Відділ	Кількість приєднаних членів	Секретар	Округа
496	62	Мирон Пилипяк	Необ'єднані Відділи в Америці
10	29	Любов Стрілецька	Філядельфія
360	27	Йосип Гаврилюк	Баффало
88	24	Стефанія Гаврилюк	Олбані
234	15	Євген Осціславський	Північне Нью-Джерзі
242	14	Йосип Чабан	Шамокін
277	13	Мирон Кузьо	Коннектикат
206	12	Леон Ґардінк	Воонсокет
127	10	Юрій Дармограй	Баффало
25	10	Оксана Тритяк	Північне Нью-Джерзі

НАЙКРАЩІ ОРГАНІЗАТОРИ ЗА 2000-й РІК

(ЗА РІЧНОЮ ВКЛАДКОЮ)

Ім'я і прізвище організатора	Відділ	Річна вкладка	Сума забезпечення
1. Мирон Пилипяк	496	$ 14,688.44	$ 526,000.00
2. Любов Стрілецька	10	13,264.60	502,000.00
3. Осип Гаврилюк	360	9,642.47	697,000.00
4. Варка Бачинська	184	4,056.80	83,000.00
5. Лон Старух	371	3,447.73	234,000.00
6. Юрій Дармограй	127	3,282.81	95,000.00
7. Стефанія Гаврилюк	88	3,061.35	179,900.00
8. Мирон Кузьо	277	2,830.27	183,000.00
9. Євген Осціславський	234	2,472.41	391,650.00
10. Павло Фуга	269	2,265.00	5,000.00
11. Олена Карачевська	221	2,120.00	8,000.00

Організатори за 2000-ий рік
(за кількістю членів)

	Ім'я і прізвище організатора	Відділ	Число зорганізованих членів	Сума забеспечення
1.	Мирон Пилипяк	496	62	$ 526,000.00
2.	Любов Стрілецька	10	29	502,000.00
3.	Осип Гаврилюк	360	27	697,000.00
4.	Стефанія Гаврилюк	88	24	179,900.00
5.	Євген Осціславський	234	15	391,650.00
6.	Йосип Чабан	242	14	170,000.00
7.	Мирон Кузьо	277	13	183,000.00
8.	Леон Ґардінк	206	12	390,000.00
9.	Юрій Дармограй	127	10	95,000.00
10.	Оксана Тритяк	25	10	205,000.00
11.	Микола Дяківський	161	9	53,000.00
12.	Ілля Матіяш	120	9	45,000.00
13.	Лон Старух	371	9	234,000.00
14.	Дженет Боланд	409	8	100,000.00
15.	Григорій Гавришків	283	8	65,000.00
16.	Андрій Воробець	76	8	572,000.00
17.	Джойс Ткач	39	7	120,000.00
18.	Михайло С. Турко	63	7	50,000.00
19.	Віра Баніт	473	6	30,000.00
20.	Дмитро Ґалонжка	307	6	30,000.00
21.	Анна Гарас	47	6	40,000.00
22.	Яцек Кочарський	777	6	120,000.00
23.	Володимир Кривулич	266	6	75,000.00
24.	Ляриса Пащук	325	6	60,000.00
25.	Варка Бачинська	184	5	83,000.00
26.	Михайло Феленчак	271	5	125,000.00
27.	Микола Філь	13	5	40,000.00
28.	Богдан Одежинський	216	5	25,000.00
29.	Олена Татарська	94	5	35,000.00
30.	Ніна Більчук	777	4	254,999.00
31.	Іван Хомко	42	4	40,000.00
32.	Богдан Добощак	59	4	50,000.00
33.	Олександра Дольницька	434	4	110,000.00
34.	Юрій Федорійчук	162	4	64,000.00
35.	Марія Галущак	70	4	20,000.00
36.	Маргарита Гентош	305	4	30,000.00
37.	Слава Горбатий	414	4	62,000.00
38.	Ольга Марущак	82	4	20,000.00
39.	Андрій Маринюк	388	4	60,000.00
40.	УНСоюз	777	4	90,000.00
41.	Христина Бродин	27	3	135,000.00
42.	Павло Фенчак	320	3	10,000.00
43.	Юлія Гуглик	259	3	15,000.00
44.	Марія Капраль	112	3	11,000.00
45.	Христина Козак	777	3	115,000.00
46.	Ольга Літепло	361	3	9,000.00
47.	Віра Напора	291	3	15,000.00
48.	Ірена Назаревич	352	3	15,000.00
49.	Павло Шевчук	13	3	15,000.00
50.	Ярослав Завійський	155	3	25,000.00
51.	Михайло Білик	323	2	10,000.00
52.	Ілько Цибрівський	417	2	20,000.00
53.	Теодор Дуда	163	2	15,000.00
54.	Родней Годфрей	142	2	10,000.00
55.	Степан Гавриш	83	2	25,000.00
56.	Богдан Грищишин	264	2	10,000.00
57.	Олена Карачевська	221	2	8,000.00
58.	Іван Куйдич	331	2	35,000.00
59.	Марія Кульчицька	8	2	10,000.00
60.	Стефко Куропась	176	2	30,000.00
61.	Олександра Лаврин	175	2	28,000.00
62.	Софія Лонишин	372	2	10,000.00
63.	Дженис Мілінічік	147	2	60,000.00
64.	Текля Мороз	465	2	10,000.00
65.	Марін Недільський	171	2	200,000.00.
66.	Ольга Пішко	338	2	20,000.00
67.	Адам Платош	254	2	10,000.00
68.	Боні Л. Шолтис	164	2	10,000.00
69.	Петро Щерба	173	2	10,000.00
70.	Андрій Скиба	399	2	50,000.00
71.	Гелен Словік	7	2	15,000.00
72.	Гізела Стефурин	169	2	10,000.00
73.	Франк Стубан	67	2	15,000.00
74.	Петро Тимків	458	2	10,000.00
75.	Галина Василик	399	2	50,000.00
76.	Степан Вох	777	2	180,000.00
77.	Йосип Банах	171	1	25,000.00
78.	Джанет Бардел	241	1	3,000.00
79.	Володимир Білик	170	1	5,000.00
80.	Лев Боднар	131	1	5,000.00
81.	Анабела Боровицька	230	1	3,000.00
82.	Тимко Бутрей	164	1	5,000.00
83.	Михайло Хома	290	1	5,000.00
84.	Олена Чорномаз	490	1	3,000.00
85.	Зенон Голубець	358	1	75,000.00
86.	Ірина Данилович	888	1	10,000.00
87.	Юрій Данилів	153	1	25,000.00
88.	Надія Демчур	86	1	50,000.00
89.	Сергій Джула	473	1	5,000.00
90.	Марія Душник	293	1	10,000.00
91.	Осип Джус	367	1	2,000.00
92.	Павло Фуга	269	1	5,000.00
93.	Мирон Ґрох	461	1	5,000.00
94.	Петро Гаврильців	253	1	5,000.00
95.	Ігор Гайда	59	1	10,000.00
96.	Олена Гентіш-Брехун	489	1	5,000.00
97.	Марія Гнатик	304	1	10,000.00
98.	Іван М. Головатий	53	1	10,000.00
99.	Анжела Гончар	481	1	5,000.00
100.	Василь Євтушенко	422	1	100,000.00
101.	Альберт Качковський	444	1	5,000.00
102.	Стефанія Кочій	472	1	10,000.00
103.	Юліян Котляр	42	1	5,000.00
104.	Володимир Ковалевський	58	1	5,000.00
105.	Віра Кривий	174	1	5,000.00
106.	Ґеновефа Куфта	171	1	10,000.00
107.	Юрій Лазірко	134	1	20,000.00
108.	Петро Лещишин	66	1	5,000.00
109.	Ярослав Леськів	133	1	5,000.00
110.	Оксана Маркусь	217	1	5,000.00
111.	Михайло Мартиненко	245	1	10,000.00
112.	Дмитро Мельник	166	1	5,000.00
113.	Євстахія Мілянич	450	1	5,000.00
114.	Юлія Кришталь	233	1	10,000.00
115.	Аліція Оленчук	112	1	5,000.00
116.	Ольга Осередчук	37	1	5,000.00
117.	Олександер Палащенко	358	1	15,000.00
118.	Марія Петрунцьо	78	1	5,000.00
119.	Федір Петрик	362	1	10,000.00
120.	Ірена Прийма	292	1	5,000.00
121.	Микола Пришляк	45	1	5,000.00
122.	Петро Питель	139	1	3,000.00
123.	Дональд Райсгарт	113	1	5,000.00
124.	Надія Салабай	155	1	3,000.00
125.	Ярослав Шпак	238	1	10,000.00
126.	Алекс Скібіцкий	285	1	5,000.00
127.	Тарас Сливінський	59	1	5,000.00
128.	Емілія Смаль	412	1	3,000.00
129.	Дмитро Стець	59	1	5,000.00
130.	Ольга Свистун	432	1	5,000.00
131.	Мирослав Троян	67	1	10,000.00
132.	Юрій Юрків	130	1	5,000.00
133.	Роман Заяць	472	1	10,000.00
134.	Остап Зинюк	15	1	25,000.00
Всього:			525	$ 7,903,549.00

КЛЮБ ВІДДАНИХ СОЮЗОВЦІВ
(за придбання від 5-ти до 9-ти членів)

Відділ		Кількість членів	Сума забезпечення
161	Микола Дяківський	9	$ 53,000.00
120	Ілля Матіяш	9	45,000.00
371	Лон Старух	9	234,000.00
409	Дженет Боланд	8	100,000.00
283	Григорій Гавришків	8	65,000.00
76	Андрій Воробець	8	572,000.00
39	Джойс Ткач	7	120,000.00
63	Михайло Турко	7	50,000.00
473	Віра Баніт	6	30,000.00
307	Дмитро Ґалонжка	6	30,000.00
47	Анна Гарас	6	40,000.00
777	Яцек Кочарський	6	120,000.00
266	Володимир Кривулич	6	75,000.00
325	Ляриса Пащук	6	60,000.00
184	Варка Бачинська	5	83,000.00
271	Михайло Феленчак	5	125,000.00
13	Микола Філь	5	40,000.00
216	Богдан Одежинський	5	25,000.00
94	Олена Татарська	5	35,000.00

ПОВІДОМЛЕННЯ

Протокол та звіти із 34-ої Конвенції Українського Народного Союзу, що відбулася 1998 року в Торонто, є готові до висилки.

Всі члени Головного Уряду, голови Округ, відділові секретарі та делегати 34-ої Конвенції отримають протокол та звіти.

Члени УНС, на їхнє бажання можуть отримати цей протокол, якщо потелефонують до Головної Канцелярії ***і залишать інформації телефоністці:***

(973) 292-9800

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Заява Світового Конґресу Українців

Світовий Конґрес Українців на своїх нарадах 27 січня ц. р. розглянув останні події в Україні, котрі є сьогодні предметом невпинного зацікавлення не тільки в Україні, але й у діяспорі в міжнародному товаристві, та вирішив подати з того приводу свої зауваження.

Вважаємо необхідним підкреслити наше занепокоєння подіями в Україні, де майже від перших днів незалежности зникають або гинуть політики, громадські посадові особи та журналісти, зокрема ті, котрі критикують існуючу владу. Найновіша справа загадкової загибелі Георгія Ґонгадзе – це лише останній випадок, котрий яскраво підтверджує неґативне наставлення в Україні до свободи слова та демократії.

СКУ також стривожений негативним розголосом на сторінках західньої преси, що справляє неприхильне враження публічної думки та може пошкодити у процесах інтеґрації України у західні міжнародні структури та одночасно скерувати Україну на схід.

Беручи до уваги серйозність ситуації, вважаємо, що владні структури України на чолі з Президентом повинні серйозно зайнятися тими справами та подати задовольняючу відповідь про них українському народові та міжнародному товариству. Процес вияснення повинен відбуватися об'єктивно та прозоро. Такий підхід поверне довір'я до України як держави демократичних засад та верховенства закону.

За Світовий Конґрес Українців

Аскольд Лозинський, президент

Віктор Педенко, генеральний секретар

31 січня 2001 року

Лідія Пастушок призначена віце-президентом підприємства

Лідія Пастушок

НОРТБОРО, Масс. – Рік Сирґел, президент всекраєвої фірми „National Grid USA", підприємства постачання електроенерґії, повідомив, що п'ятьох працівників призначено віце-президентами розподільного відділу фірми. Лідія М. Пастушок стала старшим віце-президентом відділу розвитку виробництва. Свій бакалавреат з ділянки урядового керівництва вона здобула в Кларк-університеті, маґістерку в ділянці міського і реґіонального плянування довкілля – кандидатській школі проєктування Гарвардського університету. До цього Л. Пастушок була віце-президентом відділу обслуг клієнтів-покупців, а у згаданій фірмі працює від 1981 року. Розподільний відділ включає: Massachusetts Electric Company, Narragansett Electric Company, Granite State Electric Company і Nantucket Electric Company, котрі в цілому обслуговують понад 1.7 млн. клієнтів у 228 громадах стейтів Масачусетс, Ровд-Айланд і Нью-Гемшир.

Лідія Пастушок є членом 231-го Відділу УНСоюзу та дочкою Василя Пастушка, голови Контрольної комісії УНСоюзу.

Українці Дітройту відсвяткували Ювілейний рік

Василь Колодчин

ДІТРОЙТ, Миш. – Комітет Українців Мишеґену для святкування 2000-ліття від народження Ісуса Христа працював від жовтня 1999 року. До комітету ввійшли представники українських католицьких і православних парафій Дітройту та околиці.

Комітет, під патронатом парохів православних і католицьких церков, очолили д-р Павло Джуль – голова і Юрій Король – співголова, Зенон Василькевич – скарбник, Лідія Ґулявська і Наталка Марущак – секретарки. Працю розділено по комісіях, які очолили: літургійну – Стефан Феденко, Адріян Блюй і Марко Лісківський, організаційну – Ярослав Дужий і Любомир Липецький, програмову – Рома Дигдало і Віра Петруша, фінансову – Олександер Серафин і Ольга Марущак, інформаційну – Василь Колодчин і Ірина Прийма, концертову – Володимир Дигдало і Ольга Соловей. В комітеті працювало 62 особи. Програму Ювілейного року запляновано у двох частинах: науки про християнське духовне оновлення, апостолят мирян та врочисті святкування для звеличення Господа нашого Ісуса Христа, як вияв подяки за всі дари і ласки для українського народу.

Частина духовного оновлення включала місійні науки, доповідь про ікони, виставку ікон та День дитини. Частина святкувань включала соборний Молебень і концерт.

11 березня 2000, о. Вернард Панчук, ЧСВВ, виголосив дві доповіді на тему „Що значить бути християнином?". У першій о. В. Панчук розповів, що за вченнями християнських філософів Святий Дух є завжди наявний у житті кожного християнина. У другій доповідач накреслив, що нашим обов'язком є вести життя згідно з наукою Ісуса Христа.

18 червня 2000 року відбувся соборний Молебень і святкування на площі церкви св. Йосафата у Воррені, за участю десяти священиків і 700 мирян. Молебень уклали о. д-р Павло Боднарчук, о. декан Василь Салковський і Стефан Феденко, який включав молитви до святих Української Православної і Католицької Церков. Під час Молебня співав Ювілейний хор під диригентурою маестра Володимира Щесюка.

Після Молебня духовенство і миряни мали нагоду оглянути імпозантну виставку 46 оригіналів ікон наших іконографів і 36 репродукцій історичних українських ікон. У своїй доповіді „Призначення Ікони у Християнстві" о. діякон Святослав Новицький подав історичний огляд і свою інтерпретацію про вплив ікони на поширення і краще зрозуміння християнської віри. Виставку і доповідь організувала Р. Дигдало.

20 травня 2000, „День дитини". Програму, котра включала пояснення вітражів у церкві св. Йосафата, важливих празників в літургійному році, спів та малювання підготовила Мирося Бараник. Кожна дитина дістала іконку.

19 листопада 2000 року завершенням святкувань Ювілейного року був величавий концерт в залі середньої школи міста Воррен. Співав Ювілейний хор у складі 80 членів під диригентурою маестра В. Щесюка. Хор складався з парафіян всіх католицьких і православних парафій метрополітального Дітройту. У репертуар концерту входило 12 творів релігійного змісту.

(Закінчення на стор. 19)

Комітет українців Мишиґену – організатор святкування 2000-ліття Різдва Христового

Стипендійний фонд ім. д-ра Марії Квітковської

ТОРОНТО. – Д-р Марія Квітковська – визначна громадська діячка, велика патріотка і невтомна трудівниця народилася в Чернівцях, на Буковині, де здобула середню й вищу освіту, яку завершила у США докторатом у ділянці суспільної служби. Зі студентських років Марія Квітковська брала активну участь у громадських організаціях, де працювала з посвятою, відданістю і бажанням допомогти ближньому, чим заслужила собі любов і пошану оточення.

В еміграції М. Квітковська була членкинею Об'єднання Українських Жінок Німеччини, а переїхавши до США, включилася в працю громадських організацій діяспори. Будучи довгі роки на пості голови Українського Золотого Хреста, а опісля дві каденції – головою Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, М. Квітковська спромоглася, попри свою професійну працю в Інтернаціональному інституті в Дітройті, маючи великі громадські обов'язки, ще й брати участь у численних міжнародних конґресах і конференціях, де завжди говорила про Україну та долю української жінки. Ця довголітня й віддана праця д-р Марії Квітковської була належно оцінена: на VI Конгресі СКВУ вона отримала найвищу відзнаку діяспори – медалю св. Володимира. Як друга заступниця президента СКВУ Марія Квітковська була однією з засновників Світової ради суспільної служби СКВУ (сьогодні СКУ), яка розгорнула свою широку діяльність і по сьогодні об'єднує й координує працю українських допомогових організацій у різних краïнах світу. І коли 21 січня 1994 року перестало битися серце цієї благородної жінки, при Світовій раді суспільної служби СКВУ невдовзі було створено Стипендійний фонд, названий її іменем, з особливим призначенням – на вишкіл суспільних працівників в Україні. В останній час виділено грошові премії студентам соціяльних наук в Україні, а саме – Вірі Чайківській з Вінниці, Христі Мартинюк зі Львова і Петрові Матвіюку з Хмельницького.

Сьогодні управа Стипендійного фонду ім. д-р Марії Квітковської звертається до вас, дорогі жертводавці, з проханням зробити свій внесок до цього фонду і допомогти здібним студентам здобути освіту. Чеки просимо виписувати на World Council of Ukrainian Social Services (з поміткою "Фонд ім. М. Квітковської") і висилати на адресу: 295 College St., 3rd floor, Toronto ON M5T 1S2 CANADA.

Світова рада суспільної служби СКУ

о. Мирослав Медвідь зустрівся з членам Конґресу США

ВАШІНҐТОН, Д.К. - Ім'я Мирослава Медвідя відоме багатьом у США. У жовтні 1985 року український моряк втік з радянського корабля "Маршал Конєв", який був зафрахтований у порті Нового Орлеану, з метою домогтися політичного притулку у США. Майже 16 років минуло після тієї події, і Мирослав Медвідь приїхав до США на запрошення Українського Конґресового Комітету Америки (УККА). Мета його візити – зустрітися з українською громадою у різних штатах та розповісти правдиву історію про свої страждання тим сенаторам, які підтримували його у нелегкий для нього час.

У вівторок, 30 січня ц.р., о. Мирослав Медвідь (у 1990 році о. Мирослав Медвідь був висвячений в Українській Католицькій Церкві) зустрівся з членами Конґресу, які захищали його, коли він прагнув отримати політичний притулок у США.

Під час зустрічі з сенатором Джесі Гелмс, головою Комітету з питань міжнародних взаємин при Сенаті, о. М. Медвідь особисто подякував сенаторові за його щирі спроби допомогти йому у 1985 році, тоді ще радянському морякові. О. Медвідь дізнався про підтримку цього сенатора та інших урядовців США лише тепер, коли знову приїхав до США і переглянув відеокасети про свою трагедію.

На зустрічі були присутні члени штабу сенатора директор Стівен Біген та Ян Бжезінський, син Збіґнєва Бжезінського, від Комітету з питань міжнародних відносин при Сенаті. Отця М. Медведя на зустрічі з сенатором супроводжували президент УККА Михайло Савків мол., віце-президент УККА Орест Бараник та адміністративний помічник Української Національної Інформаційної Служби (УНІС) Наталя Кемська. Сенатор прочитав уривки з деяких статей, опублікованих у різних виданнях 1985 року. Поведінка сенатора у цих статтях подавалася як "розрахована на ефект", особливо перед зустріччю у Женеві президентів США та СССР, яка відбулася через тиждень після випадку у Новому Орлеані. Сенатора також цікавила діяльність о. М. Медведя як священика Української Католицької Церкви. Сенатор попросив отця промовити молитву. О. Мирослав промовив "Отче Наш" та благословив всіх присутніх. Під час візити до Вашінґтону, о. Медвідь зустрівся також з колишнім конґресменом Деном Ріттером. Це була ще одна нагода для о. Мирослава подякувати конґресме-нові, який підтримував його боротьбу за політичний притулок у США у 1985 році. Колишній конґресмен розповів про спроби багатьох конґресменів та сенаторів допомогти йому, незважаючи на рішення іміграційної служби США відправити його назад до Радянського Союзу. Колишній конґресмен висловив своє занепокоєння ситуацією у країнах колишнього СССР. Він наголосив, що у цих країнах існує високий рівень корумпованости, викорінення якої потребує довшого часу.

Під час перебування у США о. Мирослав мав нагоду відвідати українські громади у Філядельфії, Нюарку, Нью-Йорку, Чикаґо, Клівленді, Бафало, а також епархію Української Католицької Церкви у Стемфорді. УККА запросив о. Мирослава до США, щоб він був головним промовцем під час Панахиди пам'яти жертв Голодомору 1932-33 років, яка відбулася 18 листопада 2000 року у катедрі Св. Патрика. Українська громада тепло зустріла колишнього моряка. На запитання президента УККА Михайла Савкова-мол. про те, які почуття переповнюють його тепер, коли він має нагоду приїхати до США після 16 років життя в Україні, о. Мирослав відповів: "Все сталося так, як хотів Господь. Я щасливий, що мав нагоду знову приїхати до США та подякувати всім, хто підтримував мене під час цієї трагедії. Щиро Вам дякую за Вашу підтримку."

О. М. Медвідь повертається в Україну, де працюватиме над своїми спогадами про події 1985 року.

УНІС

Відбулися наради екзекутиви УСЦАК

НЮАРК, Н. Дж. – 28 січня відбулися чергові наради екзекутиви Української Спортової Централі Америки і Канади (УСЦАК).

Голова УСЦАК М. Стебельський подав огляд сучасної діяльности Централі, спортових осередків. Минулого року була успішною Українська Діяспорна Олімпіяда на терені УСО „Тризуб" у Філядельфії, відзначили свої ювілеї УСО „Тризуб" в Філядельфії, УСТ „Черник" в Дітройті і СК СУМ „Крилаті" в Йонкерсі.

Нинішнього року УСЦАК має подбати про організацію чемпіонатів з шахів, тенісу, плавання і (по можливості) з відбиванки та копаного м'яча. Спортові осередки, які зацікавлені у чемпіонатах з відбиванки і копаного м'яча, мають листовно звернутися до Управи УСЦАК. Голова розповів про тісну співпрацю з НОК України та іншими спортовими організаціями.

Фінансовий секретар О. Напора подав звіт про фінансовий стан УСЦАК і Фонду відродження спорту в Україні. Каса УСЦАК залежна виключно від членських вкладок спортових осередків та вписових учасників в чемпіонатах Централі. Деякі осередки ще не сплатили вкладок за 2000 рік, не розрахувалися за минулорічний тенісовий турнір. Фонд відродження спорту в Україні вже вичерпується і потребує чергових жертводавців.

Голова УСЦАК, фінансовий секретар О. Напора і член екзекутиви д-р О. Попович представили на схвалення проєкти дотацій на підтримку київської „Спортивної газети", Музею спортивної слави України в Києві, кількох спортовців і діячів спорту у Львові, Києві і Симферополі, разом на суму близько 2,000 долярів. Ці дотації схвалено одноголосно.

У зв'язку з продажем оселі „Верховина" обговорено можливості перенесення спортивних заходів, що там проходили, на Союзівку.

О. Твардовський

КАЛЕНДАРЕЦЬ ПОДІЙ

16 лютого – літературно-мистецький клюб, ґалерія Маяна запрошують на Свято сердець – 136 Second Ave., 4th floor, New York. Поч. о 7-ій год. вечора. Вступ 7 дол.

◆

17 лютого – вечір з нагоди 90-ліття з дня народження св. п. Михайла Черешньовського,з участю акторів Львівського театру ім. Леся Курбаса, в Українському Музеї. 203 Second Ave, New York. Початок о 6-ій вечора.

◆

17 лютого – проголошення лавреатів конкурсу „Діти і музика" і концерт в Украïн ському Інституті Америки в Нью-Йорку (2 East 79 St.), прого-лошення фонду в пам'ять В. Чижика. В концерті беруть участь Н. Хома, Ш. Баґратуні, Р. Криса, П. Криса, К. Чо, Т. Філіпс, Д. Пеннер, В. Винницький. Поч. о 8-ій вечора.

◆

17 лютого – конференція математично-фізично-технічної секції НТШ (63 Fourth Ave., між 9 і 10 вул.). Початок о 3-ій год. Доповіді проф. В. Мадича і проф. Романа Куця.

◆

18 лютого – прем'єра вистави за творами Василя Стуса Львівського і театру ім. Леся Курбаса в Українському Інституті Америки (2 E. 79 St., NY). Початок о 2-ій години по полудні.

◆

19 лютого – доповідь англійською мовою проф. Ярослава Ісаєвича "Reviving Pan-Slavism in Politics and Scholarship" в Columbia University, Harriman Institute, Room 1219, International Affairs Building, 420 West 118th Street NY, NY. (212) 854-6213.

◆

22 лютого – доповідь в.о. Представника України в ООН посла Валерія Кучинського „Напередодні головування України в Комісії Безпеки ООН", в Harriman Institute, від 4-ої до 5:45 вечора. Адреса: Room 1512, International Affairs Building Columbia University, 420 West 118th St., New York. (212) 854-4623.

◆

24 лютого – карнавалова забава Комітету допомоги Україні, відділ Центрального Нью-Джерзі, в Центрі української культури в Савт Бавнд-Бруку. Початок о 6:30 веч.

◆

25 лютого – доповідь англійською мовою о. Андрія Чировського, директора Інституту східньохристиянських наук ім. Митрополита А. Шептицького в Торонто „Is the Ukrainian Catholic Church a Stumbling Block to Orthodox – Catholic Dialogue", в церкві св. Родини (4250 Harewood Rd. NE, Washington DC) від 2-ої до 5-ої год. по полудні. Добровільний даток 10 долярів. Тел. (301) 431-1069.

◆

2 і 3 березня – художня програма на ковзанах олімпійського чемпіона з України Віктора Петренка разом з чемпіонами з Америки і Европи на підтримку Фонду допомоги дітям Чорнобиля, в International Skating Center of Connecticut (1375 Hopmeadow St., Simsbury, Conn.). Початок о 7:30 вечора. Додаткова інф.: (860) 651-5400. Квитки: 29.95 і 39.95. Тел. (860) 525-4500.

УКРАЇНА І СВІТ

III Всесвітній форум українців відбудеться в серпні 2001 року

Д-р Осип Мороз надіслав до „Свободи" копію розпорядження Президента України від 22 січня ц. р. про проведення III Всесвітнього форуму українців. Цим розпорядженням затверджено склад Організаційного комітету на чолі з Л. Кучмою, доручено Кабінетові Міністрів випрацювати плян проведення форуму, забезпечити його фінансування. До Організаційного комітету увійшли 19 осіб, зокрема віце-прем'єр Микола Жулинський, міністри Василь Кремень, Анатолій Зленко, Ігор Мітюков, Сюзанна Станік, Богдан Ступка, голови державних комітетів Валерій Цибух, Борис Олексієнко, Іван Драч, посадник Києва Олександер Омельченко, глава Адміністрації Президента Володимир Литвин, провідники державних служб Юрій Соловйов – митної, Володимир Євтух – у справах національних меншин, віце-президент НАНУ Іван Курас. Очікується згода на участь у комітеті Леоніда Кравчука, Михайла Гориня, Генадія Удовенка.

Д-р Осип Мороз в журналі „Універсум" пропонує таку концепцію форуму (у його тексті – конґресу): „Непростим є питання, хто братиме участь у Конґресі і за яким принципом формуватиметься склад учасників. Ключовим принципом має бути залучення до загальної праці людей, здатних творити „спільний розум" та йти на компроміс.

Моя пропозиція така: керівники Адміністрації Президента України, члени Президії Верховної Ради України та голови комітетів, керівники відділів Кабінету Міністрів України, представники Верховного Суду України, Президія Національної Академії Наук України, керівники інститутів та відділів НАНУ, всі ректори вищих навчальних закладів України, командування Збройних Сил України, посольства України, всі засоби масової інформації України і з-за кордону. Всі громадські, політичні, молодіжні та релігійні організації. Такий принцип формування складу учасників Конгресу буде сприяти консолідації всього суспільства та об'єднання владних структур, партій та політичних організацій, громадськости та всіх конструктивних сил в Україні.

Пропонується число делегатів 3 тисячі, отже, від мільйона українців – 60 делеґатів. Як вибрати з США 60 делегатів на конгрес до Києва, питання досить складне. Насамперед, повинні брати участь молодіжні організації. Обов'язкова участь представників Вашінґтонської Групи, що має у своєму складі висококваліфікованих людей, а між ними і колишнього посла Америки в Україні – ця група має найбільший вплив на політику США щодо України. Є також наукові інституції, Українська Вільна Академія Наук (США), Наукове Товариство ім. Шевченка, Український Інститут в Гарвардському університеті, Інститут Липинського. Є люди, переважно старшого віку, згуртовані в системі двох централь. Є молоді люди, народжені в США, яких ці дві інституції майже не репрезентують.

Діяспора США і Канади повинна перестати робити грошові збірки, а вся допомога буде спрямована на підготування Конгресу, – з огляду на головну потребу формування модерної української нації.

Л.Х.

УККА не погоджується зі складом оргкомітету Третього Всесвітнього форуму українців

НЬЮ-ЙОРК. – На черговому засіданні 27 січня Екзекутива УККА вирішила надіслати відкритого листа до Президента Леоніда Кучми, у якому висловити стурбованість українсько-американської громади останніми подіями в Україні. У листі йдеться про необхідність захисту демократичних засад, зокрема свободи преси та слова, порушується питання охорони правопорядку в країні. Лист до Президента Кучми буде надіслано до української преси (як в Україні, так і в США) та до депутатів Верховної Ради.

Екзекутива УККА також висловила своє невдоволення розпорядженням Президента Л. Кучми про створення Організаційного комітету для підготування до III-го Всесвітнього форуму українців, який відбудеться в Києві в серпні 2001 року. До складу цього комітету увійшли лише члени уряду України та представники державних установ. До організаційного комітету не увійшов жоден представник західньої чи східньої діяспори. Екзекутива УККА вирішила надіслати запит до Президента України у цій справі.

Пресове бюро УККА

Видано енциклопедію „Українська мова"

КИЇВ. – 7 лютого відбулася презентація енциклопедії «Українська мова», що вийшла друком в цьому році. Присутній на презентації віцепрем'єр-міністер Микола Жулинський сказав, що українська мова має робити зусилля для утвердження себе як міжнародної мови. Голова Державного комітету інформаційної політики Іван Драч розповів присутнім, що це перша книга на Україні енциклопедичного характеру, в якій систематизовано подані відомості про українську мову та українське мовознавство. Енциклопедія творилася 12 років. Вона містить 1797 статтей. Народний депутат, письменник Борис Олійник, вважаючи, що наклад у 5 тисяч примірників дуже малий, звернувся до М.Жулинського з проханням виділити кошти з державного резерву для збільшення накладу.

УНІАН

Діячі Церкви і Богословської Академії

ЛЬВІВ. – В оперному театрі ім. Івана Франка відбулось урочисте найменування кращих у різних сферах суспільної діяльности галичан. Серед цьогорічних авторитетів названо ряд діячів Церкви. Показово, що всі вони в той чи інший спосіб причетні до Львівської Богословської Академії. Насамперед йдеться про іменування найвизначнішою постаттю Галичини XX століття Митрополита Андрея Шептицького, засновника академії, її мецената та духовного надхненника.

У номінації „Науковець року" першість здобув ректор Львівської Богословської Академії д-р о. Борис Гудзяк. Минулого року в номінації „Постать року" названо нинішнього главу Української Католицької Церкви Владику Любомира Гузара, Великого канцлера Львівської Богословської Академії, а в номінації „Громадський лідер" – директора Інституту релігії та суспільства, віце-ректора Львівської Богословської Академії Мирослава Мариновича. Якщо зважити, що у восьми вищих учбових закладах і близько тридцяти науково-дослідних інститутах Львова працює приблизно десять тисяч науковців, то ця увага до однієї інституції стає зрозумілою, коли зважити, що кожен суспільний процес опирається на духовні начала. Галицьке суспільство переконане у важливості Церкви та її інституцій і з великою надією дивиться на Львівську Богословську Академію.

Степан Лисак

Українська книгарня в Одесі

З Одеси надійшла приємна вістка, що в найближчому часі, в результаті наполегливих старань провідного члена „Просвіти" Анатолія Вдовиченка, буде відкрито українську книгарню. В цій книгарні, крім українських книжок друкованих в Україні та в діяспорі, будуть також продаватися різні українські фолкльорні та мистецькі вироби. Щоб урухомити цей проєкт, А. Вдовиченко створив невелике підприємство „Тікро" (при товаристві інвалідів). В останньому часі це підприємство отримало приміщення з двох кімнат від міської адміністрації Одеси. Щоб зробити це приміщення привабливим для загальної публіки, потрібно його відремонтувати та улаштувати. На цю ціль бракує фондів. Цей важливий проєкт у зросійщеному місті Одесі потребує нашої помочі в найближчому часі. Бажаючі допомогти в цій справі, можуть переслати свої пожертви до: Ukrainian Language Society 425 Ridge Ave. Clarendon Hills, IL 60514.

За управу ТУМ,
Богдан Боднарук

Члени управи одеської „Просвіти"; перший зліва – А. Вдовиченко.

Подяка за нову гімназію в Підгайцях

Новим паростком в царині освіти стало відкриття гімназії в містечку Підгайці, що на Тернопільщині. Кожен початок приносить труднощі, однак світ не без добрих людей. Такими добродіями є наші краяни у США і Канаді – Михайло Іваськевич та Ірина Корпан. М. Іваськевич пожертвував 100 долярів на розбудову гімназії. За одержані гроші ми придбали комплект оксфордських підручників з англійської мови. Михайло Іваськевич також вкладає гроші у будівництво нового храму в Підгайцях.

За сприяння Ірини Корпан вагому частку у поповненні навчальної бази гімназії внесла фундація ім. Шевченка під керівництвом п. Іваницького, яка подарувала п'ять комп'ютерів, копіювальну машину та чотири примірники ювілейного видання „Кобзаря" Т. Шевченка, а також копіювальну машину – районному відділові освіти. Ірина Корпан працює диктором української телепрограми в Торонто, але своїх учителів в Підгайцях ніколи не забуває.

Усі учні та викладачі Підгаєцької гімназії складають їм найщирішу подяку.

Л. Кальба,
викладач англійської мови
м. Підгайці

Через Лазаренка поменшало охочих допомагати Україні

НОВАТО, Ка. – У цьому невеликому містечку офіційно мешкає резидент Каліфорнії і громадянин України, чиє ім'я складно вимовляти його сусідам, – Павло Іванович Лазаренко. Від стороннього ока це місце ховає парк та по-американськи сувора засторога: приватна власність.

Вісімнадцять акрів. Будинок на сорок одну кімнату. П'ять басейнів. Орли над головою. Олені, які вибігають прямо на дорогу. Мрія естета, який хоче заховатися від людей. Цей маєток колись орендував Едді Мерфі. Родина Лазаренків придбала його через посередників за сім мільйонів долярів. Сума велика навіть за каліфорнійськими маштабами. Тим більше для загадкового українця із платнею двісті п'ятдесят долярів на місяць.

Про маєток першою написала Стейсі Фінз, журналістка газети "Сан-Франциско Кроникл". Стейсі Фінз: „Той факт, що це колишній прем'єр і могутній політик, який приїхав у наші краї тратити гроші, ймовірно, нечесно зароблені, – це була соковита історія для сторінки про багатих та знаменитих".

Зараз маєток Лазаренка схожий на фортецю. Сусіди про господарів нічого не знають. Переговорний пристрій на воротах відключений. З ознак життя всередині видно шланг – недавно поливали газони. Номер телефону можна знайти лише у поліцейській базі даних. Трубку бере 21-річний син експрем'єра – Олександер. Від зустрічі відмовляється. Каже, що його родина не вірить українським журналістам. І взагалі – українцям.

Господар помешкання буде вдома не скоро. Вже два роки Лазаренко-старший живе всього за 30 кілометрів – у в'язниці із делікатною назвою – Дублінська федеральна виправна установа. Тут він чекає на суд.

Кажуть, ніде у Каліфорнії сонце не сідає так красиво, як тут – у Сан-Франциско. Саме тут заходить зоря Павла Лазаренка. Принаймні, світить не так яскраво, як колись в Україні. Це місто зараз зводиться для нього до цього хмарочосу на Ґолден Гейт Авеню. В ньому – офіс федерального прокурора, ФБР і суд. Тут рябіє від камер та кодованих замків.

Однак справу Лазаренка може проглянути будь-хто. Досить назвати номер - 284. П'ять томів. Тут багато цікавого і неприємного про українську владу. Це копії всіх десяти паспортів Лазаренка, за жодним з яких в'їжджати до США не можна було. А це – звинувачення, висунуте екс-прем'єру Америкою – тридцять один епізод відмивання грошей. Льюїс Шелі, експерт: багато з цих грошей – від нафтового та газового бізнесу. В Україні вони ніколи не були. Осідали на закордонних рахунках. Такі контракти міг влаштовувати лише той, хто контролював цю ділянку економіки. В Америці експрем'єра звинувачують у відмиванні через місцеві банки більш ніж ста мільйонів „брудних" долярів.

Сам Лазаренко наполягає, що він – жертва української влади і хоче стати першим за багато років українцем, що отримав у Штатах політичний притулок. За кожен злочинний епізод Лазаренкові світить 20 років в'язниці. Плюс конфіскація маєтку.

Слідчі кажуть, головна перешкода – необдумані дії Києва, який поливає Лазаренка брудом, не чекаючи суду. Адвокатам експрем'єра це дозволяє говорити, що він – жертва режиму. Джим Мейкар, колишній захисник Лазаренка, коментує для програми "Вікно в Америку": Рада Европи та американський Державний департамент визнали, що в Україні правосуддя немає. Ось чому Лазаренко доб'ється політичного притулку. Адвокати екс-прем'єра успішно користуються тим, що американська судова система – заплутана і не піддається політичному впливу, в чому зараз може переконатися росіянин Павло Бородін.

Справа Лазаренка не просунулася далі пред'явлення звинувачення. У грудні він взагалі відмовився свідчити. Політичний підсумок скупий: в Америці поменшало бажаючих допомагати грошима Україні. Про самого Лазаренка у місті трамваїв, сексуальних меншин та радянських еміґрантів майже забули.

Андрій Шевченко,
"Новий канал"

Павлові Лазаренкові пред'явлено нові звинувачення

КИЇВ. – З нового звинувачення, пред'явленого екс-прем'єр-міністрові Павлові Лазаренку в США 6 грудня 2000 року, повністю виключено розділ, де було посилання на екс-віце-прем'єр-міністра України Юлію Тимошенко.

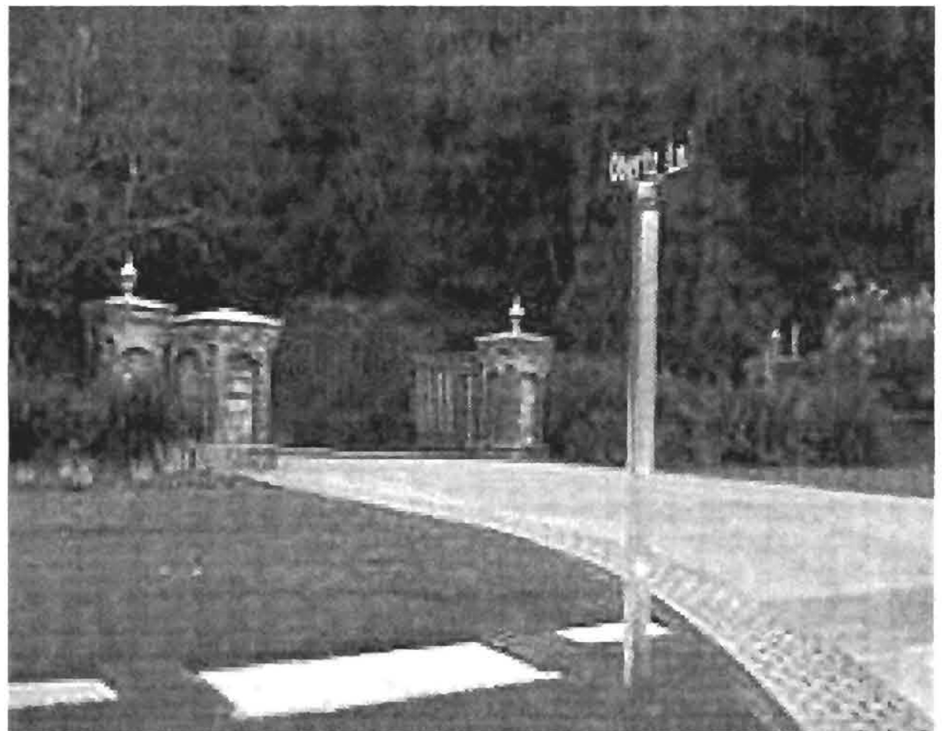
Як повідомила адвокат Марина Долгопола, «в первинному звинуваченні» було посилання на Ю.Тимошенко, але «бездоказове згадування особи є прямим грубим порушенням американського законодавства», тому в новому звинуваченні американської прокуратури названо лише компанії «ЄЕСУ» та «Сомоллі».

Нові обвинувачення, пред'явлені П. Лазаренкові в США, повністю базуються на заяві його колишнього помічника Петра Кириченка, який повідомив, що П. Лазаренко «починаючи з 1992 року, змушував та вимагав від П.Кириченка платити йому кошти».

Як сказала М. Долгопола, заява П.Кириченка «незрозуміла для сотень людей, які тривалий час працювали з П. Лазаренком». Як стверджує адвокат, «колишні колеґи П. Лазаренка не вірять у правдивість заяви П. Кириченка і підкреслюють, що у стосунках між цими особами ніколи не помічали дій, схожих на ті, про які говорить П. Кириченко у своїй заяві».

Нове звинувачення, висунуте на адресу П. Лазаренка в США, відповідає матеріялам справи, порушеної проти нього Генеральною прокуратурою України, повідомив на прес-конференції заступник Генерельного прокурора Микола Обиход. За його словами, американська прокуратура підтвердила факт «відмивання» П. Лазаренком коштів, отриманих шляхом шахрайства, в американських банках. М. Обиход також повідомив, що П. Кириченко, на заяві якого будується звинувачення проти П. Лазаренка, фігурує у матеріялах справи Генеральної прокуратури як підозрюваний.

УНІАН

Брама маєтку Павла Лазаренка в Каліфорнії.

Ю. Тимошенко звинувачено у „відмиванні" мільярда долярів

КИЇВ,. – Державна податкова адміністрація (ДПА) України 3 лютого звинуватила екс-віце-прем'єр-міністра Юлію Тимошенко в тому, що в 1996 році, коли вона перебувала на посаді керівника компанії «Єдині енергетичні системи України», очолюване нею підприємство незаконно перерахувало за кордон за допомогою банку «Слов'янський» близько 1 млрд. дол. Про це повідомив начальник слідчого управління податкової міліції України Святослав Піскун. За його словами, всі докази про причетність Ю.Тимошенко до незаконного переведення грошей за кордон буде передано до суду. Проте С.Піскун не уточнив, коли саме це відбудеться, оскільки слідство покищо триває.

За словами С.Піскуна, слідчі органи ДПА не мали ніякої інформації щодо причетности Ю.Тимошенко до незаконної, за його словами, діяльности банку «Слов'янський». Документи, що засвідчують її причетність до діяльности цього банку було передано ДПА правоохоронними органами Латвії. Саме в латвійському банку «Айзкрауклес Банк», за словами С.Піскуна, було встановлено мультивалютний рахунок банку «Слов'янський».

Ю.Тимошенко знову відкидає усі обвинувачення. «Мої політичні опоненти з кримінальним нутром уже вкотре спробували звинуватити мене в жахливих злочинах. Відверто кажучи, той шматочок паперу Державної податкової адміністрації, де викладена хвороблива маячня Азарова, для фахівців не потребує жодних коментарів», – заявила Ю.Тимошенко у заяві для преси. «Для мене не так уже й важливо, що в такий спосіб влада і кримінал хочуть заткнути мені рота і застерегти від переходу в жорстку опозицію чи намагаються помститися за безповоротно втрачені мільйони „тіньових" долярів, яких вони позбулися в результаті реформ Кабінету Міністрів у паливно-енергетичному комплексі, чи хочуть замовчати свої власні страшні злочини, передусім справу Ґонгадзе». Ю.Тимошенко зазначає, що «готова до всього», а «несамовита безглузда лють», з якою «кидаються» на неї її «вороги», «зайвий раз доводить», що вона «діє правильно».

Щодо висунутих обвинувачень, то, за словами Ю.Тимошенко, «борги корпорації ЄЕСУ ніколи і ні за яких обставин не претендували на те, щоб їх визнали державними, тому говорити про заподіяння шкоди Україні від діяльности ЄЕСУ просто непрофесійно і некомпетентно». «Корпорація ЄЕСУ, яку я мала честь очолювати, розрахувалася за газ з постачальниками, а борг України перед РАТ «Газпром» тоді дорівнював нулю», - сказала Ю.Тимошенко.

Корпорація ЄЕСУ також офіційно заявила, що «ніколи не здійснювала платежів на рахунки будь-яких чужоземних банків». У прес-релізі ЄЕСУ зазначається, що платежі, про які йдеться у повідомленні ДПА, спрямовувалися не в чужоземні банки, як стверджує Податкова адміністрація, а винятково на адресу продавців природного газу як оплата. Що стосується згадок ДПА про банк «Слов'янський», то корпорація справді мала в ньому частину своїх рахунків, так само, як і в Приватбанку, Промінвестбанку та деяких інших банках України. Жодних рахунків в чужоземних банках корпорація не мала і не має в даний час, наголошується у прес-релізі.

Покищо утрималося від коментарів керівництво банку «Слов'янський», керівник прес-служби якого Тетяна Лазарєва зазначила, що свою позицію адміністрація банку пояснює тим, що ДПА, усно звинувативши «Слов'янський» у допо-

(Закінчення на стор. 19)

ГІСТЬ РЕДАКЦІЇ

Допомога ЗУАДКу і любов Віри Принько

ЗУАДК був першою американською доброчинною організацією, зареєстрованою в Україні в липні 1993 року. У багатьох акціях допомоги Україні ЗУАДК теж був першим. Усім пам'ятна трагедія на краснодонській шахті, куди першою привезла допомогу ЗУАДКу директор його київського представництва Віра Принько. Цю молоду жінки з теплою, сердечною посмішкою тепер знає багато сиріт, інвалідів, хворих і просто бідних людей України, у яких вона побувала з місією допомоги від ЗУАДКу. 8 лютого Віра Принько відвідала „Свободу" і відповіла на кілька запитань для наших читачів.

– Чи діяльність представництва забезпечує надходження допомоги саме тим, хто її потребує?

– Безумовно. На кожну людину, яка дістає допомогу, скажімо, за програмою „Дідусь і бабуся", ми маємо течку з усіма відомостями про неї, а також з документами, які підтверджують передання допомоги. За цією програмою потребуючі отримують по 15 долярів на місяць – в Україні це відчутна підтримка, на рівні повноцінної місячної пенсії. Ми дуже вдячні тим добродіям, які через ЗУАДК подають таку допомогу. У нинішній Україні багато хворих на туберкульозу. ЗУАДК допоміг спеціялізованій лікарні у Миколаєві, де існують великі потреби: на півдні бракує води, і для її зберігання треба мати відповідний посуд, якого теж бракує. Немає посуду для приготування їжі. Лікарня не просить машини для миття посуду, вона потребує самого посуду. Хворі дуже виснажені. У цій же лікарні створено відділення, до якого привозять на лікування і оздоровлення дітей зі сиротинців – значну допомогу в цьому подає ЗУАДК. Хвилюючою була допомога молодіжній групі „Самостійна Україна", акція якої сколихнула увесь світ. Молоді люди вийшли з ув'язнення кволими, хворими – і ЗУАДК поспішив з допомогою їм. Один з них мав проблему з зором і на його лікування було передано 500 долярів. Решті теж надано матеріяльну допомогу. В особливо важкому стані перебуває керівник групи Башук, який має синочка, дружина якого померла, а синочка виховують дідусь і бабуся, котрим теж допомагає ЗУАДК. Здійснюються програми щорічного оздоровлення на Чорному морі близько ста дітей, (переважно з чорнобильської зони), допомоги сиротинцям, а також сиротам, які не мають державної опіки, проживають з бабусями чи далекоюріднею. Здобула визнання програма „Пізнай Україну", за якою діти з центральних і східних областей виїздять на Різдво у західні області, щоб прилучитися до незнаних їм святкових обрядів.

– Як виглядає структура ЗУАДКу в Україні?

– Я працюю у його представництві в Києві, Андрій Дида – у Львові. Решта – добровільні помічники. Я співпрацюю з багатьма громадськими організаціями, серед яких „Просвіта", „Жіноча громада", Спілка політв'язнів України та інші. Підопічні програми „Дідусь і бабуся", скажімо, були визначені спільно цими організаціями. Мушу сказати, що люди, які боролися за незалежність України, тепер перебувають в особливо важкому становищі. Поезії Миколи Самійленка, наприклад, вивчають у школі. Сам він походить з Дніпропетровської области, з молодих років перебував в УПА, пережив 10-річне ув'язнення. Він є автором 8 поетичних збірок і упорядником антології поетичних творів політичних в'язнів. Поетборець – паралізований і живе у великій скруті, бо його пенсія становить лише 32 гривні. Коли б не допомога ЗУАДКу, доля його була б вкрай сумною. Загалом ЗУАДК здійснює програму допомоги українським письменникам-інвалідам. Ми були зворушені допомогою, яку подала д-р Лариса Кий паралізованому поетові Миколі Біденкові. Я працюю у цій ділянці вже 8 років, прийняла ряд контейнерів зі США і не перестаю дивуватися самовідданості людей, які готують щедрі дари в Україну.

– Як ви ставитеся до проблеми спеціялізації допомоги за конкретними технологічними проблемами: будівництво і оснащення лікарень, копм'ютеризація шкіл, здійснення інших заходів зі застосуванням сучасних технологій?

– Це є дуже важливим напрямом гуманітарної діяльности, проте, на жаль, люди живуть у великій скруті і потребують повсякденного одягу, взуття, харчів, ліків. Існують різні рівні допомоги згідно потреб різного рівня. Проте будь-яка допомога має бути адресною і обов'язково контролюватися.

– Чи важко вам переживати зустрічі з людьми, які бідують?

– Під час таких зустрічей часто відкриваються деталі, які здалеку важко передбачити. Коли я привезла допомогу від ЗУАДКу родинам загиблих шахтарів у Краснодоні, то побачила, що гроші часто-густо вручають вдовам гірників, які не є матерями осиротілих дітей. Розлучення траплялися часто й від шлюбів, що розпалися, залишились діти. Чи до усіх дійде допомога? Ще складнішим є становище батьків загиблого, яким він подавав допомогу. Вдови переживуть дні жалоби і якось влаштовуватимуть своє дальше життя? А старі матері? Хто замінить їм синів?

– Чи важко буває в дорозі?

– Коли я збиралася везти гроші на Донбас, то зопалу ледве не поїхала без супроводу, але потім збагнула, що це небезпечно. Мені дали охоронця. В наступну поїздку ми вирушили вже невеликою делегацією – були представники уряду й преси.

– В якому стані тепер поїзди, готелі?

– Звісно, спальні вагони поїздів дуже затишні, але квиток коштує надто дорого, я у них не їжджу... Я виросла в інтернаті для сиріт і звикла до труднощів. Хоча мушу сказати, що висока ціна квитка не завжди ґарантує добре обслуговування... Авта я не маю.

– Як ви прилучилися до дій ЗУАДКу?

– Я викладала німецьку мову у Миколаєві і у 1991 році потрапила у приватній справі до США. В Україні тоді не було книжок українських письменників-патріотів, і з цим я звернулася до ЗУАДКу, де проф. Наталія Пазуняк заходилася нам допомагати. Першим моїм завданням було перевезення в Україну тисячі долярів допомоги навчальним закладам. Тим часом у Москві стався заколот, Україна набула незалежности. Коли виникла думка відкрити в Україні представництво ЗУАДКу, Степан Гавриш приїхав в Україну і ми з великими труднощами зареєстрували таке представництво у Миколаєві.

Віра Принько

– Як складаються ваші взаємини з митною службою?

– У мене з нею немає жодних проблем. Я маю проблеми з підготовкою документів в державних установах. Щоб митниця дала дозвіл на прийняття допомоги, треба зібрати багато дозволів, довідок, посвідчень. Недавно, наприклад, з Америки надійшла партія аспірини, і я не думала, що з її отриманням виникнуть труднощі, проте виявилось, що в Україні зареєстрований не цей, а інший виробник аспірини, і дозвіл вдалося дістати від заступника міністра після багатьох клопотів. Особливі труднощі виникають у людей тоді, коли вони не знають, до кого звертатися, що і де слід полагоджувати.

– Коли, на вашу думку, Україна вже не потребуватиме допомоги?

– Я дуже хотіла б, щоб це сталося якнайшвидше!

До розмови приєднався виконавчий директор ЗУАДКу Степан Гавриш:

– Слабкою стороною в організації гуманітарної допомоги Україні тепер є відсутність її чіткої координації. Кожен посилає самотужки. Одному дістається забагато, інший не має нічого. ЗУАДК тричі пробував погодити такі дії, але марно. Водночас таке поєднання і координування наших зусиль є цілком реальною справою. Не треба ділитися, треба об'єднуватися.

Розмову вів **Левко Хмельковський**

ЗУАДК допоміг цій жінці з Житомира одягнути її п'ятьох дітей.

У Миколаєві з допомогою ЗУАДКу відкрито відділення обласної лікарні, де лікують від туберкульози і оздоровлюють сиріт.

Перспективи Українського Православ'я

При кінці січня американську столицю відвідала група депутатів Верховної Ради України, серед них – член парляментської фракції Народного Руху Василь Червоній, відомий своїми зусиллями, спрямованими на канонічне визнання єдиної Української Помісної Православної Церкви. Нижче подаємо думки і арґументи В. Червонія з приводу цієї важливої проблеми, котрі він висловлював під час зустрічі з представниками Конґресу і Державного департаменту.

Останнім часом в російських і українських засобах масової інформації з'явилося багато публікацій, присвячених проблемам Українського Православ'я. Особливе пожвавлення інтересу до релігійної теми викликали ініціятиви Вселенського Константинопольського Патріярха Варфоломія І щодо надання томосу про автокефалію (незалежного статусу в управлінні) Українській Помісній Православній Церкві. Однак, переважна більшість публікацій відзначаються тенденційністю, намаганням за будь-яку ціну довести закономірність домінування Російської Православної Церкви в Україні. З огляду на це доцільно звернути увагу на деякі особливості цієї проблеми.

Російські політики в усі часи добре розуміли значення Церкви у зміцненні московської держави. Саме Церква була невидимим розчином, який скріплював імперське суспільство з другої половини XVII століття, коли Москва насильно приєднала до своєї Церкви Київську Митрополію, що належала до юрисдикції Константинопольського Патріярха.

Тогочасні московські правителі добре розуміли, що здійснюючи цей протиканонічний церковний акт, вони не тільки збільшують чисельність вірних і силу свого впливу, але й послаблюють і фактично руйнують духовний і адміністративний центр Східних Церков – Константинопіль. Недаремно відразу після цього насильницького приєднання Москва оголосила себе „Третім Римом".

Константинопольська Вселенська Патріярхія ніколи не визнавала і не визнає законности цього приєднання і публічно заявляє про своє пріоритетне право на участь у вирішенні долі Української Православної Церкви. Московський Патріярх безцеремонно продовжує називати всю Україну своєю „канонічною територією", а все не підконтрольне йому православне духовенство і вірних – розкольниками і схизматиками.

Основним арґументом Москви є нібито переважаюча кількість релігійних громад, які різними дискримінаційними методами утримуються в адміністративному підпорядкуванні УПЦ Московського Патріярхату на чолі з колишнім керуючим справами Московської Патріярхії Митрополитом Володимиром Сабоданом.

Однак, якщо порахувати загальну кількість громад візантійсько-українського (православного) обряду, що належить до трьох інших не підпорядкованих Москві Церков, а саме УПЦ-КП, УАПЦ і УГКЦ, то цей арґумент легко спростовується.

Якщо взяти до уваги фактичне число активних парафіян у зареєстрованих громадах, то співвідношення активних віруючих в церковній структурі, підконтрольній Москві, та у релігійних громадах, на які Москва не має впливу, складається далеко не на користь Москви. Це підтверджують і результати виборів до Верховної Ради України в березні 1998 року, у яких Українська Православна Церква Московського Патріярхату брала безпосередню участь. Виборчий блок, у першій п'ятірці якого був один з єпископів УПЦ МП, набрав менше одного відсотка голосів. Інші блоки відверто проросійської орієнтації, яких підтримували УПЦ МП і Митрополит Сабодан, не пройшли 4-відсоткового бар'єру. Невисокий авторитет Московського Патріярхату серед населення України підтверджується різноманітними соціологічними дослідженнями, в тому числі проведеними проросійськими соціологічними центрами.

З проголошенням незалежности України українські політики демократичної орієнтації зрозуміли, що проблему Української Православної Церкви треба вивести за межі виключно внутрішньої справи України, переконати міжнародні церковні інституції та політичні чинники в особливій важливості становлення Української Помісної Церкви.

Перший офіційний представник української влади народний депутат В. Червоній, з листом від першого президента України Л. Кравчука, відвідав Константинопольського Патріярха Варфоломія І ще в червні 1992 року, відразу після об'єднання частини УПЦ МП з УАПЦ та утворення Української Православної Церкви Київського Патріярхату.

Протягом 1992–1994 років із Вселенським Патріярхом двічі зустрічався віце-прем'єр-міністер України М. Жулинський. Однак, не маючи підтримки від патріярхів інших Православних Церков, які на той час ще перебували під великим впливом Московської Патріярхії, Вселенський Патріярх не робив кроків щодо визнання Української Помісної Православної Церкви.

На жаль, до сьогоднішнього дня спостерігається невиправдана повільність у вирішенні цього важливого не тільки для України, але й для зміцнення демократії в Росії і колишніх республіках СРСР, збільшення політичної стабільности у світі. Складається враження, що уряди европейських країн і США, які надають велику увагу різним гуманітарним проблемам і активно захищають права людини, недооцінювали ролю релігійно-політичного монстра, яким до сьогодні залишається УПЦ МП. Російська Православна Церква залишається одним з найголовніших інструментів російської великодержавної політики. Росія розглядає збереження і зміцнення позицій Московського Патріярхату в Україні, як одну з головних вимог двосторонніх взаємин, використовуючи при цьому всі важелі економічного і силового тиску.

Під час короткочасної візити до України, відразу після вступу на посаду Президента Російської Федерації, В. Путін відвідав два найважливіші з точки зору Росії об'єкти в Україні – базу військово-морського фльоту в Криму і Києво-Печерську Лавру, з резиденцією Митрополита В. Сабодана у Києві.

Неймовірними зусиллями українських політиків, переважна більшість з яких належить до парляментської фракції Українського Народного Руху, за останніх півроку вдалося суттєво просунути вперед справу визнання Українського Патріярха та Української Помісної Православної Церкви. Відбулося ряд зустрічей представників українського уряду і парляменту України з Вселенським Патріярхом Варфоломієм. Патріярх отримав офіційне запрошення від Президента України і Голови Верховної Ради України відвідати Україну в 2001 році. Під час зустрічі з парляментською делеґацією 19 грудня 2000 року йому також було передано листа з підписами 240 народних депутатів України, що складають більшість українського парляменту, у якому висловлено прохання прискорити процес визнання Української Помісної Православної Церкви.

Є всі підстави сподіватися, що адміністрація нового Президента США, у складі якої є багато фахівців, добре обізнаних з особливостями російської політики, використає всі можливості та міжнародні важелі впливу для унеможливлення диктату Росії, в тому числі і в її намаганнях використовувати світове православ'я для посилення своїх великодержавних амбіцій.

Канонічне визнання Української Помісної Церкви Константинопольським Патріярхом та іншими Православними Церквами та входження цієї Церкви до світового православ'я автоматично переносить православний центр з шовіністичної Москви до Стамбулу – столиці демократичної країни, яка є членом НАТО.

Канонічне визнання Української Помісної Православної Церкви Вселенським Патріярхом Варфоломієм, до якої без сумніву в найближчому після такого визнання часі перейде велика кількість релігійних громад УПЦ Московського Патріярхату, означатиме кінець Росії тоталітарної, великодержавної і початок Росії демократичної, правової.

Василь Червоній,
народний депутат Верховної Ради України,
Київ

Оберігаймо нашу спадщину

У складних обставинах перебуває українське православ'я і в Україні, і тут, в Америці. Дещо про цю складність говорить у своїй статті член Ради Митрополії УАПЦ в США д-р Анатолій Лисий „Собери нас, соборе!", („Свобода" 20 жовтня 2000 року).

Ця стаття знаного і в тутешній громаді, і в Україні культурно-громадського, а тепер уже більше релігійного діяча, є відповіддю на матеріял українського журналіста Юрія Дорошенка, опублікований в газеті „Україна молода" 18 вересня 2000 року.

Д-р А. Лисий пише про статтю київського журналіста: „Тон її песимістичний. Він є наслідком багатолітніх розчарувань, спричинених невідрадними взаєминами в міжцерковному житті православної України". Роблячи такий вступ, д-р А. Лисий у своїх роздумах намагається довести протилежне. Зокрема те, що собор УАПЦ 14–15 вересня минулого року в Києві є важливим кроком в об'єднанні національного православ'я в Україні.

Особливо д-р А. Лисий підкреслює провідну ролю УПЦ в США, спираючись на той факт, що, згідно зі заповітом спочилого Патріярха УАПЦ Димитрія, духовну опіку над Українською Автокефальною Православною Церквою взяв на себе Митрополит УПЦ в США Костянтин.

Розвиваючи цю думку, д-р А. Лисий завершує свою статтю висновком: „Тоді можемо сказати, що місія УПЦ в США, яка почалась в 1995 році, завершується успіхом".

Яку ж місію має на увазі автор? Може, допомогу у створенні єдиної помісної Української Православної Церкви? Але спочатку повернімося до статті Юрія Дорошенка в „Україні молодій", котру доктор А. Лисий охарактеризував як „песимістичну".

Як же не поділяти розчарування київського журналіста, котрий зазначає, що на згаданому церковному форумі не було жодних конкретних дій щодо об'єднання з УПЦ КП? Сьогодні це найважливіше для нашої Церкви в Україні. Адже навіть не обізнана у теологічних тонкощах людина розуміє, що Вселенський Патріярх може визнати канонічність лише об'єднаної Православної Церкви в Україні. Доки існуватиме її поділ на УАПЦ та УПЦ КП, Константинопіль ніякого рішення не прийме. Саме на це розраховує Московська Патріярхія, у різний спосіб заграючи з ієрархами УАПЦ, штовхаючи їх все далі по шляху сепаратизму.

Як це не сумно, але поглиблюється розкол і в Українській Православній Церкві в США. Двадцять дві парафії з близько ста офіційно висловили протест проти політики Консисторії у Бавнд-Бруку. Здається, вже вісім українських православних парафій повністю вийшли з-під порядкування Бавнд-Брукові. Все збільшується кількість судових процесів поміж вірними УПЦ в США та їхніми ієрархами. Що ж це, як не розкол?

Але усе минає. Всі ми смертні. І миряни, і митрополити й патріярхи. Минеться з часом й протистояння Консисторії з її ж вірними.

Кожного разу, буваючи у Бавнд-Бруку, я подумки дякую Господеві за те, що допоміг нашому мудрому Патріярхові Мстиславові збудувати отаке диво на чужині. Бавнд-Брук для кожного свідомого українця – це не лише український цвинтар і церковно-меморіяльний комплекс в США, – це символ нашого духу, нашої нескореності, нашої віри в те, що Україна була, є й буде завжди!

Василь Косогор,
голова Комітету „Об'єднання парафій діяспори за Київський Патріярхат",
Чикаго

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Прем'єра за творами В. Стуса

"Хтось сказав про Брамса, що він усе життя писав одну симфонію (формально він їх написав чотири). В певному сенсі Стус пише в більшості своїх поезій одну, свою, власну симфонію".

(Юрій Шевельов)

Надія Світлична

Невелика група акторів Львівського театру ім. Леся Курбаса приїхала до Америки. Під час їхніх попередніх відвідин ми вже мали нагоду бачити цих акторів у "Благодарному Еродії" Г. Сковороди, в "Злочині й карі" за Ф. Достоєвським, у "Марусі Чурай" Л. Костенко, в драмах Лесі Українки. Тепер вони готують прем'єру драматичного дійства-симфонії за творами Василя Стуса. Вибір не випадковий, адже Стус – чи не найвизначніший поет епохи, а курбасівці мають особливе відчуття усього справжнього.

У діяспорі поезії Василя Стуса можна було читати віддавна. Перша збірка його поезій "Зимові дерева" вийшла в Бельгії 1970 року, коли автор, відлучений від професійної праці і позбавлений права друкуватися на батьківщині, працював будівельником київської підземки. Потім були арешти (1972 і 1980 рр.), поезія за гратами табору особливого режиму, де поет мав відбувати свій вирок до 1995 року. Проте, Господь помилував його, зменшивши термін ув'язнення на 10 років: 4 вересня 1985 року Василь Стус помер у карцері пермського табору ВС-389/36 і був похований у могилі під номером 9.

Життя Василя Стуса і його поезія творять рідкісну гармонію, стрижнем якої була Україна.

Як то сниться мені земля,
на якій лиш ночую!
Як мені небеса болять,
коли їх я не чую.
Як постав ув очах мій край,
наче стовп осіяний.
Каже: сина бери, карай,
Він для мене коханий.

"Моторошно чутися без краю свого, без народу, яких мусиш творити сам зі свого зболілого серця",– писав Стус у безвість. Через чотири роки Україна дізналася про свого сина, коли його тіло, разом з тілами ще двох побратимів, перевезли з Уралу на Байкове кладовище в Києві. Тоді ж в Україні почали друкувати вірші Василя Стуса. Першою друкованою збіркою його поезій була "Дорога болю" (1990 р.). Сьогодні Стусовими книжками можна заповнити окрему полицю. Справжнім дивом можна вважати зібрання, опрацювання і видання творів В. Стуса в дев'яти (!) книгах. На його вірші складають пісні, його твори вивчають у школах, його творчість досліджують науковці. Та чи вміємо ми почути Поета душею?

Львівський театр ім. Леся Курбаса (режисер – Володимир Кучинський) був першим лавреатом щорічної премії ім. Василя Стуса. Тепер він уперше взявся за сценічне осмислення симфонії Стусового життя в поезії. Музичний керівник театру – Наталка Половинка органічно вплітає слово Поета як головний інструмент симфонічного оркестру, представленого, крім названих, Андрієм Водичевим і Олегом Стефаном. Прем'єра для українського глядача відбудеться 18 лютого 2001 року в Українському Інституті Америки (2 E. 79th St.) у Нью-Йорку о 2-ій годині.

Про структуру та образи-теми вистави "Марко Проклятий, або Східна леґенда" розповідає режисер театру Володимир Кучинський:

– Перша композиція за творами Василя Стуса вийшла в нашому театрі в жовтні 1988 року, коли ще в Україні робити це було заборонено. Але і тоді я прийняв таке рішення не тому, що це поезія дисидента, не тому, що хотілося мати конфлікт із тодішньою владою, а тому, що це – прекрасна поезія.

Згодом, знайомлячися з іншими його творами, я зрозумів, що нічого кращого в поезії двадцятого століття я не знаю. Подібне відбувалося і з акторами. Виникла необхідність створити виставу.

Випуск прем'єри відбувається в Америці, і це не випадковість. У залі сидітимуть люди, які знають, що таке ностальгія. Тугу за рідним краєм Стус трансформував у натхненний пошук Гармонії, єднання з Абсолютом. Ностальгія за втраченим раєм – його наскрізна тема.

Отже, головні образи-теми, що діють у виставі:

Марко Проклятий – архетип українських леґенд, образ людини, на якій з дитинства лежить прокляття. Це ідея спокути і шлях пізнання через спокуту, вічне намагання Людини звільнитися від дороги смертних гріхів, від життя у напівсні. За леґендою, смерть буде дарована Маркові, що "товкся по пеклі", лише тоді, коли він знайде дорогу спокути, "тропу вертикальну", розірве коло страждань.

Голодна, як прорубь,
тропа вертикальна.
Не видертись нею
ні кроком, ні оком,
ні рухом, ні духом,
ні тілом зболілим,
ні горлом, скривілим од крику.
Владико, піднось мене вгору,
Бо хочу померти.

Манкурт – східна леґенда розповідає, що серед кочових племен жили раби, які не пам'ятали свого роду-племени. Захопивши в ясир дитину своїх сусідів, кочовики одягали їй на голову шлунок верблюда, який, зсихаючись на сонці, позбавляв людину пам'яті про минуле, про рідних та близьких. Її називали манкуртом, якого вже не треба було прив'язувати, не треба було заковувати в кайдани. Манкурт міг вирватися на волю, але, щоб жити,– йому треба було згадати себе.

Верни до мене, пам'яте моя,
нехай на серце ляже ваготою
моя земля з рахманною журбою.

Мамай – образ заслуханого в музику козака, що схрестив ноги, сидячи на килимку. Або Будда, мудрець-музикант, що святкує Життя, в яке прийшов, – образ, який перекочував до козаків від калмиків-кочовиків.

Даруйте радощі мої
І клопоти мої –
Нещастя й радощі мої –
Весняні ручаї.

Божевільна Галя – дівчина, яку "підманули" козаки, повертаючися "З Дону додому", замордована сестра (чи мати) Марка Проклятого, символ усього жіночого в козацькім спогаді, України.

Прости мені, що ти така свята,
на тім вогні, як свічечка, згоріла.
Ой, як та біла білота боліла,
О, як болила біла білота!

Не можу не згадати про дуже важливий аспект творчости В. Стуса – слово, словотворення, звукосполучення.

Стус є одним з небагатьох творців міцних структур мови, міцного, місткого слова. Бо тільки таке слово може передавати глибинний зміст архетипів культури. Для театру, де закоріненість слова, звукосполучення у процеси підсвідомого є особливо відчутна, очевидним є і та непересічна роля, яку відіграватиме поезія Василя Стуса у подальшому становленні української мови.

Я навмисне беру тільки мистецький бік творчости Стуса, але і як Людина, як Просвітлений Духом він залишив нам справжнє джерело пророка. Проте, це питання індивідуальні, навіть інтимні, добрий тон тут велить мовчати.

Черешньовський – мистець, вояк

Михайло Черешньовський при праці, Нью-Йорк, 1955

НЬЮ-ЙОРК. – Українська Вільна Академія Наук у США, з ініціятиви та на кошти Людмили Черешньовської, видала книжку-альбом про св. п. скульптура Михайла Черешньовського. Це, збірник матеріялів М. Черешньовського, зібраних дружиною і упорядкованих Тамарою Скрипкою. Книжка має назву „Михайло Черешньовський – статті, спогади, матеріяли". Відповідальний редактор – Олекса Біланюк. 192 ст.

До книжки-альбому увійшли: спогади М. Черешньовського; статті про мистця– І. Костецького, А. Оленської-Петришин, В. Барки, Б. Певного, В, Лесича, Є. Блакитного, Є. Маланюка, Б. Стебельського, М. Островерхи; спогади Г. Крука, О. Лисяка, Б. Стебельського, С. Гординського, А. Шум, М. Ковальчина; перелік праць скульптора, бібліографія, індекс імен. Окрему частину становить альбом з чорно-білими та кольоровими репродукціями творів скульптора.

Книжка видана з огляду на велике зацікавлення до життя та творчости М. Черешньовського в Україні та діяспорі.

Ціна книжки 35 ам. дол. (38 ам. дол. з пересилкою). Замовлення надсилати до:

UVAN 206 West 100th Street, New York, N.Y. 10025. Тел. (212) 222-1866

Також Український Музей в Нью-Йорку, вшановуючи видатного мистця-скульптора, в суботу, 17 лютого, в 6:00 год вечора влаштовує вечір з нагоди 90-річчя з дня народження М. Черешньовського.

У програмі вечора виступ – акторів Львівського театру ім. Л. Курбаса (режисер Володимир Кучинський) і уривки з фільму Анатолія Вульвича про М. Черешньовського.

Фестиваль ім. Олександра Кошиця

МОСКВА. – Українці в Росії відзначили 125-ліття від дня народження Олександра Кошиця – видатного українського дириґента, композитора і етнографа. Українські товариства в Москві з підтримкою федеральних установ Росії та приватних осіб провели 2-ий конкурсний фестиваль ім. Кошиця хорових колективів української пісні в Росії. Його організаторами стали Об'єднання українців Росії, Товариство любителів української музики, Культурний центр України в Москві та Двірець культури ім. Зуєва (В. Зуєв – етнограф, який вперше описав Україну в 1781–82 р., дав опис залізних руд Криворіжжя та склав карту Дніпровського лиману). Фінансову підтримку надали Міністерство культури РФ, Комітет суспільних і міжреґіональних зв'язків управління Москви, ДК ім. Зуєва, Товариство дружби народів Росії і України, Московське земляцтво донбасівців та приватні особи.

У конкурсі взяли участь 13 хорів з Москви, Воркути, Тюмені, Єкатеринбургу, Самари, Сахалінська, Калінінграду, а також Київський муніципальний камерний хор „Хрещатик". Конкурс відбувся в Українському центрі культури, і тривав три дні – від 19–21 жовтня. Жюрі конкурсу, що складалося з визначних професіоналістів, професорів, діячів музичного мистецтва з Московської консерваторії та Всеросійського музичного товариства, прослухавши всі виступи, нагородили Українську хорову капелю Москви, під батутою заслуженого мистця України Вікторії Скопенко, вінцем лавреата фестивалю ім. О. Кошиця.

З рамени організаторів конкурсу відбулась Друга науково-практична конференція „Збереження національної культури в іншоетнічному оточенні", на якій виступали представники різних національних меншин. Доповідь „Українська діяспора в Америці й Канаді" прочитав автор цих рядків. Голова Об'єднання Українців Росії О. Руденко (Десняк) повідомив учасників конференції про новостворений Центр національних культур у Сочі, де є, між іншими, великий український відділ.

Дан Чопик

СПОРТ

Збірна України поїде на Олімпіяду

Збірна України з гокею під керівництвом Анатолія Богданова вперше в своїй історії виборола путівку на Олімпійські зимові ігри 2002 року. Ця радісна для багатьох вболівальників спорту звістка надійшла з Осло, де наші гокеїсти в другому матчі групового турніру перемогли господарів турніру – команду Норвегії з рахунком 1:5. Отже, українські гокеїсти отримали одну з трьох путівок на Олімпіяду в Салт-Лейк-Сіті.

Вже на початку гри, а саме на другій хвилині, Олександер Матвійчук виводить українців вперед. В другій половині гри, на 8-ій хвилині зустрічі, гравець господарів Скродер зрівнює рахунок – 1:1. Надалі на майданчику була лише одна команда та одні ворота – у ворота норвежців влетіло ще чотири шайби, які й вирішили долю матчу.

Гокейна збірна стала другою командою, яка представлятиме Україну в ігрових видах спорту на Олімпійських іграх. Першими представниками України була жіноча баскетбольна збірна, яка в Атланті-96 посіла четверте місце.

За рішенням директорату змагань в Осло кращими гравцями були названі воротар Костянтин Сенчук та захисник Валерій Ширяєв.

Найближчі змагання команди – чемпіонат світу в Німеччині.

В. Цибуха призначено провідником спорту

Валерій Цибух

КИЇВ. – Указом Президента України головою Державного комітету молодіжної політики, спорту і туризму призначений Валерій Цибух.

Валерій Цибух народився на Буковині у 1951 році, закінчив у 1974 році Київський інженерно-будівельний інститут і у 1984 році – Вищу партійну школу при ЦК КП України, трохи згодом - Дипломатичну академію Міністерства закордонних справ СРСР. Захистив кандидатську дисертацію з філософії. В молоді роки Валерій Цибух був провідником комсомолу в інституті, в Залізничному районі Києва, очолював Київський міський комітет і Центральний комітет комсомолу України, потім очолив Державний комітет СРСР у справах молоді. Має досвід дипломатичної роботи. В.Цибух є президент Автомобільної федерації. Він є член політичної ради Народно-демократичної партії, президент Всеукраїнського об'єднання власників нерухомости, радник прем'єр-міністра України. В. Цибух одружений, має доньку (21 рік) і сина (6 років).

Плавання

У змаганнях з плавання в Несау українець Віктор Стоянов зайняв третє місце на дистанції 500 ярдів з результатом 4 хв. 59,72 сек. Віктор Стоянов приїхав до США з України у серпні минулого року, навчається у вищій школі Лонг-Біч, Н. Й.

Віктор Стоянов походить з українського козачого роду – його прапрадід Григорій був курінним отаманом на Кубані.

Віктор Стоянов на дистанції.

Футбол

УСВТ „Ч. Січ" – „Гарікейнс" СК – 4:1

В турнірі „Стулітано", чергова гра якого відбулася в закритій залі „Тирф Сиፐ Індор Спорт Центер" у Вейні, Н. Дж., в суботу, 3 лютого ц. р., „Ч. Січ" здобула перемогу, вислідом -4:1. Вже на 4-ій хвилині „Січовики" вели 1:0. Ґоль здобув Євген Ґулевич. На 10-ій хвилині Роман Стефурак з подачі Бабушкина забив ґоль – 2:1, а Мирослав Бучко на 34-ій і 37-ій хвилинах закріпив перемогу. Після цих змагань „Ч. Січ" в своїй групі займає 4-те місце між 7-ми клюбами. Склад „Ч. Січі": М. Гойчка, І. Чешко, Р. Стефурак, Р. Длябаль, М. Бучко, Є. Міладінов, І. Дробняк, А. Бабушкин, В. Єровинкин, Й. Репаський, А. Шмуляренко, І. Єрмоленко, Є. Ґулевич. Провідник – Я. Твардовський, тренер – Д. Соколяк.

Відбиванка

Жіноча команда „Ч. Січі" взяла участь у трьох офіційних турнірах в різних містах Нью-Джерзі, на яких привернула до себе увагу діячів цього виду спорту, як боєздатна і дисциплінована одиниця.

До складу команди входять: Ліда Рудакевич, Марта Яцикевич, Ляриса Кордуба, Іванка Яняк, Каролина Біскуп, Марія Опорська, Мартина Слежинська, Афердета Шпата, Ребека Прат, Еймі Коган, Дженіфер Гемерка і декілька інших.

Завідує командою Володимир Рудакевич, ланковий з відбиванки УСЦАК. Відбиванкова команда „Ч. Січі" – єдина на сході США, що представляє українську спільноту в Американській відбиванковій асоціяції.

О. Твардовський

Не та світлина...

У „Свободі" 26 січня ц. р. вміщена світлина шахіста світової слави, ґросмайстра Олексія Широва з підписом „Василь Іванчук". Ґросмайстер Василь Іванчук – чемпіон України і теж шахіст світової слави, і тому варто знати, як він виглядає.

Д-р Орест Попович,
ланковий шахів УСЦАК

Від редакції. *Світлина шахіста з підписом „В. Іванчук" передана „Свободі" інформаційною агенцією з України.*

Ю. Тимошенко...

(Закінчення зі стор. 13)

мозі в проведенні фінансових махінацій ЄЕСУ та Ю.Тимошенко, не надала банкові жодного офіційного документа, в якому чітко формулювалися б всі зазначені претензії до банку.

Одного зі заступників генерального директора корпорації ЄЕСУ - Петра Пристромка - вже затримано Генпрокуратурою як підозрюваного.

У серпні минулого року було заарештовано генерального директора ЄЕСУ Валерія Фальковича та члена правління ЄЕСУ Олександра Тимошенка, яких звинувачують у розкраданні державного майна в особливо великих розмірах, з використанням службових повноважень при здійсненні операцій щодо металопрокату структурою «Украгротехсервіс» до країн Далекого Сходу, а також у фальсифікації документів, за якими російський газ незаконно ішов до Великої Британії.

5 січня 2001 року Генпрокуратура порушила дві кримінальні справи проти колишнього президента корпорації «Єдині енергетичні системи України», екс-віце-прем'єра Юлії Тимошенко. Її звинувачено у спробі контрабанди у великих розмірах і фальсифікуванні документів.

Справу Ю.Тимошенко було об'єднано зі справою В.Фальковича, О.Тимошенка, екс-прем'єр-міністра Павла Лазаренка, народного депутата Миколи Агафонова та інших посадових осіб, яких є у справі близько двадцяти.

СУМ у Випані загостив св. Миколая

ВИПАНІ, Н. Дж. – Після успішного літа, що його провели наші сумівці під час таборування, злету та здвигу на оселі в Еленвілі, наші талановиті виховники при помочі батьків докладають багато зусиль у вихованні нашої молоді.

Перед Різдвом Христовим до Осередку СУМ загостив св. Миколай, бо з того часу, як відновився у Випані цей Осередок, управа взяла на себе зобов'язання плекати наші народні традиції та передавати їх для нашого молодшого покоління.

Зустріч наймолодших сумівців зі св. Миколаєм організувала головна виховниця Леся Цебрій-Раго.

Другою атракцією Осередку було свято Ялинки, де сумівці запалювали свічки та виступали з святочною програмою, колядували, віншували. Але найбільше сумівцям подобається Різдвяний вертеп.

Цьогорічний „Вертеп" Ї. Шугая підготовили подруги Зоряна Ковбаснюк та Христя Вох, святочна програма була чудово виконана юними сумівцями, жаль, що не всі батьки були присутніми.

Наступною імпрезою було свято Крут, котре відбувається щороку на оселі СУМ в Еленвілі, куди приїжджають довколишні осередки, щоб спільно відсвяткувати роковини битви з московськими наїздниками „юнацького куреня" під Крутами.

Після апелю та святочної програми сумівська молодь насолоджувалась гірською панорамою, ковзались на санках та лещатах.

Тепер наші невтомні виховники вже підготовляють програму для сумівського весняного злету, що відбудеться на оселі СУМ. Це коротко про працю Осередку СУМ у Випані. Управа закликає новоприбулих батьків, що живуть в околиці, вписати своїх діточок в ряди СУМ, – напевно не пошкодуєте.

Учасники святкової програми – члени осередку СУМ у Випані

Дмитро Вох

З якою маркою прийде лист з України?

З зацікавленням я прочитав у „Свободі" 29 грудня минулого року інтерв'ю голови Львівського товариства філателістів О. Жарівського, з якого дізнався, що в Україні випускають чимало гарних поштових марок. Але ось уже 10 літ на тисячах листів, які йдуть з України на усі континенти, ми бачимо маленьку, нецікаву марку. Проте відомо, що поштова марка – це амбасадор країни і держави змагаються, щоб на листах мати такі марки, які розповідали б людям про їхні землі. Чи не варто у пресі звернути увагу на цю проблему?

Роман Сеник-Березовський, Торонто

Питання, яке порушує Роман Сеник-Березовський, є актуальним: українська пошта на усі листи, що відсилаються за кордон літаками, наклеює стандартну марку Є з зображенням гончара, який ліпить глечика, а на ті, що доставляються морем, - марку Ж з рибалкою у човні.

Чому самі ці марки? Тому що вони не мають зазначеного твердого номіналу і продаються за ціною, яка встановлюється щоразу відповідно до співвідношення курсу гривні і американського долара. Пошті так зручніше.

Здавалося б, чи є тут проблема? Звісно, є. Вона полягає не тільки у тому, що чужинські колекціонери хотіли б мати листи з цікавими пропам'ятними українськими марками. За бажанням вони такі марки можуть купити й поза поштою. Справа дещо в іншому: пошта кожної держави намагається через марки пропаґувати свою країну, її пейзажі, пам'ятки історії та архітектури, рослинний і тваринний світ.

Переважна більшість стандартних поштових марок має зображення національних символів - герба, прапора, інших ознак даної країни. Марки з такими сюжетами випускає і пошта України. Вони продаються у поштових відділеннях. Але ніхто не пропонує відвідувачам купувати для листів на чужину саме такі, цікаві марки. Тому що, мовляв, з марками Є і Ж менше мороки. Нехай так, але чому така марка має представляти Україну лише на прикладі допотопного гончарного ремесла? Чому б не подати на марках тризуб чи прапор України, якісь знані елементи її столиці? Скажімо, Софійський собор чи пам'ятник Хмельницькому... Чому ця марка така крихітна і однобарвна?

Марки Є і Ж

У американських книгарнях можна побачити путівники з нових держав, що виникли на терені колишнього СССР – в Балтії, Середній Азії, на Кавказі. України немає ні в книжках, ні на листівках.

То, може, хоч на поштових марках її ім'я ширилося б у світі так, щоб на нього звертали увагу і милувалися маркою з України. Маємо надію, що думку Романа Сеника-Березовського почують зв'язківці України.

Марки України з числа тих, які могли б служити її на чужині

Найвпливовіші журналісти України

КИЇВ. – Фонд "Демократичні ініціятиви" визначив найвпливовіших журналістів України, провівши опитування серед працівників засобів масової інформації. У першу десятку увійшли: Сергій Рахманін, Юлія Мостова, Ірина Погорєлова, Володимир Скачко, Тетяна Коробова, Ольга Герасим'юк, Олександер Ткаченко, Олександер Юрчук, В'ячеслав Піховшек, Віталій Портников.

Міністер охорони...

(Закінчення зі стор. 5)

Уміння. У 1918 році І. Горбачевський призначений першим міністром охорони здоров'я Австрії.Після дворічної міністерської каденції повертається до Праги. В 1923 році погоджується очолити катедру хемії в УВУ, УВПІ (Український Високий Педагогічний Інститут ім. Драгоманова) та УГА (Українська Господарська Академія в Подебрадах). Тут він готував до видання підручника з органічної, а згодом і неорганічної хемії для українських високих шкіл, а також працював над українською термінологією хемії, яку видрукував в „Українському медичному журналі" 1923 року. У 1925 році Горбачевський був обраний дійсним членом ВУАН, його запрошують викладати хемію в Харківському університеті. Але похилий вік та стан здоров'я Горбачевського не дозволили йому це зробити.

Хоч усе своє життя Горбачевський працював поза межами України, він залишався свідомим патріотом своєї нації. Серед його знайомих були Михайло Драгоманов, Федір Вовк, Михайло Павлик. Протягом двох років (1875-1877) він керував товариством „Січ", багато робив, щоб зберегти організацію від заборони. Поляки в 1901 році закрили у Львівському університеті катедру українознавства, тому Іван Горбачевський та Іван Пулюй доклали чимало зусиль, щоб понад 500 студентів змогли продовжити навчання у Празі. Тут вони організували Українську громаду, в якій чергувалися в головуванні. З ініціятиви обох професорів був заснований і стипендійний фонд ім. Пулюя, гроші якого були призначені бідним студентам. Ця Українська громада була першою на терені Чехії й зробила немалий внесок у чесько-українські взаємини. Коли професор Горбачевський нарешті отримав у 1925 році заслужену пенсію від чехословацького уряду, то він у 1926 році зрікся своєї професорської платні в українських високих школах на користь колеґ, які мали мінімальну платню.

За своє життя Іван Горбачевський практично ні разу не хворів. А помер він 24 травня 1942 року після короткочасної хвороби. Похований на кладовищі Святого Матвія в Празі.

Ім'я Івана Горбачевського по праву належить до плеяди найвидатніших природодослідників світу.

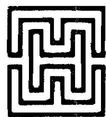
Українці Дітройту...

(Закінчення зі стор. 10)

Програму концерту розпочав д-р Марко Фаріон, читанням Євангелії від Луки про народження Ісуса Христа. Далі співали хор, солісти Петро Пахолюк, Марія Назаренко і д-р Фаріон – бас. У другій частині програми виступали діти початкової школи ім. Непорочного Зачаття, зі сценічною ораторією „Вифлеємська ніч" І. Я. Лудика, обробку якої підготовив В. Дигдало. Хор розпочав третю частину концерту зворушливою піснею „Помолімось" (з поеми Ю. Клена). Виступили Христина Липецька (мецпо-сопран) і хор. Концерт закінчився молитвою „Боже Великий".

29 листопада 2000 року, – наука о. Бенедикта Ґрошеля, ЧСВ, на тему „Ким буде для нас Христос у Новому тисячолітті"? Отець Б. Ґрошел – відомий духовний провідник і сучасний християнський філософ – у своїй доповіді пояснив дві природи Ісуса Христа: Людську і Божу.

Завдяки маестро В. Щесюкові, голові концертової комісії Володимирові Дигдалові, співголові Олі Соловей, виконавцям програми, солістам, піяністці проф. Любі Щесюк, учням і учителям школи ім. Непорочного Зачаття, мистецеві Романові Бараникові за оформлення програмки і сцени, концерт пройшов з великим успіхом. Українській громаді, всім виконавцям програми, як рівно ж ювілейному комітетові належить признання і сердечні ґратуляції.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ

запрошує своїх членів та українську громаду

на презентацію нового видання книжки

видатного громадського діяча й науковця

ВОЛОДИМИРА СТАРОСОЛЬСЬКОГО

„ТЕОРІЯ НАЦІЇ"

що вперше вийшла друком 1922 р. у Відні.

У програмі беруть участь:

УЛЯНА СТАРОСОЛЬСЬКА, яка виголосить слово про батька та ОЛЕКСАНДЕР ЗАЙЦЕВ, який розповідатиме про наукову вагу праці Володимира Старосольського.

Презентація відбудеться

в суботу, 24-го лютого, о год. 5-ій веч.

в будинку НТШ за адресою: 63 Fourth Ave.
(між 9 і 10 вулицями), New York, NY

Ірина Захарків

Книга під заголовком

„ІРИНА ЗАХАРКІВ – ЗІБРАНІ ТВОРИ"

стала центром уваги для Архиєпархіяльної Бібліотеки ім. Єпископа Константина Чеховича при Консисторії Укр. Гр. Кат. Обряду в Перемишлі та для Бібліотеки Їх Ексцеленції Владики Романа Даниляка в Римі.

Bishop Roman Danylak
Titular Bishop of Nyssa
Parrocchia Ucraina
Piazza della Madonna dei Monti, 3
00184 Roma Italia

Христос Родився. Славім Його.

Впов. П-і Ірина Захарків,
Воррен, Миш. 29 грудня, 2000р.

Високоповажана і Дорога Пані Захарків,

Отримав я перед двома тижднями посилку, альбом-книжку Ваших статтей і зібраних творів поміщених в різних українських часописах Канади і США, рясний плід Вашої довголітної суспільно-громадської і літературної діяльности, що Ви вислали для мосї бібліотеки, на доручення Преосв. Кир Інокентія Лотоцького, ЧСВВ. Вибачаюсь що не відписав Вам сейчас, але на другий день я відлітав з Риму до Львова на похорон св. п. Кардинала Мирослава Івана Любачівського. Синод для вибору його наслідника перенесено на кінець січня, 2001 р.

Минають свята і святкування повязані з ювілейним роком і нашим синодом. Буду більше часу докладніше переглянути Ваші твори.

З новим роком, початком нового тисячоліття, засилаю Вам молитовні побажання, щоби Христос, вічний Володар, Цар царів і Господь господствуючих, Що велить володіти над над нашими серцям не з земських престолів, а з престолу любови Таїнства Пресв. Евхаристії, благословив Вас обильністю Свої небесних дарів, а Його Мати нехай Вас під покровом Свого материнського серця.

В Христі відданий

+ Роман

+ Роман Даниляк

КОНСИСТОРІЯ АРХІЄПАРХІЇ
гр.-кат. (віз.-укр.) обряду
вул. Баштова 13
тел./факс 678-78-68
37-700 Перемишль

Перемишль, 2000.12.25.

Ч. п.634/XII/00

Mrs. Irene ZACHARKIW
31823 Blair Dr.
Warren MI 48092 – 1468

Слава Ісусу Христу!!!

Шановна Пані, з радістю приймаю Ваш великий дар – книгу : «Ірина Захарків – Зібрані Твори». Це праця, яка віддзеркалює Ваше велике знання у церковній і культурній ділянках української науки. Кожний дослідник сучасної української доби знайде в ній чимало цікавих і достовірних статей, які віддзеркалюють наше XX століття.

За Ваш великий труд і цінну наукову працю щиро дякую. Цю книгу вже передав до Архиєпархіяльної Бібліотеки ім. Єпископа Константина Чеховича, яка діє при нашій Консисторії.

Нехай Всемилостивий Господь Благословить Вам, а Пречиста Діва Марія має Вас у своїй опіці.

Відданий в Христі,

о. Євген Попович

о. Митрат Євген Попович

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
25-го ЛЮТОГО 2001 р.

Парма, Огайо. Річні збори 364 Відділу ім. Святого Василія відбудуться о год. 1-ій по пол. на пластовій оселі 7425 В. Плезент Валі Рд. Парма, Огайо. В. Владика. Фінанс. секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ,
23-го ЛЮТОГО 2001 р.

Парсипані, Н.Дж. 171-ий Відділ ім. Лесі Українки відбуде Річні збори та вибір нових урядовців о год.12-ій по пол. в Головній Канцелярії при 2200 Рут 10. Запрошуємо всіх членів до участи. Буде перекуска. За Управу Відділу Ґеновефа Куфта, секретар.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

РЕСТОРАН

Традиційні страви українські і інтернаціональні

144 SECOND AVENUE
NEW YORK, NY 10003
TEL.: (212) 228-9682

ЮРИДИЧНА ФІРМА
CONNORS & SULLIVAN, P.C.

20-літня практика, 15 юристів

спеціялізація:

- Заповіти, трасти та розпорядження майном після смерті;
- США та міжнародне фінансове плянування;
- Бізнес та іміграція.

Просити Елену.

Говоримо українською, російською, італійською, грецькою та еспанською мовами.

Просимо телефонувати чи писати:
444 E. 86 th Street, New York, NY 10028
Tel.: **(212) 737-2700**
Fax: **(718) 238-2616**

• ЗНАЙОМСТВА •

Веселий український хлопець, 27 років, колишній морський піхотинець, шукає „Lady" для романтики та великого, глибокого кохання, можливо шлюбу. **Тел.: (917) 498-3087**
e-mail ukr_agro_internship@yahoo.com

Українець на пенсії шукає жінку для спільного життя віком від 50-60 років.
Тел.: **(941) 255-9122**

Мужчина 67 років, вільного стану, матеріяльно забезпечений, доброго здоров'я, життєрадісний, любить подорожувати, природу і родинний затишок, бажає познайомитися з жінкою з подібними зацікавленнями. **Тел.: (425) 745-3475**

Галичанка, 59 р., 155 см., 55 кг. з добрим серцем і вмілими руками, шукає 60-75 р. фінансово забезпеченого джентельмена для поєднання життєвих доріг. **Тел. (954) 893-5288**

• ПРАЦЯ •

В штаті Georgia потрібна няня для двох дівчаток, 5 та 3 років. Жити в домі. Легка домашня праця, добра платня. Необхідні: англійська мова, американське право їзди та рекомендації. Тел. після 8-ої веч.
(732) 572-3431

Українець, 54 р. (не курить, не вживає спиртного) з вмілими руками і добрим серцем, шукає роботу для опіки над особами похилого віку чи ведення домашнього господарства.
Тел.: (610) 252-4799

• НА ПРОДАЖ •

На продаж кондомініюм у Андрія в Норт Порті, Фла.
Ціна 88,000 з меблями або 85,000 без меблів.
Тел.: (727) 577-1149 Галина

• РОЗШУКИ •

Данчишин Богдан розшукує **АННУ ПАНСКІ**, яка проживала в місті Гартфорд, Конн. або людей, які мають інформації про неї.
Тел.: (973) 371-6442

ЙОСИФ КУПЧАК

власник

JOSEPH MEAT MARKET

М'ясні европейські вироби

437 Smith Street, Perth Amboy, NJ

Tel: (732) 442-4660

LVIV EXPRESS SERVICES

OKSANA INTERNATIONAL

1111 East Elizabeth Ave.
Linden, New Jersey 07036 **(908) 925-0717**

ПАЧКИ В УКРАЇНУ

БІЛОРУСІЮ, РОСІЮ, ПОЛЬЩУ, ЕСТОНІЮ, ЛАТВІЮ, ЛИТВУ, СЛОВАКІЮ

КОРАБЛЕМ

мін. 10 фунтів

ЛІТАКОМ

2 - 3 тижні
мін. 10 фунтів

ДОЛЯРИ

ЕЛЕКТРОНІКА

220 В

ПРИСКОРЕНА ДОСТАВА ЛІТАКОВИХ ПАКУНКІВ до Західної України

Будь-який харчовий пакунок з нашого каталогу **10% OFF** з цим купоном

ТІЛЬКИ У НАС! ВСІ ХАРЧІ З АМЕРИКАНСЬКИХ КРАМНИЦЬ

ВІДПРАВКА КОМЕРЦІЙНИХ ВАНТАЖІВ

Є ШИРОКИЙ ВИБІР ПАКУНКІВ ВІД $88 ДО $248

SEND PACKAGES TO US THROUGH UPS • CALL FOR UPS LABELS: 1-800-9-OKSANA

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

ВІДСОТКИ НА ПЕНСІЙНІ ГРАМОТИ

від 1-го лютого 2001 р.

Одноразові і гнучкі пенсійні пляни Відсотки в першому році – нові аплікації (Відсотки гарантовані на один рік)	7%
Одноразові і гнучкі пенсійні пляни (Існуючих грамот) $100,000 або більше	6%
$50,000 до $99,999.99	5,75%
$100 до $49,999.99	5.50%
Гнучка 10 пенсійна грамота (в другому році)	6%

Не ризикуйте своїми пенсійними фондами. Біржа іде вгору і вниз, але Ваші пенсійні фонди повинні бути забезпечені проти таких змін. Пенсійні грамоти УНС запевняють Вам постійний зріст. За інформаціями про наші пенсійні пляни телефонуйте безкоштовно на

1-800 253-9862 доп. 3013

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу АЛЛЕНТАВН, Па.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

в суботу, 24 лютого 2001 р., о год. 2-ій по пол.
в залі Української Католицької Церкви св. Йосафата
1826 Kenmore Avenue, Bethlehem, PA.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: члени управи Окружного Комітету, конвенційні делегати та по два делегати наступних відділів:

44, 47, 48, 137, 143, 147, 288, 318, 369, 438

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьмуть участь:

Олександер Худолій – Радний УНСоюзу
Анна Гарас – Почесний член Головного Уряду

За Управу Округи:
Анна Гарас – голова
Катерина Сержант – секретар
Марія Колодруб – касир
Дмитро Мушастий – Почесний голова Округи
Степан Колодруб – Почесний голова Округи

ПОДЯКА

В безмежному смутку, тривозі і жалю ми залишилися і вже зближається другий рік від смерти найдорожчого

бл. п.

проф. д-ра

МИРОСЛАВА ГРИЩИШИНА

ЧОЛОВІКА І ПРИЯТЕЛЯ, БАТЬКА, ДІДА, ВУЙКА І ШВАҐРА

Тією дорогою хочемо подякувати, в першу чергу, Всечеснішим оо. деканові Мар'янові Процикові, парохові церкви св. Миколая, о. Степанові Куклічеві, парохові церкви св. Івана Хрестителя за відправлення св. Літургії, похоронних молитов і Панахиди над могилою.

Дякуємо за зворушливу проповідь о. Мар'яна Процика.

Сердечно дякуємо цілій українській громаді і пацієнтам, що так численно прийшли відпровадити св. п. Мирослава на вічний спочинок.

Щиро дякуємо всім колегам по професії з Бафалівського стейтового університету (SUNY at Buffalo), Баффалівського генерального шпиталя (Buffalo General Hospital), районного шпиталя (Eric Country Medical Center), дитячого шпиталя (Children's Hospital) та двох Міллярд Фільмор шпиталів (Millard Fillmore Gates) (Millard Fillmore Suburban), в яких св. п. Мирослав був директором, на відділі гінекології і обстетрики.

Щиро дякуємо д-р Александрі Пасіка-Правак за лікування і відвідини св. п. Мирослава.

Завдяки пані Даші Процик, 12-го липня 1999 р., що Honorable Jack Qiunn of New York в 106-му конгресі на першій сесії згадав св. п. Мирослава і вшановано його однохвилинною мовчанкою.

Дякуємо Dr. Sara Sirkin за посадження дерева в пам'ять Мирослава.

Щира подяка Зенкові Депутатові за організацію і порядок промов. На Тризні промовляли: Зенко Депутат, Dr. Alexander Sedlis, д-р Андрій Дякун, д-р Теодор Правак, Dr. Donald Schmidt, Dr. Ronald Batt, Dr. Ronald Foote.

Дякуємо сердечно всім, що приїхали здалека попрощатися із св. п. Мирославом. Особливо: Dr. Alexander Sedlis, Dr. Mila Sedlis, Dr. James Holland і Олені Лужецькій, Олені Коритник, Петрикові Коритникові, Христі Коритник-Dulaney, Оксані Чавс, Ромкові Чавс, д-рові Іларіонові Чолґанові мол. і його дружині.

Дякуємо за численні картки і листи з висловами співчуття з різних міст Америки, з України, Англії і Туреччини.

Щира подяка Юрієві Дармограєві, що присвятив багато часу на своїй радіопрограмі, щоб згадати св. п. Мирослава.

Сердечно дякуємо за чудові квіти, що прислали внуки, завідуючий катедрою Dr. Kent Crickard з відділу гінекології і обстетрики в Баффало, Dr. Phyllis Lepperd з відділу гінекології і обстетрики – дитячий шпиталь, Українське Лікарське Товариство, відділ в Баффало, Український Конгресовий Комітет, Українське баффалівське професійне товариство, Dr. Alexander і Dr. Mila Sedlis, Олена Лужецька, Українське Спортове Товариство, п. Джан Шанайда, Томас і Оля Скафіді, Оленка і Джім Мей, Пласт в Баффало, American International Health Aliance (AIHA), Frances Valvo, д-р Зеленов з дружиною.

НА СВЯТІ ЛІТУРҐІЇ ПОЖЕРТУВАЛИ:

Григорянки в різних церквах, Olha і Edward Beakey, Angie & Joe Bartolone, Mary Ellen Sinta, Toni Canazzi, Izabella & Jerry Mason, Sharon & John Mc Namara, Claire Shea, Олена Лужецька, Осип Нижчат, Анастазія і Богдан Пікаси.

НА ПОМИНАЛЬНІ СВ. ЛІТУРҐІЇ:

Леся Бакович, Еміль і Оксана Бандрівські, Оксана Бережницька, Христя Бровн, Ґертруда і Андрій Дякуни, Малина Дзюба, Ярослава і Зенон Дерґаки, Анна Заньків, Орися Каратницька, Юліян Коссовський, Ольга і Богдан Ковальчуки, Маґдалина і Роман Конотопські, Люда і Любомир Коритки, Дарія і Микола Левчики, Галя і Ярослав Литвини, Стефанія і д-р Стефан Мандзики, Анна Мельник, Елейн Новадли, Марія і Петро Петришини, Марія Плотиця, Михайло Проценко, Аннетт Сансон, Анна і Ґреґорі Ольма, Світляна і Евген Олексії, Василина Остащук, Марія і Василь Сивенькі, Маркіян і Лідія Стасюки, Марта і Мар'ян Стасюки, д-р Джоан Сулевскі, Оксана Хутко, Дануся і Річард Хутко, Елсі і Дмитро Яремки.

Разом 510 дол.

НА ФОНД КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА ПРИ ГАРВАРДСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ:

Оля і Павло Бандрівські, Христя і Богдан Бейґери, Галина і Онуфрій Білоголовські, Люба і Орест Бойки, Ярослава Борачок, Антоніна Вітрик, Ірена і д-р Павло Джулі, Малина Дзюба, д-р Томас Дякун, Мирослава і Володимир Дмитріюки, Богданна Долішна, Володимира і д-р Зенон Ґілі, Кенмор „Prescription Center", Франческа Каца, Олена Коритник, Таня Криницька, Мері Лещишин, д-р Уляна Лоза, д-р Аскольд Мосійчук, Дарія і Андрій Понціки, д-р Александра і д-р Теодор Праваки, Марта Перейма, Роксоляна і Григорій Пікаси, Михайло Пікас, Іванка і Олександер Плешкевичі, Андрій Пришляк, Галя і Теодозій Пришляки, Патриція і Джек Райхи, Ляриса і Джеймс Самотовки, Христина і Адріян Цьолки, Люба Цьолко, Ліза і Богдан Чмоли, Оля Чмола.

Разом 1,725 дол.

НА ПЛАСТ В УКРАЇНІ ЖЕРТВУВАЛИ:

Богдан Пашківський, Ярослав Пришляк.

Разом 70 дол.

НА ПЛАСТ В БАФФАЛО:

Оксана і Михайло Салдити 50 дол.

НА ПОСТІЙНИЙ ФОНД ПРИ ДЕРЖАВНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ У БАФФАЛО В ПАМ'ЯТЬ СВ. П. МИРОСЛАВА:

Ірена і Василь Бурди, д-р Андрій і Наталія Держко-Дмитрюки, Зенон і Ксеня Депутати, Олена Лужецька, Надя Пікас, Марко Пікас, Олесь і Христина Пікаси, Люся Сусь, Петро і Анна Поліщуки, Ніля Сайкевич, Dr. John Naughton, Dr. Ronald & Kathleen Batt, Dr. Paul & Jean Buerger, Mr. Mark & Anne Marie Gramza, Mr. & Mrs. Osyp Nyzczat, Drs. Alexander & Emilia Sedlis, Dr. Laszlo & Louise Szimonisz, Mr. John & Lois Wodarski, Dr. Olga Khait, Mr. Larry McQuiggan, Mrs. Phyllis Pilgrim, Dr. Ronald & Sybil Foote, Dr. Glen & Phyllis Gresham, Dr. Kenneth & Linda Kahn, Medical Society County of Erie Inc., Dr. Norman & Jeannette Courey, Dr. Myrna Gallego, Drs. Shashikant & Amol Lele, Hurwith & Fine, PC, Dr Noor Shah, Dr. Morris Unher, Dr. Paul N. Burstein, Dr. David Marchetti, Dr. Jack Lippes, Dr. Theodore G. Costich, Dr. F. Recio, Dr. Donald Schmidt, Dr. Abraham J. Sklar, Dr. Kent Crickard, Dr. Bhaskar, T. Achar, Dr. Dennis Weppner, Dr. Moeen I. Abu-Sitta, Dr. Sawarngwong Wirojratana, Dr. Waclawski Wende, Dr. John M. Antkowiak, Dr. Wanda Wieckowska, Dr. Paul H. Potter, Dr. Jack R. Lawler, Dr. Goran Enhorning, Dr. Bruce E. Rodgers, Dr. Faustino T. Solis, Jr., Drs. Richard R. Romanowski & Gross, Dr. John Peterson, Dr. Trinidad G. Garcia – Bhandari, Dr. Lawrence J. Gugino, Dr. William Dillon, Dr. Robert & Pat Patterson, Dr. James B. McDaniel, Toni Canazzi, Dr. Nirmala Mudaliar, Dr. Rosendo I. Intengan, Dr. Mandeep Brar, Dr. Dutzu & Sylvia Rosner, Dr. Shalom Press, Dr. Michael & Teresa Ray.

Total $11,000

Lidia Hreshchyshyn $9,000

Дуже дякуємо Ukrainian-American Business and Professional Association – Buffalo Group (President George Hajduczok) memorial gift to the Ukrainian Studies at SUNY at Buffalo – donation $11,000.

Сьомого липня відбулися меморіяльні молитви і промови-згадки про св. п. Мирослава за що щиро дякуємо організаторам, о. деканові М. Процикові за проповідь та всім іншим промовцям:

John Wright, M.D., Dean for the School of Medicine & Biomedical Science SUNY at Buffalo, John Naughton, M.D., former Dean of the School for Medicine & Biomedical Sciences SUNY at Buffalo, Willilam Dillon, M.D. Vice-Chairman of the Dept. of OB-GYN SUNY at Buffalo, Dennis Weppner, M.D. Clinical Director of the Dept. of OB-GYN, KALEIDA Health-Millard Fillmore Hospitals, Sharon Goodison, R.N., M.S., N.P. Director of Women's Services, KALEIDA Health Millard Fillmore Suburban/DeGraff Hospitals, Sharon A. Mc Namara, RN., MS., CNOR, Director of Surgical Services, KALEIDA Health Millard Fillmore Gates Circle Hospital, Coordinator of the American International Health Alliance, KALEIDA Health Buffalo, Lviv, Ukraine Partnership.

Дуже дякуємо о. Орестові Козакові, настоятелеві церкви св. Михаїла у Львові за відвідини і Елеопомазання і молитви.

Щира подяка о. Кащурові за молитви і відправу Панахиди в каплиці при лікарні медичного інституту у Львові.

Рівнож дякуємо головному лікареві із Залізничної лікарні у Львові, д-рові Дибі і д-рові Василеві Прикупенкові за лікування.

Щира подяка проф. д-рові Олександрові Созанському з Перинатального центру у Львові і товаришам по професії д-рові Ярославові Селепей, Юрієві Селепей, д-ро ві Іванові Попіль, д-рові Михайлові і Інесі Большаковій.

Д-рові Володимирові і Ярославі Дорошенкам, Гані і Володі Бобків, що прийшли на Панахиду помолитися і попрощати св. п. Мирослава, д-рові Юрієві Прикупенкові за велику допомогу в полагодженні різних справ в перевезені тіла Покійного зі Львова до Баффало, Н.Й.

Дружина – ЛІДІЯ
сини – ЮРІЙ
– АДРІЯН з дружиною МАРІЄЮ і сином ЯКОВОМ
доньки – МАРТА з чоловіком ДАНИЛОМ і дітьми МИКОЛОЮ і АНЕЮ
– НАДЯ з чоловіком КЕВИНОМ і дітьми ГРИГОРІЄМ, АЛЕКСАНДРОМ, КАТЕРИНОЮ і МИХАЙЛИКОМ
– КУСЯ з чоловіком ЛОРЕНОМ

Хай Милосердний Бог прийме бл. п. Мирослава до Царства Небесного, а земля американська буде йому легкою!

Вічна Йому пам'ять!

Св. п. д-р Ярослав Гординський

(1942–2000 рр.)

Ділимося сумною вісткою з медичною громадою та українськими колами, що 20 жовтня 2000 року відійшов у вічність, після тяжкої недуги, св. п. д-р Ярослав Гординський.

Прожив він тільки 58 років, але, як лікар аеронавтики при НАСА та ФАА, багато доклав праці і так багато осягнув для космічної медицини в США, що ми повинні бути горді за нього.

Народився він 3 серпня 1942 року в Україні (м. Калуш, Івано-Франківської области) у лікарській сім'ї Богдана та Ірени (з роду Тисовських) Гординських. У 1947 році прибув з батьками до США, де його батько відкрив приватну медичну клініку у Дрейку (Північна Дакота). Середню освіту одержав у військовій академії св. Томи в Сейнт-Полі Міннесота). Вищі математичні та передмедичні студії закінчив у 1963 році в Міннесотському університеті, а медичні студії – в Нортвестерн-університеті в Чикаґо, де в 1967 році отримав диплом доктора медицини. Під час медичних студій у Чикаґо організував студентську „Медичну громаду" та був її першим головою.Відбувши свою інтернатуру в лікарні Кук-Кавнті лікарні в Чикаґо, спеціялізувався в робітничській медицині та в астронавтиці і простірній медицині при Гарвардському й Оклагома-університеті.

В 1972–1981 роках працював як лікар-спеціяліст для Крайового аеронавтичного і космічного управління (НАСА), про що багато було опубліковано в американській і українській пресі. Працюючи для НАСА, д-р Я. Гординський був головним пілотним хіругом для Скайлеб-місії, а також працював у Німеччині як представник летунської військової хірургії.

Ярослав Гординський

Свою кар'єру закінчив, будучи керівником аеромедичних досліджень при Цивільному аеромедичному інституті в Оклагома-Сиіті. Йому підлягали 50 співробітників, які працювали над біоіженерними, біохемічними та біомедичними проблемами.

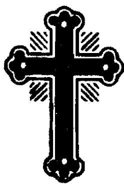
Д-р Ярослав Гординський є автором понад 50 аеромедичних наукових статтей, які друкувалися в американських журналах, та кілька – українською мовою в „Лікарському Віснику" і „Записках УТГІ".

Д-р Я. Гординський був співзасновником організації Приятелів України в Оклагомі, яка активно сприяла економічним і науковим зв'язкам України і США.

Тяжка хвороба і невмолима смерть забрала його передчасно з його блискучої кар'єри та залишила в глибокому смутку його дружину Марту (з дому Кулицьких) і трьох дочок – Тамару, Наталку та Андрію, маму Ірену, брата Володимира, сестру д-ра Марію Гординську-Крамарчук та ближчу і дальшу родину в США і в Україні. Усім їм складаємо наші глибокі співчуття і запевняємо, що пам'ять про д-ра Ярослава Гординського буде довго жеврiти у наших серцях.

Д-р Павло Пундій

ПЛАСТ - УКРАЇНСЬКА СКАВТСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ
СТАНИЦЯ БАФФАЛО

З глибоким жалем повідомляє всіх пластунів і українське громадянство, що у суботу, 10-го лютого 2001 р. ранком, загинули в автомобілевому випадку біля Філядельфії члени Станиці

СВ. П.

ст. пл. АДЬО ДЕПУТАТ

на 24-му році життя

і

СВ. П.

ст. пл. ІГОР ПІКАС

на 32-му році життя

ПАНАХИДИ відбулися 14-го і 15-го лютого в похоронному заведенні Греко, 2909 Елмвуд Аве., Кенмор, Н.Й.

Похорони відбудуться в п'ятницю, 16-го лютого, з церкви св. Івана Хрестителя, Кенмор, Н.Й.

Бл. п. Адьо Депутат спочине вічним сном на цвинтарі Ст. Олівер, Кенмор, Н.Й., а бл. п. Ігор Пікас на цвинтарі в Гемптонбургу, Н.Й.

Спіть спокійно, дорогі Друзі, нехай гомін пісень табору на „Новому Соколі" супроводить Вас на Вічну Ватру, а Господь нехай прийме Ваші душі до своїх небесних хоромів.

Горем опечаленим Батькам і всім членам родини складаємо слова найглибшого співчуття, а замість квітів на Їх свіжі могили пересилаємо 1,000 дол. на потреби Пласту в Україні.

ПЛАСТОВА СТАНИЧНА СТАРШИНА
Баффало

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН НАКОНЕЧНИЙ член УНС Відд. 56 Т-ва св. Івана Хрестителя. Помер 15 листопада 2000 р. на 79-му році життя. Нар. в 1921 р. Залишив у глибокому смутку дружину Джозефіну. Похорон відбувся на Mt. Cal-vare Cemetery, у Wheelm, W.
Вічна йому пам'ять!
Секретар

МИКОЛА ПРІТІСКУЧ член УНС Відд. 78 т-ва св. Миколая в Minersville, PA. Помер 25 вересня 2000 р. на 66-му році життя. Нар. в 1934 р. Членом УНС став в 1972 р. Залишив у глибокому смутку дружину і дітей. Похорон відбувся 29 вересня 2000 р. на цвинтарі св. Юра у Джевелин, Па.
Вічна йому пам'ять!
Секретар

АННА ЛИСАК член УНС. Померла 27 вересня 2000 р. на 89-му році життя. Членом УНС стала в 1968 р. Залишила у глибокому смутку дочку Марію з родиною. Похорон відбувся на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Glastonburry, CT.
Вічна їй пам'ять!
Секретар

ДЖОЗЕФІНА ФЕРРЕТТІ член УНС Відд. 288 Т-ва св. Димитрія у Бетлегем, Па. Померла 10 травня 2000 р. на 86-му році життя. Нар. в 1913 р. у Бетлегем. Членом УНС стала в 1963 р. Залишила у глибокому смутку чоловіка Маріано. Похорон відбувся 16 травня 2000 р. в Bethlehem, PA
Вічна їй пам'ять!
Секретар

КАТЕРИНА ЮРЧУК член УНС Відд. 466 Т-ва ім. Івана Франка в Брантфорд, Онт. Померла 25 вересня 2000 р. на 90-му році життя. Нар. в 1910 р. в Брантфорді, Онт. Залишила в глибокому смутку сина, дочку і внуків. Похорон відбувся 28 вересня 2000 р. на цвинтарі св. Йосафата в Brantford, Ont.
Вічна їй пам'ять
Секретар

АННА ПАКОШ член УНС Відд. 372 Т-ва ім. Івана Франка в Плейнфілд, Н.Дж. Померла 15 вересня 2000 р. на 81-му році життя. Нар. в 1919 р. в Плейнфілд, Н. Дж. Членом УНС стала в 1996 р. Залишила в глибокому смутку брата Івана, сестер Марію і Естер. Похорон відбувся 18 вересня 2000 р. в Піскатавей, Н. Дж.
Вічна їй пам'ять!
Секретар

У 40-ий ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

бл. п.

о. диякона

МИХАЙЛА ДОБОША

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ

25-го лютого 2001 р.

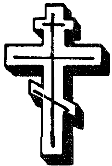
у таких церквах:

в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.;
в церкві св. Володимира в Ґлен Спей, Н.Й.;
в церкві Успення П.Д.М. в Маямі, Фл.;
в церкві Входу в Храм Пречистої Діви Марії в Норт Порті, Фл.;
в катедрі св. Володимира в Стемфорді, Конн.;
в катедрі св. Йосафата в Пармі, Огайо;
в катедрі св. Миколая в Чикаґо, Іл.;
в катедрі Непорочної Діви Марії у Філядельфії, Па.;
в церкві Матері Божої в Conyors GA;
в церкві П.Д.М. в Sudbury, Ont. Canada;
в катедрі в Лондоні Англія;
в катедрі в Парижі Франція;
в церкві П.Д.М. в Люрді Франція;
в церкві в селі Болехівці Україна.

Всіх приятелів і знайомих, що знали бл. п. о. Михайла і з ним працювали, просимо о молитви.

РОДИНА

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Ділимося болючою вісткою з приятелями і знайомими, що в понеділок, 29-го січня 2001 р. в Ютиці, Н.Й., з волі Всевишнього несподівано відійшов у вічність на 84-му році життя наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

бл. п.

ІВАН РІЗВАНЮК

нар. на Волині

В четвер, 1-го лютого Чин Похорону відслужив протоієрей Микола Кривонос в українській православній церкві Чесного Хреста в Ютиці, Н.Й.

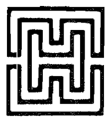
Тлінні останки Покійного поховано на місцевому цвинтарі.

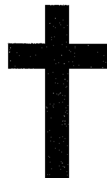
Вічна пам'ять Покійному, який серцем ніколи не покинув Його улюблену Волинь.

В глибокому смутку:

дружина – ВІРА з дому ГЕРЕЦЬ
син – МИКОЛА з дружиною ДЖЕНІН
донька – НАСТЯ з мужем ВІЛЛІАМОМ ЛИНВИЛ
внуки – ПЕТРО і ДЕРЕК
ближча і дальша родина в США та в Україні.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В КАНАДІ ділимося сумною вісткою, що в середу, 31-го січня 2001 р. відійшов у вічність у Торонто, Канада

бл. п.

д-р ВОЛОДИМИР М. МАЦЬКІВ

(1923 – 2001)

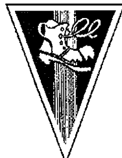
Почесний і дійсний член НТШ, довголітній голова НТШ в Канаді, колишній президент Головної Ради НТШ та віцепрезидент Світової Ради НТШ

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів родина просить складати пожертви на НТШ в Канаді.
Shevchenko Scientific Society. Dr. V. Mackiw Fund,
2118-A Bloor St. West, Suite 208, Toronto, Ontario M6S 1M8.

Ділимося сумною вісткою з пластовими друзями і українською громадою, що 10-го лютого 2001 р. відійшли на Вічну Ватру, трагічно загинувши в автомобілевому випадку

член 1-го Куреня УСП „Бурлаки“

ст. пл. АДРІЯН ДЕПУТАТ

нар. 9 вересня 1977 р.

та

кандидат до куреня

ст. пл. ІГОР ПІКАС

нар. 29 жовтня 1969 р.

ПАНАХИДИ відбулися 14-го і 15-го лютого 2001 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведен-ні Ґреко, 2909 Елмвуд аве., Кенморе, Н.Й.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ – 16 лютого 2001 р., о год. 9:30 ранку в церкві св. Івана Хрестителя в Кенмор, Н.Й.

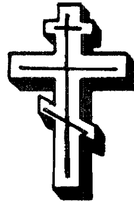
Тіло покійного Адріяна Депутата поховано на цвинтарі Олівер в Кенмор, Н.Й., а тіло покійного Ігоря Пікаса поховано на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Їм пам'ять!

З болем і смутком прощаємо Їх

члени 1-го Куреня УСП і 16-го Куреня УПС „Бурлаки“.

Замість квітів на могили, можна складати пожертви на Plast Inc., на адресу скарбника Станиці в Баффало:
Mrs. Olha Czmola, 60 Chateau Cir., Depew, NY 14043

ПРЕЗИДІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ в глибокій жалобі ділиться сумною вісткою з членами та прихильниками УАКР та ширшим громадянством, що 3-го лютого 2001 р. відійшла у вічність довголітня голова відділу УАКР у Міннеаполісі та суспільна діячка

бл. п.

мгр фармації

ЛЮБОВ МЕНЖЕГА

уроджена 14-го серпня 1922 р. на Київщині.

Похована на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У смутку залишеній родині найщиріші співчуття складає

ПРЕЗИДІЯ
УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ

У глибокому смутку повідомляємо родину, приятелів і українську громаду, що дня 13-го січня 2001 р. відійшла у вічність з волі Всевишнього на 95-му році життя наша найдорожча, незабутня МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ, улюблена ВУЯНКА, ТЕТА, КУЗИНКА

бл. п.

ЗЕНОВІЯ (ЗЕНЯ) МАРІЯ КОМАРЯНСЬКА

уроджена ЦУРКОВСЬКА

нар. 5-го грудня 1906 р. в Бучачі, Україна
Вдова по д-рові медицини Мирославові Комарянському,
абсольвентка Музичної Консерваторії у Львові.
До США прибула у 1950 р.

ПАНАХИДА відбулася в похоронному заведенні Колодій-Лазута в Пармі, Огайо, 15-го січня 2001 р.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 16-го січня 2001 р. з катедри св. Йосафата, а відтак на цвинтар свв. Апостолів Петра і Павла.

Горем прибиті:

донька – ІРЕНА з родиною
син – ІГОР з родиною
ближча і дальша родина в США, Канаді і в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ ПОКІЙНОЇ будуть відправлені заупокійні

СЛУЖБИ БОЖІ

в катедрі св. Йосафата, в Пармі, Огайо;
в церкві свв. Апостолів Петра і Павла;
в Клівленді, Огайо;
в Торонто, Канада;
в катедрі св. Юра, у Львові, Україна;
в Калуші, Україна.

ПОДЯКА

Висловлюємо цією дорогою найсердечнішу подяку всім тим, хто віддав останню пошану Покійній та своєю участю в похоронних відправах звеличив Її пам'ять, а нам облегшив наш безмежний біль і смуток.

Наша щира подяка Всечеснішому парохові катедри св. Йосафата в Пармі, Огайо о. Андрієві Гановському за відправи Панахид і за релігійні прощальні слова в церкві під час св. Літургії.

Зокрема, сердечно дякуємо маєстрові Євгенові Садовському за спів під час похоронних відправ.

Наша велика вдячність родині, що прибула з інших штатів, щоби віддати останній поклін Покійній:

Борис Цурковський, Ольга Попович – Чикаго, Юрій Гук – Н. Дж., Христина Гук з чоловіком – Інд., Богдан Монтасевич – Канада.

Сердечна подяка за чудові кошики квітів, складені коло домовини Покійної.

Найсердечніша подяка за зворушливі слова прощання улюбленої Покійної Зені під час Панахиди і на стипі належиться теті Славі Гук.

Сердечно вдячні Юрієві Гук, шо теплими щирими словами з його юних літ подав дружні родинні згадки обох родин і особисті свої спомини про Покійних вуйка і тету Комарянських.

Нехай Всевишній Господь нагородить Покійних нетлінним вінцем у Вічності.

Похоронному заведенню Колодій-Лазута складаємо щиру подяку за взірцеве переведення похорону.

Опечалена родина.

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

РОМАНА РОМАНИШИНА

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

в середу, 21-го лютого 2001 р.

в церквах:

Введення в Храм Пресвятої Богородиці, в Норт Порті, Фл.;
св. Димитрія в Торонто, Канада;
св. Юра, у Львові, Україна.

Просимо про молитви за вічний спокій Його праведної душі.

У глибокому смутку

дружина - ЛЕСЯ

ПОДЯКА

23-го грудня 2000 р. з волі Всевишнього упокоїлася моя дорога ЖІНКА

бл. п.

ДАРІЯ ГОВИКОВИЧ

род. КОЦЮБА

Сердечно дякую всечесному о. А. Гановському за відправу чину Парастасу і похорону та Є. Садовському за дякування.

Дякую Олі Дем'янчук, д-рові Зеновію Голубцеві, Любі Боднар і Ірині Кашубинській за зворушливі слова про Покійну, панам, що несли домовину, а також всім приятелям і знайомим, що прийшли віддати останню шану Покійній і склали в Її пам'ять свої датки.

НА СЛУЖБУ БОЖУ:
25 дол. д-р Палажій Радіон;
20 Задорецький Богдан;
по 10 Грабець Роман і Мера, Магера Галина, Медицька Лукія, Яцишин Люба.

НА ЦЕРКВУ СВ. ЙОСАФАТА:
по 20 дол. мгр Ліщинецький Василь і Віра, Садовський Євген і Стефанія, Стецик Дмитро;
по 10 Лешньовська Люба, Шубин Стефанія.

НА ШКОЛУ СВ. ЙОСАФАТА:
20 дол. Світлик Михайло;
10 Столяр Володимир і Анна.

НА КОМІТЕТ ДОПОМОГИ СЛІПИМ ДІТЯМ В УКРАЇНІ „FIGHT FOR SIGHT":
100 дол. д-р Базарко Володимир і Лідія;
30 д-р Якубович Олександр і Дарія;
по 25 Камінський Василь і Павліна, Космос Стів і Ганя;
по 20 Когут Міля, Кестер Джін;
по 10 Калушка Ольга, Стахур Роман і Ірина.

НА СУА:
50 дол. Кашубинська Ірина.

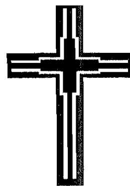
НА ПЛАСТ:
100 дол. мгр Боднарук Роман і Іванна;
по 50 Гірняк Микола і Анна, Садовський Борис, д-р Зенон Голубець, д-р Раковський Ярема і д-р Христина, д-р Юзич Лідія, д-р Оришкевич Юрій і Мирослава;
по 30 мгр Гук Мирослава, Ковч Ореста і Тарас, Кульчицька Дарія, д-р Музичка Ярослав, д-р Якубович Олександр, Яцишин Люба і Олена;
по 25 Голубець Лев і Галина, Голіян Микола і Дзвінка, Дем'янчук Діонізій і Ольга, Касараба Роман і Марта, Квіт-Флінн Маруся, мгр Кришталович Ярослав і Ярослава, Руденський Ігор, Полянський Юрій і Арета, Стецяк Орест, Топорович Олена і Тарас, Федьків Ігор і Марія, Хома Стефанія;
по 20 Гриців Теодозій і Лукія, Завадівський Григорій і Анна, Завадівський Ярослав, Ільчишин Василь і Ольга, Квіт Роман і Люсінда, Ковалисько Михайло, Ковч Богдан і Марта, Краус Оксана, Краус Аніза, Мичковська Люба, Небеш Орест і Марія, Палка Євген з родиною, Турчиневич Конні, Цегельський Роман;
по 15 Краус Марта, Мудрі Люба, Хміляк Василь і Олена;
по 10 Балахутрак Стефанія, д-р Боднар Володимир і Люба, Дем'янчук Б. і О., Мичковський Ігор, Скарупа Іванна, Петрина Ярослав і Ірина.

НА СУМА:
30 дол. д-р Футей Богдан і Мирослава;
по 20 Бішоп Джім, д-р Клос Олександр, Манкевич Євген, Німилович Богдан і Сузанна, Оліяр Ева;
по 10 Вовк Адам і Іванна, Городиська Стефанія, Дубас Ірина, Каваць Михайло і Єлизавета, Полянська Марія, родина Шедні, Юрків Марія;
5 Келлер Оксана.

Разом 1,975 дол.

Нехай Всевишній Господь нагородить Вас своїми ласками, щедротами і здоров'ям.

ЯРОСЛАВ ГОВИКОВИЧ

Ділимося сумною вісткою, що у неділю, 4-го лютого 2001 р. відійшов у вічність на 77-му році життя
МУЖ, БАТЬКО І ДІДО

бл. п.

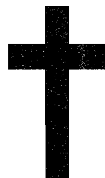
ЗЕНОВІЙ ТОВПАШ

нар. 9 листопада 1923 р. в Підгайцях, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 7-го лютого 2001 р., о год. 9:30 ранку в українській католицькій церкві Успіння Пресвятої Богородиці, Колчестер, Конн., а відтак на новий цвинтар Успіння Пресвятої Богородиці в Колчестер, Конн.

Залишив у глибокому смутку:
дружину – ЗЕНОВІЮ
дочки – ХРИСТИНУ з родиною
– БОГДАННУ
сина – ЛЕВКА з родиною
3-х внуків і внучку
брата – ЕВГЕНА з родиною
та ближчу і дальшу родину в Америці, Канаді і в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що з волі Всевишнього, дня 11-го лютого 2001 р., проживши 73 роки, після довгої і тяжкої недуги відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ І СЕСТРА

бл. п.

ІВАННА КОСТИШИН

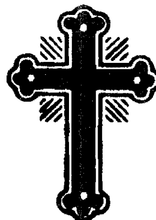
з дому ПЕТРИК

ПАНАХИДА відбулася в середу, 14-го лютого 2001 р. у похоронному заведенні Farley Funeral Home у Норт Порті, Фл.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ – у четвер, 15-го лютого 2001 р. з похоронного заведення до українського католицького собору Пресвятої Богородиці у Норт Порті, Фл., а опісля на цвинтар Venice Memorial Gardens.

У невимовному смутку:
доньки – МАРТА АЛЬБОЩА з чоловіком АДРІЯНОМ та дітьми ТАМАРОЮ і НАДЕЮ
– ВІРА СТЕЦЮК з чоловіком РОМАНОМ та дітьми РЕНЕЮ і НАТАЛКОЮ
брат – БОГДАН ПЕТРИК з родиною
та ближча і дальша родина .

Вічна Їй пам'ять!

У ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашої найдорожчої МАМИ, БАБУСІ, СЕСТРИ

бл. п.

СТЕФАНІЇ ЛЕШКО

з дому БОЛЬОВСЬКА

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

у слідуючих церквах:

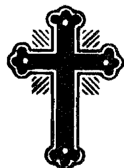
в суботу, 17-го лютого 2001 р.

в церкві св. Юра в Нью-Йорку, о год. 8:30 ранку;
в церкві св. Тройці в Дрогобичі, Україна;
в церкві св. Івана Хрестителя, в Синевидську Вижнім, Україна;
в катедрі св. Юра, у Львові, Україна;

в суботу, 10-го лютого 2001 р., о год. 11-ій ранку

о. митрат СЕРГІЙ НЕПРЕЛЬ відправив Панахиду над могилою Покійної, на українському православному цвинтарі св. Андрія в South Bound Brook, NJ.

син – ЯРОСЛАВ з дружиною АЛЛОЮ
внучка – АДРІАНА
сестра – МАРІЯ КРУЧАЙ

З великим смутком повідомляємо, що 8-го лютого 2001 р. нагло помер на 72-му році життя

бл. п.

СТЕПАН ХЕМИЧ

Покійний, уродженець м. Дрогобича і учень Дрогобицької гімназії. Від ранньої молодости бл. п. Степан був активний у суспільно-громадському житті. Після війни, опинившись в Травнштайні, Баварії, працював у харитативно-допомоговій організації УНРРА, а опісля в ІРО у Мюнхені. У ЗСА закінчив початкові студії в Орегонському Університеті і здобув диплом магістра з політичних наук в Колюмбійському Університеті в Нью-Йорку. Працював в адміністрації міста Нью-Йорк. Як студент брав провідну участь в українському студентському житті. Ініціятор громадської організації: Фонд Катедр Українознавства (ФКУ) і її президент упродовж сорока чотирьох років. Під його керівництвом встановлено постійну програму українських студій в Гарвардському Університеті, яка розвинулася у провідний українознавчий центр у світі, відомий як три катедри українознавства і Український Науковий Інститут Гарвардського Університету. Бл. п. Покійний керував працею ФКУ до останнього дня життя.

ПАНАХИДА відбулася у неділю, 11-го лютого 2001 р. в похоронному заведенні Петра Яреми в Нью-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у понеділок, 12-го лютого 2001 р. в українській католицькій церкві св. Юра в Нью-Йорку, а тлінні останки похоронено на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

У глибокому смутку:
- дружина – МАРІЯ
- донька – РОКСАНА з мужем АНДРІЄМ ХАБУРСЬКИМ
- син – АСКОЛЬД з дружиною КАТЕРИНОЮ
- брат – ТАРАС з дружиною ДАНИЇЛОЮ

та ближча і дальша родина в Україні, Польщі й Канаді.

Бажаючих вшанувати пам'ять Покійного, родина просить підтримати розвиток української науки, складаючи пожертви замість квітів на свіжу могилу, на Фонд Катедр Українознавства (Ukrainian Studies Fund, Harvard University, 1583 Massachusetts Ave., Cambridge, MA 02138).

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА
зі сумом повідомляє про відхід із цього світу
8-го лютого 2001 р.

бл. п.

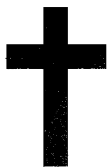
СТЕПАНА ХЕМИЧА

звичайного члена НТШ, магістра політології й соціології, засновника Фонду Катедри Українознавства Гарвардського університету, невтомного громадського діяча.

Вп. ДРУЖИНІ, ДОЧЦІ і СИНОВІ Покійного складаємо наші щирі співчуття.

УПРАВА НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМ. ШЕВЧЕНКА

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА
ділиться сумною вісткою із жертводавцями і прихильниками Фонду Катедр Українознавства та з українським громадянством, які піддержали створення і розвиток центру українознавства в Гарвардському Університеті, що 8-го лютого 2001 р. упокоївся в Бозі

бл. п.

СТЕПАН ХЕМИЧ

співзасновник і президент Фонду Катедр Українознавства, ініціятор програми українознавства в Гарвардському Університеті.

Його ентузіязм і відданість українській справі захопили його та прийдешнє покоління студентів, науковців і ширший круг українських патріотів.

Дружині МАРІЇ, дочці РОКСАНІ, синові АСКОЛЬДОВІ і їхнім родинам та дальшим родичам висловлюємо глибоке співчуття.

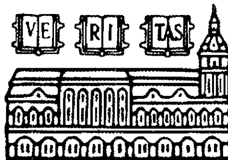
УКРАЇНСЬКИЙ НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ГАРВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ділиться сумною вісткою з українським громадянством, що 8-го лютого 2001 р. упокоївся в Бозі, на 72-му році життя

бл. п.

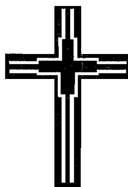
СТЕПАН ХЕМИЧ

Президент Фонду Катедр Українознавства, співучасник встановлення програми українознавства в Гарвардському Університеті, великий приятель і подвижник української науки і культури.

Дружині Марії, дочці Роксані, синові Аскольдові і їхнім родинам та численним родичам висловлюємо глибоке співчуття.

ДИРЕКЦІЯ, ПРОФЕСОРИ, СПІВРОБІТНИКИ, ПРАЦІВНИКИ І СТУДЕНТИ УКРАЇНСЬКОГО НАУКОВОГО ІНСТИТУТУ ГАРВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ і КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА ГАРВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

РЕДАКЦІЯ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЯСПОРИ
та НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА
із смутком повідомляє, що 5-го лютого 2001 р. упокоїлася в Бозі у Чикаго, на 75-му році життя

бл. п.

ГАЛИНА ЗАЯЦЬ

з роду ГАРАСОВСЬКА

секретар-архівар і дослідник редакції ЕУД, церковна, громадська та пластова діячка.

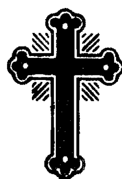
З редакцією ЕУД при НТШ Покійна була пов'язана від початку цієї установи, якої була великою ентузіясткою. Редакція ЕУД поносить велику і невіджаловану втрату з відходом у вічність бл. п. Галини.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 10-го лютого 2001 р. з українського католицького собору свв. Володимира і Ольги на цвинтар св. Миколая.

Чоловікові Романові, синові Юркові з дружиною Маріянною, дочці Надії, братові Остапові та всій близькій і дальшій родині складаємо наше щире співчуття.

Вічна пам'ять нашій незабутній Галі!

РЕДАКЦІЯ ЕУД ТА УПРАВА НТШ В АМЕРИЦІ

В глибокій жалобі ділимося сумною вісткою, що по довгій і важкій недузі, 31-го січня 2001 р. відійшла у вічність наша незабутня МАМА, БАБУСЯ, СЕСТРА І ТЕТА, вдова по бл. п. АНДРІЄВІ ВОЛОСЕНКО

бл. п.

ІРИНА ВОЛОСЕНКО

з дому БАЗЮК

нар. 1-го серпня 1919 р. в Тисмениці, Галичина.

Покійна Ірина належала до парафії української католицької церкви Непорочного Зачаття у Сан Франціско і до Союзу Українок Америки, відділів Нью-Йорку і Сан Франціско.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 3-го лютого 2001 р., із української католицької церкви Непорочного Зачаття у Сан Франціско, Каліф.

В глибокому смутку залишилися:
- дочка – РОКСАНА з чоловіком ТАДДОМ МОРРІЛ
- сини – ЯРЕМА з дружиною ДАНУТЕ
- – ІГОР з дружиною ВІКТОРІЄЮ СТРІТ
- внуки – ОЛЕКСАНДЕР, МИКОЛКА і АНЯ
- брат – д-р ВОЛОДИМИР БАЗЮК з дружиною ДЖОЙС та їхні діти ЕВГЕНІЯ, МАРТА, СТЕПАН і КАТЕРИНА

Згідно з волею Покійної, замість квітів проситься складати пожертви на поміч сиротам в Україні – Ukrainian Orphan Aid Society 129 Ridge Road, Douglaston, NY 11363.

Вічна Їй пам'ять!